

การใช้ชีวิตและการเอาตัวรอดของกะเทยในเรือนจำ

ผลงานวิจัยนักศึกษา ระดับปริญญาตรี

การวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาในรายวิชา 761430 จุลนิพนธ์
ตามหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการธุรกิจทั่วไป
คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2556

การใช้ชีวิตและการเอาตัวรอดของกะเทยในเรือนจำ

ผลงานวิจัยนักศึกษา ระดับปริญญาตรี

การวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาในรายวิชา 761430 จุลนิพนธ์
ตามหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการธุรกิจทั่วไป
คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2556

LIVING AND SURVIVAL OF HOMOSEXUAL IN PRISON

By

Miss Kittiya Suanak

Miss Wanwisa Bunmeerith

ผลงานวิทยานิพนธ์ศึกษา ระดับปริญญาตรี

**A Research Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree
Bachelor of Business Administration Program in General Business Management**

Faculty of Management Science

SILPAKORN UNIVERSITY

Year 2013

ที่ประชุมสาขาวิชาการจัดการธุรกิจทั่วไป คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากรพิจารณาแล้ว
อนุมัติให้การวิจัยเรื่อง “การใช้ชีวิตและการเอาตัวรอดของกะเทยในเรือนจำ” เสนอโดย นางสาว
กฤติยา เสืออนาค และนางสาววรรณวิษา บุญมีฤทธิ์ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา ตามหลักสูตร
บริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการธุรกิจทั่วไป คณะวิทยาการจัดการ

การวิจัยเรื่อง “การใช้ชีวิตและการเอาตัวรอดของกะเทยในเรือนจำ” ได้ผ่านการนำเสนอผลงานใน
การประชุมวิชาการด้านธุรกิจและเศรษฐกิจอีสาน ครั้งที่ 7 วันที่ 1 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2557 ณ โรงแรม
พลูแมน ขอนแก่น ราชาน ออคิต จังหวัดขอนแก่น

.....
(อาจารย์พนัชกร สิมะขรรุบุญ)

อาจารย์ที่ปรึกษา

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

.....
(อาจารย์อมรินทร์ เทวตา)

หัวหน้าสาขาวิชาการจัดการธุรกิจทั่วไป

ผลงานวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาตรี

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

12530004, 12530113 : สาขาวิชาการจัดการธุรกิจทั่วไป

คำสำคัญ : การใช้ชีวิตของกะเทย/การเอาตัวรอด/นักโทษในเรือนจำ

กฤติยาเสือนาค และ วรณวิษา บุญมีฤทธิ์ : การใช้ชีวิตและการเอาตัวรอดของกะเทยในเรือนจำ. อาจารย์ที่ปรึกษา: อาจารย์พนัชกร สิมะขจรบุญ. 117 หน้า.

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องการใช้ชีวิตและการเอาตัวรอดของกะเทยในเรือนจำ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้ชีวิตการเอาตัวรอดและปัญหาการใช้ชีวิตของกะเทยในเรือนจำ ซึ่งมีขอบเขตศึกษาเฉพาะกลุ่มนักโทษที่เป็นกะเทยในเรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานครเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพโดยเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึกแบบไม่มีส่วนร่วม

ผลการวิจัยพบว่า ผู้ให้ข้อมูลหลักสามารถปรับตัวในการใช้ชีวิตและเอาตัวรอดในเรือนจำได้ดีจากการแนะนำของเพื่อนนักโทษกะเทยที่ช่วยเหลือและถ่ายทอดประสบการณ์ผ่านกระบวนการขัดเกลาทางสังคม โดยเฉพาะในด้านกระบวนการสร้างความสัมพันธ์ทางเพศกับนักโทษชายเพื่อความสงบสุขในการใช้ชีวิต ปัญหาการใช้ชีวิตที่พบคือไม่มีสถานที่เฉพาะสำหรับการร่วมเพศ

ผลงานวิจัยนักศึกษา ระดับปริญญาตรี

คณะวิทยาการจัดการ

มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2556

ลายมือชื่อนักศึกษา 1..... 2.....

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา

12530004, 12530113 : MAJOR: GENERAL BUSINESS MANAGEMENT

KEYWORD: LIVING OF HOMOSEXUAL / SURVIVAL / PRISONER IN PRISON

KITTIYA SUANAK AND WANWISA BUNMEERITH: LIVING AND SURVIVAL OF HOMOSEXUAL IN PRISON. RESEARCH ADVISOR: PANUSCHAGONE SIMAKAJONBUN, MBA. 117 pp.

Abstract

This research was a living and survival of homosexual in prison, conducted with qualitative research that collected data by in depth interview without participation. The purposes of this research were to study a living and survival of homosexuals in prison, living problem of homosexuals in prison. This research was especially scoped at homosexual prisoners in Bangkok Remand Prison.

The results showed that the key informants can be survived in prison by imitated experienced from senior homosexual prisoners that follow by socialization process, especially in case of living with comfortable that homosexual prisoner must engage with spouse. For the problem of living in prison found that mostly no special area for make love of couple.

ผลงานวิทยานิพนธ์ ระดับปริญญาตรี

Faculty of Management Science

SILPAKORN UNIVERSITY

Academic Year 2013

Students' signatures 1..... 2.....

Research Advisor's signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี เพราะความกรุณาจากอาจารย์พนัษกร สิมะขจรบุญ ซึ่งเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่ให้ความช่วยเหลือและให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อผู้วิจัย ส่งผลให้วิทยานิพนธ์เล่มนี้ถูกต้องและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณในความกรุณาของท่านเป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์สาขาวิชาการจัดการธุรกิจทั่วไปทุกท่านที่ให้ความรู้ ให้คำแนะนำและประสบการณ์ อันมีค่ายิ่งแก่ผู้วิจัย ขอขอบพระคุณเจ้าของหนังสือวารสาร เอกสาร และวิทยานิพนธ์ทุกเล่ม ที่ช่วยให้วิทยานิพนธ์มีความสมบูรณ์ ขอขอบพระคุณพี่ ๆ เพื่อน ๆ และน้อง ๆ ชาวสาขาวิชาการจัดการธุรกิจทั่วไปทุกคนที่ให้คำแนะนำและกำลังใจตลอดมา

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ให้ข้อมูลหลักนักโทษที่เป็นกะเทย ในเรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร ที่สละเวลาและให้ความร่วมมือในการสัมภาษณ์ ขอขอบพระคุณผู้บัญชาการเรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร และข้าราชการเรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร ที่เกี่ยวข้อง ให้ความช่วยเหลือในการเก็บข้อมูลการวิจัย ส่งผลให้ผู้วิจัยสามารถดำเนินการวิจัย จนสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

คุณค่าหรือประโยชน์อันเกิดจากวิทยานิพนธ์เล่มนี้ ผู้วิจัยขอน้อมบูชาแต่พระคุณบิดา มารดา ครู อาจารย์ที่อบรมสั่งสอน แนะนำให้เกิดการสนับสนุนและให้กำลังใจอย่างดีเสมอมา

ผลงานวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาตรี

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ	ช
บทที่	
1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	3
ขั้นตอนของการศึกษา.....	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	4
2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง.....	5
แนวคิดเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตของกะเทย.....	5
แนวคิดการเอาตัวรอด.....	17
อัตลักษณ์ของแต่ละบุคคล	24
ทฤษฎีความเป็นตัวตน	25
ทฤษฎีการขัดเกลาทางสังคม.....	26
ทฤษฎีการจัดระเบียบทางสังคม.....	30
บริบทของเรือนจำ	32
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	45
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	47
วิธีดำเนินการวิจัย.....	47
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	48
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	48
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล.....	49
การตรวจสอบความน่าเชื่อถือ.....	49

บทที่	หน้า
การวิเคราะห์ข้อมูล	50
ระยะเวลาในการศึกษา.....	50
การนำเสนอผลการวิจัย.....	50
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	51
ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 1 นักโทษชายคมกฤษ บุญมี (นามสมมติ)	51
ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 2 นักโทษชายณรงค์ ทองอินทร์ (นามสมมติ)	53
ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 3 นักโทษชายสมเพชร ศรีสง่า (นามสมมติ)	56
ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 4 นักโทษชายศิลปะชาติ จงเจริญ (นามสมมติ)	59
ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 5 นักโทษชายสันชัย สุขประเสริฐ (นามสมมติ)	63
ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 6 นักโทษชายทรงศักดิ์ สุคันธา (นามสมมติ)	66
ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 7 นักโทษชายธนาภา ไช้ทอง (นามสมมติ)	70
ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 8 นักโทษชายอุดมศักดิ์ ลาภผล (นามสมมติ)	75
ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 9 นักโทษชายทศพร แซ่ตั้ง (นามสมมติ)	80
ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 10 นักโทษชายสุจิตร์ ตั้งมานะเสถียร (นามสมมติ)	84
ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 11 นักโทษชายประทวน มีทรัพย์ (นามสมมติ)	88
ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 12 นักโทษชายรติพา โชลถาวร (นามสมมติ)	91
ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 13 อดีตนักโทษชายเอกพงษ์ (นามสมมติ)	96
5 สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ	101
สรุปผลการวิจัย	101
อภิปรายผลการวิจัย	104
ข้อเสนอแนะ	107
ผลงานวิจัยนักศึกษา ระดับปริญญาตรี	107
รายการอ้างอิง	108
ภาคผนวก	111
ประวัติผู้วิจัย	116

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ระเบียบ กฎเกณฑ์ ของสังคมที่หลายๆคนยึดถือปฏิบัติ แต่มีสิ่งหนึ่งที่ถูกละเลย คือ การแสดงออกทางเพศให้ตรงกับเพศสภาพที่มีมาแต่กำเนิด คือผู้หญิงก็ควรแต่งกายเป็นผู้หญิงให้ชัดเจน และผู้ชายก็ควรแสดงออกทั้งทางกายและกิริยาให้เป็นชาย แต่มีคนจำนวนไม่น้อยในสังคมที่ไม่ค่อยพอใจกับเพศสภาพที่ได้รับตามลักษณะอวัยวะเพศที่ติดร่างกายมาแต่กำเนิด ทำให้สังคมได้เห็นผู้ชายที่มีกิริยาอาการและการแต่งกายเหมือนผู้หญิง ที่เรียกว่า “กะเทย”

ความเห็นต่างๆเกี่ยวกับการแต่งกายของ “กะเทย” ด้านความเหมาะสมและสิทธิเสรีภาพ โดยการแต่งกายไม่ตรงเพศอย่างที่สังคมคาดหวังถูกมองว่าเป็นเรื่องของเสรีภาพในการแสดงออกของตัวคนที่ไม่ได้สร้างความเสียหายและยอมรับได้ การแต่งกายและกิริยาที่ไม่ตรงเพศยังทำให้เกิดการตั้งคำถามกับความเป็นธรรมชาติของลักษณะความเป็นหญิงชาย ยิ่งกะเทยดูเหมือนผู้หญิงก็แสดงว่าคนที่แสดงออกถึงความเป็นหญิงไม่จำเป็นต้องเป็นเพศหญิงก็ได้ กะเทยบางคนยินดีแต่งตัวและประพฤติตนให้เป็นชายเพื่ออาชีพการงาน และ “แสดงหรือแสร้ง” ว่าชอบและมีความสัมพันธ์กับเพศตรงข้ามได้เพราะความจำเป็นทางเศรษฐกิจหรือสังคม ทั้งที่พอใจเพศเดียวกันมากกว่า การแสดงออกทางเพศเป็น “การแสดง” ที่สามารถบ่งบอกความเป็นหญิงหรือชายได้มากกว่าเพศที่ติดตัวมาแต่กำเนิด โดยธรรมชาติของคน

กะเทย อยากเป็นหญิง จึงรับเอาลักษณะที่ถูกจัดว่าเป็นหญิง โดยเฉพาะการแสดงออกทางกายและการดูแลร่างกาย ความพยายามเป็นหญิงของกะเทยกลายเป็นการยึดมั่นและตอกย้ำลักษณะหลายๆประการ มีการแข่งขันกับผู้หญิงเพื่อแย่งชิงผู้ชาย กะเทยบางคนมีความสวยมากกว่าผู้หญิงจนบางครั้งถ้ามองเผินๆคิดว่าผู้หญิงแท้ๆ สวยกว่าผู้หญิงอย่างที่เรียกว่ากะเทย

สังคมไทยมีความคุ้นเคยกับกะเทยและความสวยของกะเทย เพราะสามารถชนะการประกวดในเวทีระดับโลกได้ ซึ่งในปัจจุบันมีการจัดการประกวดมากมายหลายเวทีสำหรับกะเทย ตัวอย่างเช่น การจัดการประกวดกะเทย “มิสทิฟฟานี” “มิสอัลคาซ่า” เวทีการประกวดทำให้กะเทยไทยสามารถแสดงศักยภาพของตนเองให้สังคมได้เห็น ใช้ความพยายามมากขึ้นในการสร้างความมีตัวตนหรือเปิดพื้นที่ทางสังคม ไม่ว่าจะผ่านช่องทางสื่อต่าง ๆ ส่วนใหญ่ได้รับการยอมรับจากทางสังคมเพียงบางแง่มุมเท่านั้น เช่น มักมีบุคลิกที่น่าขบขัน เป็นตัวตลก ลำโสอน ใช้ความรุนแรงให้ได้มาซึ่งความรักของตนและทำให้สังคมยอมรับมากขึ้น แต่การยอมรับของคนในสังคมนั้นยัง

ปราศจากความเข้าใจในตัวตนของกะเทย ทำให้บางครั้งกลายเป็นการตอกย้ำความรู้สึกผิด หรือการ ตรีตราให้กับกลุ่มกะเทยมากยิ่งขึ้น ซึ่งปัญหาที่สำคัญอย่างยิ่ง และส่งผลกระทบต่อชีวิตของกะ เทย คือการถูกเลือกปฏิบัติ ละเมิดสิทธิมนุษยชน และการจำกัด โอกาสในการดำเนินชีวิต (สิทธิ พันธุ์ บุญญาภิสมภาร, 2551 : 1-2)

แม้ว่ากลุ่มคนรักร่วมเพศจะถือว่าเป็นเรื่องปกติที่แต่ละคนจะเลือกวิถีชีวิตทางเพศ และ จากการศึกษาของคินเซย์ ได้ศึกษาเด็กผู้ชายวัยรุ่นในวัยศึกษาเล่าเรียนระดับมัธยมศึกษาพบว่า เด็กผู้ชายในช่วงอายุไม่เกิน 19 ปี มีประสบการณ์เป็นพวกรักร่วมเพศ ประมาณร้อยละ 30 ในชั้น มัธยมต้น และร้อยละ 45 ในชั้นมัธยมปลาย อย่างไรก็ตาม พฤติกรรมแบบรักร่วมเพศนี้อาจเป็นแบบ ชั่วคราว เช่น เกิดในช่วงที่มีการพัฒนาทางบุคลิกภาพตามปกติ คือเมื่ออย่างเข้าสู่วัยรุ่นแล้วระยะเวลา หนึ่งพฤติกรรมดังกล่าว ก็ค่อย ๆ หายไป หรือบางที่อาจเกิดในบางสภาวะ เช่น เมื่ออยู่ในหอพัก โรงเรียนประจำค่ายทหาร เรือนจำ เป็นต้น

สังคมของผู้ต้องขังในเรือนจำเป็นอีกสังคมหนึ่งที่มีความซับซ้อน มีความแตกต่างจาก สังคมโดยทั่วไปมีลักษณะเฉพาะทั้งวัฒนธรรม ความเป็นอยู่ หรือพฤติกรรม สังคมของผู้ต้องขัง ประกอบด้วย ผู้ต้องขังจำนวนนับร้อยพันมาอยู่ร่วมกันในสถานที่เดียวกัน กิน นอน ทำงานด้วยกัน เป็นเวลานาน วัฒนธรรมของผู้ต้องขังจึงมีอิทธิพลต่อการปรับตัวของผู้ต้องขังตั้งแต่แรกเข้าเรือนจำ ไปจนถึงเมื่อพ้นโทษกลับเข้าสู่สังคมภายนอก การที่ผู้ต้องขังอยู่รวมกันเป็นเวลานานทำให้มีการ ถ่ายทอดวัฒนธรรมและแบบแผนความประพฤติที่ต่อต้านสังคมให้แก่กันได้ ซึ่งเป็นหน้าที่ของกรม ราชทัณฑ์ที่จะต้องให้การแก้ไขผู้ต้องขังเหล่านี้ให้กลับไปสู่สังคมโดยไม่เกิดปัญหาแก่สังคม ต่อไป พฤติกรรมของผู้ต้องขังที่มักสร้างปัญหาความวุ่นวายในเรือนจำนั้น จำแนกได้เป็น 1) ค่านิยม ที่ขัดต่อระเบียบวินัยเรือนจำ เช่น การลัก การตักแตงอวัยวะเพศ ปัญหาการลักขโมยของผู้ต้องขัง อื่น การพึ่งพาญาติที่อยู่ภายนอกเกินกว่าความจำเป็น ปัญหาด้านหนี้สิน พ่อค้าเถื่อน 2) พฤติกรรมที่ เกิดจากความเบี่ยงเบนทางเพศและ นื่อง (ศัพท์ภายในเรือนจำเรียกนักโทษผู้เข้ามาใหม่ ว่า “นื่อง”) จะเป็นผู้ถูกกระทำโดยการสร้างปัญหานี้จากนักโทษที่อยู่ก่อน ก่อให้เกิดปัญหาการ ทะเลาะวิวาทที่เกิดจากความหึงหวง และที่สำคัญคือปัญหาการแพร่ระบาดของโรคจากการมี เพศสัมพันธ์ (สมพิศ ปิ่นตบแต่ง, 2554 : 1)

ปัญหาการแพร่ระบาดของโรคโดยเฉพาะเอชไอวีนั้นมีสาเหตุอยู่หลายประการ เช่น เกิดจากการสักร่างกายแม้ว่าอุปกรณ์การสักเป็นสิ่งต้องห้ามในเรือนจำ แต่ผู้ต้องขังมักประดิษฐ์ อุปกรณ์การสักจากปากกาที่ฝนปลายให้แหลมแทนเข็มสัก โดยไม่มีวิธีการฆ่าเชื้ออย่างถูกวิธี และ นำมาใช้ร่วมกัน แต่ปัจจัยเสี่ยงสูงสุดในการแพร่เชื้อเอชไอวีในเรือนจำคือ การมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่มีการป้องกันระหว่างผู้ต้องขัง เพศสัมพันธ์ไม่ว่าจะด้วยความยินยอมหรือไม่ก็ตาม เป็นส่วนหนึ่งของ

ชีวิตในเรือนจำ ถูกขังอย่างอนาถ ไม่ใช่สิ่งของต้องห้ามซึ่งมีการแจกขังอย่างอนาถในเรือนจำ แต่การแจกจ่ายขังอย่างอนาถ อาจไม่ทั่วถึงผู้ต้องขังทุกคน แสดงให้เห็นว่า สังคมของผู้ต้องขังนั้น มีผู้ต้องขังที่มีพฤติกรรมรกร่วมเพศ รวมอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องที่น่าศึกษาเป็นอย่างยิ่ง เพราะว่าการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับผู้ต้องขังในเมืองไทยส่วนใหญ่เป็นการศึกษาทางด้านจิตวิทยาหรือสังคมวิทยา โดยทำการเก็บข้อมูลเชิงปริมาณใช้แบบสอบถามกับผู้ต้องขัง แล้วนำมาทำการวิเคราะห์ ส่วนการศึกษาวิจัยโดยใช้วิธีการทางมานุษยวิทยาในการศึกษาสังคมของผู้ต้องขัง ยังไม่ค่อยมีการทำศึกษามากนัก ท่ามกลางความหลากหลายและความเปลี่ยนแปลงของสังคมไทย ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาเรื่องพฤติกรรมของผู้ต้องขัง โดยเฉพาะในเรื่องรูปแบบการใช้ชีวิตของกลุ่มกะเทย กระบวนการสร้างความสัมพันธ์ชั้นที่ผู้สาว ตลอดจนสภาพปัญหาที่เกิดจากการอยู่ร่วมกันเช่นปัญหาทะเลาะวิวาทในเรือนจำ ปัญหาโรคติดต่อที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างผู้ต้องขังด้วยกัน และปัญหาความเป็นอยู่ การใช้ชีวิตของผู้ต้องขังกะเทยภายในเรือนจำ ตลอดจนการเอาตัวรอดของกลุ่มกะเทยเรือนจำ เป็นต้น ซึ่งจากปัญหาดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษา เพื่อนำผลการวิจัยดังกล่าวไปใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหา อันเป็นประโยชน์ต่อองค์การที่เกี่ยวข้องได้อย่างชัดเจนมากขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาถึงการใช้ชีวิตและการเอาตัวรอดของกะเทยในเรือนจำ
2. เพื่อศึกษาปัญหาในการใช้ชีวิตของกะเทยในเรือนจำ

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ทำการศึกษาอัตชีวประวัติและเรื่องเล่าของการใช้ชีวิตและการเอาตัวรอดของกะเทยในเรือนจำ ภายใต้หลักการของระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ และเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์โดยศึกษากลุ่มตัวอย่างกะเทยในเรือนจำจากความสัมพันธ์จำนวน 12 คน และกะเทยที่เคยอยู่ในเรือนจำ จำนวน 1 คน รวม 13 คน

ขั้นตอนของการศึกษา

1. การเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง
2. เก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนาม
3. การวิเคราะห์ข้อมูล
4. การสรุปผลการศึกษา
5. การเสนอแนะ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบถึง อัตรชีวิประวัติของกะเทยก่อนและหลังใช้ชีวิตในเรือนจำ
2. ทราบถึงปัญหาในการใช้ชีวิตของกะเทยในเรือนจำ
3. ทราบถึงการดำเนินชีวิตและการเอาตัวรอดของกะเทยในเรือนจำ
4. นำไปสู่แนวทางการแก้ไขปัญหาที่เกิดจากพฤติกรรมชายรักรชายในเรือนจำ
6. เป็นประโยชน์ต่อเรือนจำและกรมราชทัณฑ์ ในด้านการบริหารจัดการ ในการจัดหาสถานที่และรูปแบบการควบคุมผู้ต้องขังกะเทยให้เป็นการเฉพาะ เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยในการปกครองของเรือนจำ

นิยามศัพท์เฉพาะ

การใช้ชีวิต หมายถึง รูปแบบการดำเนินชีวิต กิจวัตรประจำวัน กิจกรรมเพศสัมพันธ์ การใช้ชีวิตของผู้ต้องขังกะเทยในเรือนจำ

การเอาตัวรอด หมายถึง พฤติกรรม หรือ क्रियाอาการของผู้ต้องขังที่แสดงออกเมื่อเผชิญกับปัญหาหรือสถานการณ์ต่างๆเพื่อเอาตัวรอดภายในเรือนจำ

กะเทย หมายถึง ผู้ที่เคยเป็นเพศชาย เนื่องจากเกิดมามีอวัยวะเพศเป็นเพศชาย แต่มีจิตสำนึกในความอยากเป็นหญิง โดยมีการปรับแต่งตัวตนให้เหมือนหรือคล้ายเพศหญิง

เรือนจำ หมายถึง ที่ซึ่งใช้ควบคุมกักขัง กับทั้งสิ่งที่ใช้ต่อเนื่องกัน และให้หมายความรวมถึงที่อื่นใดที่รัฐมนตรีได้กำหนดและประกาศในราชกิจจานุเบกษาว่าอาณาเขตไว้ชัดเจน ในที่นี้หมายถึง เรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร ตั้งอยู่เลขที่ 33 ถนนงามวงศ์วาน แขวงลาดพร้าว เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร 10900

ผู้ต้องขัง หมายถึง บุคคลซึ่งกระทำความผิด ที่ถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร ตั้งอยู่เลขที่ 33 ถนนงามวงศ์วาน แขวงลาดพร้าว เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร 10900

น้อง,น้องสาว หมายถึง นักโทษผู้เข้ามาใหม่

เตียงน้ำ หมายถึง การเอาน้ำไปสาดที่นอนของนักโทษกะเทย

ขัดบล็อกร หมายถึง ขัดฐานที่นอน

นับยอด หมายถึง การตรวจเช็คนับยอดของจำนวนนักโทษในแดนที่ตนถูกคุมขัง

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่องการใช้ชีวิตและการเอาตัวรอดของกะเทยเรือนจำ ที่มีสภาพสิ่งแวดล้อมความเป็นอยู่ภายใต้กฎระเบียบข้อบังคับต่างๆ ตลอดจนมีบริเวณขอบเขตพื้นที่จำกัดนั้น ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อสร้างฐานความรู้เพื่อให้เกิดความเข้าใจ และสามารถเข้าถึงตัวตนของชายรักรัชาย โดยการศึกษานแนวคิด ทฤษฎี ทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องได้ครอบคลุม เพื่อใช้วิเคราะห์หาข้อมูลสรุปของปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตของกะเทย
2. แนวคิดการเอาตัวรอด
3. อัตลักษณ์ของบุคคล
4. ทฤษฎีความเป็นตัวตน
5. ทฤษฎีการขัดเกลาทางสังคม
6. ทฤษฎีการจัดระเบียบสังคม
7. บริบทของเรือนจำ
8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตของกะเทย

บุคคลที่มีรสนิยมทางเพศเดียวกัน มีปรากฏการณ์อยู่ทั่วทุกพื้นที่ในโลกนี้ ความเป็นมาและมีวิวัฒนาการมาอย่างไรไม่มีหลักฐานปรากฏที่ชัดเจน เพราะพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน เป็นสิ่งที่ต้องปิดบังซ่อนเร้นไว้ เนื่องจากถูกสังคมของผู้ชายและผู้หญิงรักต่างเพศตีตราว่าเป็นพฤติกรรมทางเพศที่ผิดไปจากลักษณะที่คนทั่วไปประพฤติปฏิบัติ ซึ่งรสนิยมรักเพศเดียวกันอาจเกิดขึ้นได้ทั้งผู้ชายและผู้หญิง แต่พบในผู้ชายมากกว่าผู้หญิง สัดส่วนประมาณ 3 ต่อ 1 แม้แต่ในสัตว์เกือบทุกชนิดพบพฤติกรรมทางเพศระหว่างเพศเดียวกัน เช่น ลิง โดยลิงตัวผู้ลูบไล้ขนให้กันและกัน การสำรวจอวัยวะเพศ การขึ้นคร่อมใครกันและกัน ใช้นิ้วสอดเข้าไปในทวารหนัก การเลียโลมให้เกิดความรู้สึกทางเพศและการใช้ปากกับอวัยวะเพศ (สุวัทนา อารีพรรค, 2537 : 56) ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยขอกล่าวถึงประวัติความเป็นมาของกะเทยในสังคมไทย ดังนี้

1.1 ความหมายของกะเทยไทย

ชายรักเพศเดียวกันเกิดขึ้นตั้งแต่เมื่อใด ในสังคมไทยไม่มีหลักฐานทางประวัติศาสตร์บันทึกไว้แน่นอน แต่มีบันทึกถึงพฤติกรรมรักเพศเดียวกันปรากฏดังนี้

พุทธชาดกและในพระไตรปิฎกไทย ได้เรียกว่า “กะเทย” ว่า “บันเดาะ” หรือ “บันเตาะกะ” หมายถึงชายที่มีระเคจัด ชอบประพฤตินอกกริตในการเสพกามและช่วยวนชายด้วยกัน ชายที่มีพฤติกรรมดังกล่าวถือว่าเป็นข้อห้ามไม่นิยมให้บวช (พระไตรปิฎกฉบับภาษาไทย, 2539 : 101)

กฎหมายตราสามดวง ในยุคต้นกรุงรัตนโกสินทร์มีการระบุถึงบุคคลที่มีลักษณะที่ไม่ใช่เพศชายและเพศหญิงว่าเป็น “กะเทย” หรือ (บันเตาะกะ) ไม่สามารถนำมาเป็นพยานในศาลได้

หนังสือ “พะจะนะพะสาไทย” โดยบาทหลวงปาลเลอรัล ในปี พ.ศ. 2397 แปลคำว่า “กะเทย” มาจากภาษาอังกฤษคำว่า “Hermaphrodite”

หนังสือ “อัครภิธานศัพท์” โดยหมอบลัดเลย์ ในปี พ.ศ. 2416 กล่าวว่า “กะเทย” หมายถึง คนที่ไม่เป็นเพศชาย ไม่เป็นเพศหญิง มีแต่ทางปีศาจวะ (พจนานุกรม, 2547 : 46)

จากความหมายของ “กะเทย” ดังกล่าว สะท้อนให้เห็นถึงสังคมไทยรู้จักชายรักเพศเดียวกันในนัยของความผิดปกติและต้องห้ามผ่านนิยามคำศัพท์ “กะเทย” แสดงถึงลักษณะที่กำกวมของอวัยวะเพศ หรือลักษณะสิ่งที่ไม่ปรากฏเพศหรือลักษณะกลางๆ ไม่เป็นเพศใดเพศหนึ่ง

เปรมบริดา ปราโมช ณ ออยุธยา (2546) ได้ศึกษาประวัติ และเรื่องราวการดำเนินชีวิตของกะเทย รวมทั้งตัวตนทางเพศที่ต่างไปจากความเป็นหญิงชาย สิ่งที่น่าสนใจ และขอยืนยันให้ใช้เป็นมุมมองในการทำความเข้าใจชีวิตเรื่องเพศก็คือ เพศมีความหมายเป็นสถานะหนึ่งๆ ซึ่งแต่ละสถานะย่อมมีความเป็นตัวตนที่แตกต่างกันไป จะยกให้ตัวตนหนึ่งใดเป็นหลักยึด และคาดหวังให้ตัวตนแบบใหม่ๆ ที่แสดงออกต่อคนรอบข้าง มีบทบาทที่สอดคล้องหรือรับได้ โดยเสนอนิยามความเป็นตัวตนทางเพศ บนเงื่อนไขทางสังคมด้วย ดังนี้

ผลกบฏอันเป็นที่เกิดของกะเทยประเทษ

บุคคลมีจิตใจที่อยากเป็นเพศหญิง ความพยายามในการปรับเปลี่ยนอวัยวะเพศชายให้กลายเป็นอวัยวะเป็นเพศหญิงจึงเกิดขึ้น การเปลี่ยนแปลงเพศเป็นยุทธศาสตร์อย่างหนึ่งในการเข้าถึงความสวยเหมือนเพศหญิง ดังนั้น กะเทยอาจมีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนแปลงจากเพศชายมาเป็นเพศหญิง โดยการผ่าตัดแปลงเพศ

กะเทยสาวยังไม่แปลงเพศ คือผู้ที่เคยเป็นเพศชาย โดยตัดสินจากอวัยวะเพศแต่สำนึกในความอยากเป็นเพศหญิงหรืออยากสวยเหมือนเพศหญิง จึงใช้ความพยายามในการปรับแต่งร่างกายให้เหมือน หรือคล้ายเพศหญิง ซึ่งในอนาคตอาจมีแนวโน้มที่จะแปลงเพศหรือไม่แปลงเพศ ขึ้นอยู่กับเหตุผลนานาประการ

กะเทยสาวไม่แปลงเพศ คือผู้ที่เคยเป็นเพศชาย เนื่องจากมีอวัยวะเพศเป็นเพศชาย แต่สำนึกในความอยากเหมือนเพศหญิง แต่ไม่ได้อยากเป็นเพศหญิง จึงปฏิเสธการผ่าตัดแปลงเพศ ใช้เพียงความพยายามปรับแต่งร่างกายให้เหมือนหรือคล้ายเพศหญิงและไม่มีแนวโน้มที่จะแปลงเพศ

สาวเสียบ คือผู้ที่เคยเป็นเพศชาย เนื่องจากมีอวัยวะเพศเป็นเพศชาย แต่สำนึกในตัวตนยังมองตัวเองเป็นเพศชาย หรือไม่ใช่ทั้งเพศชายและไม่ใช่ทั้งเพศหญิง เพียงปรับแต่งร่างกายให้เหมือนหรือคล้ายเพศหญิงเพื่อดึงดูดเพศชายด้วยกันหรือที่สังคมในปัจจุบันเรียกว่า “เกย์รุก”

กะเทยชาย คือผู้ที่เคยเป็นเพศชาย เนื่องจากมีอวัยวะเพศเป็นเพศชายและการปรับแต่งตัวตน แต่อาจมองว่าตนเองเป็นเพศชาย หรือไม่ใช่ทั้งเพศชาย ไม่ใช่ทั้งเพศหญิง เพียงปรับแต่งกิริยาอาการให้ละมุนละม่อม มีความพิถีพิถันอ่อนโยนคล้ายเพศหญิงหรือที่สังคมในปัจจุบันเรียกว่า “เกย์รับ”

สรุป กระเทย คือผู้ที่เคยเป็นเพศชาย เนื่องจากเกิดมามีอวัยวะเพศเป็นเพศชาย แต่มีจิตสำนึกในความอยากเป็นหญิง โดยมีการปรับแต่งตัวตนให้เหมือนหรือคล้ายเพศหญิง ซึ่งกระเทยแต่ละบุคคลก็มีความต้องการที่แตกต่างกันออกไป บางบุคคลมีความต้องการที่จะผ่าตัดแปลงเพศเป็นผู้หญิง หรือบางบุคคลอาจไม่ต้องการที่จะผ่าตัดแปลงเพศเป็นเพศหญิง กระเทยในปัจจุบันมีลักษณะท่าทางต้งตึง อ่อนแอ่น เดินสง่า เชิด การพูดการจิบปากจิบคอ มีคำศัพท์เฉพาะในกลุ่มกระเทยด้วยกัน การแสดงท่าทางประกอบการพูดคุย มีการจิบ ไม่จิบมือ การชู้ฉู้ การกรีดนิ้ว กริยาอ่อนช้อยเหมือนผู้หญิง

1.2 ความเป็นมาของกะเทยในสังคมไทย

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2547: 47) กล่าวว่า พฤติกรรมรักเพศเดียวกัน หรือมีเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกัน โดยมีร่างกายและเพศกำเนิดเหมือนกันเรียกว่า “เล่นสวาท” ส่วนพฤติกรรมผู้หญิงรักเพศเดียวกันเรียกว่า “เล่นเพื่อน” ซึ่งได้มีบันทึกเป็นหลักฐานจากการประชุมประกาศในรัชกาลที่ 4 อย่างเป็นทางการชายรักเพศเดียวกันแบ่งออกเป็นแต่ละยุคสมัยโดยนำเสนอตั้งแต่สมัยกรุงรัตนโกสินทร์ตอนต้น จนมาถึงสมัยปัจจุบัน

สมัยกรุงรัตนโกสินทร์ตอนต้นเรื่องราวของชายรักเพศเดียวกันถูกกล่าวอ้างถึงคณะโจนละครอยู่ในวัง ในขณะละครนอกที่นักแสดงผู้เล่นเป็นชายล้วน บางคนต้องแต่งกายเป็นหญิงเพื่อแสดงบทบาทเป็นหญิง และมีความสัมพันธ์ระหว่างผู้ชายในวังกับนักแสดงละครนอก พฤติกรรมชายรักเพศเดียวกันเกิดขึ้นในสังคมชั้นสูงหรือในพระบรมราชวังหรือวังเจ้านาย จะพบเห็นเรื่องเหล่านี้อยู่เสมอ แต่จะถูกปกปิดเพราะถือว่าเป็นเรื่องเสื่อมเสียอย่างยิ่ง ดังนั้นเรื่องของชายรักเพศเดียวกันในอดีตจึงเป็นเรื่องที่มีการบอกเล่าสืบทอดต่อกันมา โดยไม่มีการบันทึกไว้เป็น

หลักฐานอย่างจริงจัง ส่งผลให้การศึกษาเรื่องนี้จึงมีหลักฐานชัดเจน แต่จะแอบแฝงอยู่ตามบันทึกทางประวัติศาสตร์ต่างๆ

สมัยราชการที่ 5 มีการบันทึกว่าบ้านเมืองมีความทันสมัยขึ้นได้มีการออกแบบกฎหมายที่พาดพิงถึงพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน ดังประมวลกฎหมายลักษณะ ร.ศ. 127 ในส่วนที่ 6 ที่ว่าด้วยความผิดที่กระทำอนาจาร หมวดที่ 1 ความผิดฐานกระทำอนาจารเกี่ยวกับที่สาธารณะ มาตรา 124 ที่กล่าวว่า “ผู้ใดกระทำชำเราผิดธรรมเนียม ด้วยชายก็ดี หญิงก็ดีหรือ กระทำชำเราด้วยสัตว์เดียรฉานก็ดี ท่านว่ามันมีความผิด ต้องระวางโทษติดคุกตั้งแต่ 3 เดือน ขึ้นไปจนถึง 3 ปี และให้ปรับตั้งแต่ 50 บาทขึ้นไปถึง 500 บาท ด้วยอีกโสด 1” สะท้อนให้เห็นว่ามีพฤติกรรมชายรักเพศเดียวกันเกิดขึ้นจริง แต่ไม่เป็นที่ยอมรับและต้องมีกฎหมายออกมาเพื่อห้ามความประพฤติดังกล่าว (พจนานุกรม, 2547 : 48)

สมัยรัชกาลที่ 6 พระองค์ทรงพระราชนิพนธ์บทความในหนังสือพิมพ์ดุสิตสมิต เรื่อง “กะเทย” และ “ทำไมกะเทยจึงรู้มากในทางผิดๆ เมียๆ” เนื่องจากพระองค์รับรู้ว่สังคมไทยมีเรื่องลักษณะนี้เกิดขึ้น

สมัยรัชกาลที่ 7 มีองค์ความรู้ทางการแพทย์จากต่างประเทศเข้ามาทำให้เกิดศัพท์ใหม่ของคำว่า “กะเทย” คือ โฮโมเซ็กชวล (Homosexual) และมองว่าคนกลุ่มนี้มีอาการป่วยทางจิตต้องได้รับการรักษาอย่างไรก็ตามคำว่า “กะเทย” ยังคงถูกใช้เรียกผู้ชายที่มีพฤติกรรมรักเพศเดียวกันมาตลอดพร้อมกับคำว่า โฮโมเซ็กชวล สืบมา

จนย่างเข้าสู่สมัยหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ชาวตะวันตกได้นำวัฒนธรรมรักร่วมเพศแบบตะวันตกเข้ามาเผยแพร่ในสังคมไทย โดยใช้พื้นที่ของสวนสาธารณะต่างๆ เช่น บริเวณสนามหลวง สะพานพุทธสวนลุมพินี และวังสราญรมย์เป็นที่นัดพบ เพื่อแสดงความรักต่อกัน ทำให้สังคมไทยเริ่มรู้จักคำว่า “เกย์” นับจากนั้นเป็นต้นมา

ในสังคมปัจจุบันชายรักเพศเดียวกันมีความชัดเจนมากขึ้น โดยเฉพาะคนที่ต้องการมีตัวตนข้ามเพศจากผู้ชายไปสู่ผู้หญิงและเป็นที่รู้จักในนามของ “กะเทย” หรือ “สาวประเภทสอง” ตามสื่อต่างๆ

สื่อโทรทัศน์ จะพบเห็นนักแสดงที่ต้องสวมบทบาทกะเทย เพื่อสร้างสีสันให้กับละคร โดยส่วนใหญ่ได้รับบทบาทเป็นตัวตลกและตัวร้าย

สื่อหนังสือพิมพ์ กลุ่มชายรักเพศเดียวกันมีความพิเศษหรือผิดแปลกไปจากคนทั่วไปของสังคมจึงสามารถช่วยเรียกร้องให้สังคมหันมาให้ความสนใจ ซึ่งได้รับการพาดหัวข่าวบนหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์อยู่เสมอ

1.3 ปัจจัยที่ส่งผลให้บุคคลกลายเป็น “กะเทย”

การที่เราจะระบุสาเหตุของการเป็นกะเทยได้ว่ามาจากอะไรนั้นในการศึกษาทางสังคมวิทยาถือว่าเป็นความคิดที่คับแคบและมองเพียงมิติเดียวขัดแย้งกับความเป็นจริงที่บุคคลคนหนึ่งจะเป็นอย่างไรนั้นย่อมมีเหตุปัจจัยที่แตกต่างและหลากหลาย เป็นการยากยิ่งที่จะบอกได้ว่าสิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นสาเหตุ จากการศึกษาพบว่ามีการอธิบายเหตุปัจจัยอยู่ 3 แนวทางหรืออาจกล่าวได้ว่ามีคำอธิบายตามความเชื่อของแต่ละกลุ่มบุคคลอยู่ 3 กลุ่ม คือกลุ่มที่เชื่อเหตุปัจจัยทางชีววิทยา กลุ่มเชื่อว่าเหตุปัจจัยทางสังคม และกลุ่มที่เชื่อเหตุปัจจัยทางจิตวิทยา ดังนั้น การที่คนๆหนึ่งจะมีบุคลิกที่เรียกว่า “กะเทย” นั้นจึงสามารถอธิบายได้แตกต่างกันตามความเชื่อ 3 กลุ่มนี้นั่นเอง ในที่นี้จะขอเสนอสาระจากเอกสารเท่าที่ค้นคว้ามาประกอบกับรายงานการศึกษาทางจิตวิทยาของวันเพ็ญ บุญประกอบ (2532) นักจิตเวชเด็กโรงพยาบาลศิริราช ที่ทำการศึกษาเด็กชายที่มีพฤติกรรมเป็นผู้หญิง (feminine boy) ในประเด็นเรื่องของปัจจัยเชื่อมโยงที่ทำให้เกิดความผิดปกติทางเพศ (Psychosexual disorders) มาพอสังเขปเพื่อเป็นข้อมูลเบื้องต้นในการทำความเข้าใจกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการเป็น “กะเทย” ซึ่งมีดังต่อไปนี้

กลุ่มที่เชื่อในเหตุปัจจัยทางชีววิทยา (Biological factors) กลุ่มนี้เชื่อว่าการเป็นกะเทยของบุคคลเป็นอิทธิพลของสิ่งควบคุมทางชีววิทยาที่หมายถึงหน่วยควบคุมลักษณะทางพันธุกรรมหรือโครโมโซม(chromosomal) นั่นเอง โครโมโซมเพศ (chromosomal sex) จะเป็นตัวกำหนดว่าคนคนนั้นมีอวัยวะเพศแบบใดและแพทย์จะใช้อวัยวะเพศ (anatomical sex) และหน้าที่การทำงานของอวัยวะเพศที่เกี่ยวกับเพศ ต่อมเพศ ฮอร์โมนเพศ เป็นตัวบ่งชี้ ได้ว่าเด็กที่เกิดมานั้นเป็นเพศอะไร แต่เมื่อเด็กเกิดมาแล้วอวัยวะในร่างกายไม่เป็นไปตามที่ส่วนใหญ่เป็นเช่นมีอวัยวะเพศ 2 เพศในคนเดียว การมีโครโมโซมเพศที่ผิดปกติ หรือการมีฮอร์โมนเพศที่ไม่สอดคล้องกับเพศที่ไม่สอดคล้องกับเพศทางสรีระ บุคคลนั้นจะถูกเรียกว่าเป็น “กะเทย”

ผลการศึกษาวิจัยทางวัฒนธรรม และ สังคม (Culture and Society) กลุ่มนี้เชื่อว่าสังคมวัฒนธรรมเป็นปัจจัยหนึ่งในการหล่อหลอมให้บุคคลมีบุคลิกเป็น “กะเทย” ได้ จากขนบธรรมเนียมประเพณีไทยสมัยโบราณที่นิยมคนมีความประพฤติเรียบร้อย นุ่มนวล อ่อนโยน สุภาพ ในการเลี้ยงดูเด็กจะไม่นิยมการแสดงที่รุนแรง ก้าวร้าว ในบางสังคมจึงเลี้ยงดูเด็กผู้ชายให้มีความละเมียดละไม เพราะถือว่าเป็น “ผู้ดี” จากวัฒนธรรมดังกล่าวอาจส่งผลให้เด็กผู้ชายส่วนหนึ่งเติบโตขึ้นมาในลักษณะค่อนข้างไปทางผู้หญิง และเมื่อถึงปัจจุบัน สังคมเปลี่ยนแปลงไปมาก มีผลกระทบไปถึงการปรับเปลี่ยนบทบาทในครอบครัว ในอาชีพ การเลี้ยงดู เด็กชายบางคนจึงต้องช่วยแบ่งเบาภาระครอบครัว พ่อแม่ โดยการทำงาน เช่นหุงหาอาหาร เย็บปักถักร้อย หรือ ทำอาชีพที่เคยมีเฉพาะผู้หญิง การสวมบทบาทของผู้หญิงเหล่านั้นแล้วได้รับคำชื่นชม ทำให้เด็กรู้สึกพึงพอใจที่

แสดงบทบาทนั้น ๆ ตลอดไป อีกทั้งการที่สังคมนำเสนอบุคคลที่มีบุคลิก “กะเทย” ในลักษณะของการเชิดชูหรือชื่นชม ผ่านทางสื่อต่างๆ ย่อมทำให้เด็กต้องการเลียนแบบเพื่อนำสู่การได้รับคำนิยามยกย่อง หรือได้รับความสำเร็จตามบ้าง

กลุ่มที่เชื่อในเหตุปัจจัยทางจิตวิทยา กลุ่มนี้เชื่อว่าปัจจัยทางจิตวิทยาซึ่งนับเป็นปัจจัยที่สำคัญยิ่งที่ส่งผลต่อการพัฒนาการบทบาททางเพศ ของนักเรียน “กะเทย” โดยเฉพาะเรื่องของการเลี้ยงดูจากสถาบันครอบครัว การปฏิบัติจากจากกลุ่มเพื่อน และจากสถาบันการศึกษา ซึ่งพบว่า เด็ก “กะเทย” มักมีประวัติภายในครอบครัวที่พบประจำก็คือ แม่หรือผู้ใหญ่ในครอบครัวเห็นเด็กว่าหน้าตาสะสวย มีหน้าตา กิริยาท่าทางเหมือนผู้หญิง ก็แสดงความชื่นชม มักปล่อยให้เด็กเล่นขายของ ตุ๊กตา หรือเครื่องประดับเหมือนเด็กผู้หญิง หรือการที่ผู้ใหญ่แสดงให้เด็กเห็นว่าเขาได้รับความชื่นชมเพราะ “เหมือนผู้หญิง” ทำให้เด็กเกิดความพอใจ และปฏิบัติตนให้เป็นที่ชื่นชม หรือตามความคาดหวังของผู้ใหญ่ และยังพบอีกว่า ครอบครัวเด็กมีประวัติว่าความสัมพันธ์กับพ่อและเด็กไม่ดีนัก พ่อมักไปชื่นชมพี่น้องที่เป็นหญิงแทน หรือพ่อทำร้ายแม่ทำให้เด็กเกลียดเพศพ่อ หรือการที่ครอบครัวนั้นแม่แสดงอำนาจเหนือพ่อ เด็กเห็นว่าเพศแม่หรือเพศหญิงมีอำนาจและมีพลังมากกว่า จึงต้องการเป็นเพศแม่ พ่อตำหนิ หรือลงโทษอย่างรุนแรงต่อพฤติกรรมเด็กในระยะแรกๆ การถูกเพื่อนผู้ชายรังแก หรือเล่นแรงๆ ทำให้เด็กไม่ยอมเล่นเพศเดียวกันจึงหันมาเล่นกับเพื่อนผู้หญิงหรือการที่เด็กอยู่กับแม่มาตลอด ไม่มีพ่อเป็นตัวอย่าง เด็กเลียนกิริยาท่าทางของแม่

สรุปได้ว่า ปัจจัยที่ส่งผลให้บุคคลกลายเป็นกะเทย อาจเกิดจากปัจจัย 3 ประการด้วยกัน หรืออย่างใดอย่างหนึ่ง ดังนี้ 1) ปัจจัยทางชีววิทยา (Biological factors) เป็นสิ่งควบคุมลักษณะทางพันธุกรรมและโครโมโซม(chromosomal) เป็นตัวกำหนดว่าคนมีอวัยวะเพศแบบใด และหน้าที่การทำงานของอวัยวะที่เกี่ยวกับเพศ สอริโมน เป็นตัวบ่งชี้ว่าเป็นเพศใด แต่ถ้ามีโครโมโซมเพศที่ผิดปกติ หรือการมีสอริโมนเพศที่ไม่สอดคล้องกับเพศทางสรีระ บุคคลนั้นจะถูกเรียกว่าเป็น “กะเทย” 2) ปัจจัยทางวัฒนธรรมและสังคม คือการหล่อหลอมให้บุคคลมีบุคลิกเป็น “กะเทย” ได้ จากขนบธรรมเนียมประเพณี ไทยสมัยโบราณ ที่ นิยมคนมีความประพฤติเรียบร้อย นุ่มนวล อ่อนโยน สุภาพ การเลี้ยงดูเด็กผู้ชายให้มีความละเมียดละไม ส่งผลให้เด็กผู้ชายส่วนหนึ่งเติบโตขึ้นมาในลักษณะค่อนข้างเป็นไปทางผู้หญิง 3) ปัจจัยทางจิตวิทยา คือการอบรมเลี้ยงดูในครอบครัวเป็นปัจจัยสำคัญอย่างมากแม้ว่า อวัยวะเพศ และสอริโมน จะเป็นตัวบ่งชี้ แต่สิ่งที่กำหนดให้เด็กเติบโตขึ้นมามีสำนึกอีกเพศหนึ่งคือการเลี้ยงดูจากพ่อแม่ จากสังคมที่มองเขาและปฏิบัติต่อเขาอย่างไรด้วย

1.4 พฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศในลักษณะรักร่วมเพศ

การเบี่ยงเบน หมายถึงการละเมิดบรรทัดฐานที่สังคมกำหนดขึ้น ลักษณะบรรทัดฐานเป็นแนวทางให้สมาชิกในสังคมยึดถือปฏิบัติ อาจจะได้แสดงออกมาในรูปของกฎระเบียบ แบบแผน หรือพฤติกรรมที่บุคคลต้องปฏิบัติตาม ฉะนั้น พฤติกรรมทางเพศที่บุคคลต้องปฏิบัติตามสังคมคือ ชายหรือหญิงมีความผูกพันรักใคร่กับเพศตรงข้าม แต่ถ้ามีความผูกพันรักใคร่ในเพศเดียวกัน จึงเรียกว่าเป็น “พฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ”

สุวัทนา อารีพรค (2524: 380-413) กล่าวว่า การเบี่ยงเบนทางเพศมี 4 ลักษณะ คือ

1. พวกที่เบี่ยงเบนทางเพศ (Sexual Orientation) แบ่งกลุ่มคนประเภทนี้ออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่

1.1 Homosexuality หมายถึง พวกที่มีความรักใคร่ในเพศเดียวกัน

1.2 Transvestitism เป็นความผิดปกติที่เกิดจาก ได้รับความตื่นเต้นหรือความสุขทางอารมณ์หรือทางเพศ โดยการแต่งตัวเสื้อผ้าด้วยเสื้อผ้าของเพศตรงข้าม คนพวกนี้ส่วนใหญ่จะพอใจเฉพาะการแต่งตัวการแต่งตัวที่เป็นเพศตรงข้ามและไม่ต้องการแปลงเพศ แต่มีบางคนประพฤติกรักร่วมเพศ (homosexual) ด้วย เขาสามารถมีกิจกรรมทางเพศกับเพศตรงข้ามได้ตามปกติ มีความสุขทางเพศและความสุขในครอบครัวได้โดยเฉพาถ้าคู่สมรสของเขาเข้าใจและให้ความร่วมมือ

1.3 Transsexuals เป็นความผิดปกติทางเพศ เนื่องจากมีความเชื่อว่าเพศที่ปรากฏทางร่างกายของคนไม่ถูกต้อง ทำให้เกิดความต้องการที่จะผ่าตัดเปลี่ยนแปลงเพศ หรือไม่ก็พยายามว่อนเพศทางร่างกายของตนไว้ โดยการแต่งกายหรือประพฤติแบบเพศตรงข้าม ส่วนใหญ่ของคนที่มีปัญหานี้คือ ผู้ชาย

2. พวกที่เบี่ยงเบนในการเลือกคู่ร่วมเพศ เช่น เลือดกัดดูดซับ ส่วนของร่างกาย หรือบุคคล โดยแบ่งกลุ่มประเภทนี้ออกเป็น 7 กลุ่ม ได้แก่

2.1 Homosexuality คือภาวะที่คนมีความสุขทางเพศเดียวกันกับตนเอง

2.2 Pedophilia แปลตามตัวหนังสือว่า การรักเด็ก แต่โดยทั่วไปหมายถึง การที่ผู้ใหญ่มีความสุขทางเพศจากการมีเพศสัมพันธ์ทางเพศกับเด็กเพศเดียวกันหรือเพศตรงข้ามที่ยังไม่ถึงวัยแตกหนุ่มแตกสาว

2.3 Bestiality บางครั้งเรียกว่า Zoophilia เป็นความพอใจในทางเพศจากการมีสัมพันธ์กับสัตว์ ซึ่งอาจเป็นการร่วมเพศทางปติ (penovaginal intercourse) การร่วมเพศทางทวารหนัก

2.4 Gerontophilia เป็นความผิดปกติทางเพศซึ่งคนอายุน้อยมีความสนใจทางเพศกับคนแก่ ความผิดปกตินี้อาจเป็นผลมาจากความผูกพันทางอารมณ์กับ ปู่ ย่า ตา ยาย กล่าวคือ คนที่มี

แนวโน้มจะเป็น gerontophilia มักจะมีความรักต่อคนแก่เป็นพิเศษ อันอาจเกิดจากการมีบิดา มารดา เป็นคนสูงอายุ

2.5 Necrophilia มีความสุขทางเพศเกิดจากการดูศพหรือรักร่วมเพศกับศพ บางครั้งจะมีการตัดศพเป็นชิ้นด้วย เป็นความผิดปกติทางเพศที่พบน้อยมาก แต่แสดงถึงความผิดปกติทางจิตอย่างรุนแรงถึงขนาดโรคจิต

2.6 Fetishism เป็นความผิดปกติทางเพศซึ่งสิ่งที่เป็นความต้องการทางเพศของคนผู้นั้น กลายเป็นวัตถุหรือส่วนของร่างกาย ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ทางเพศแทนที่จะเป็นคน เช่น เป็นชุดชั้นใน หมวก รองเท้า (โดยเฉพาะรองเท้าส้นสูง) หรือถุงมือ ผม มือ ดันขา เท้า หู หรือตา วัตถุหรือส่วนของร่างกายเหล่านี้จะให้ความสุขโดยการ จับ จ้อง มอง

2.7 Incest คือ การร่วมเพศระหว่างบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันทางสายเลือด ซึ่งกฎหมายห้ามไว้ สถาบันทางกฎหมายหลายแห่งยังรวมไปถึงการรักร่วมเพศกับเด็ก

3. พวกที่เบี่ยงเบนในวิปฏิบัติทางเพศ แบ่งกลุ่มนี้ออกเป็น 6 กลุ่ม ได้แก่

3.1 Sadomasochism แยกออกมาเป็น 2 ชนิด

- Sadism หมายถึง การมีความสุขหรือมีความพอใจทางเพศจากการทำให้ผู้ร่วมเพศเจ็บปวดทางร่างกายและจิตใจ

- Masochism หมายถึง การมีความสุขหรือความพึงพอใจทางเพศจากการถูกผู้ร่วมเพศทำให้เจ็บปวด จะโดยร่างกายหรือจิตใจก็ได้

3.2 Exhibitionism คือ การมีความสุขทางเพศจากการโอ้อวดอวัยวะเพศของตนต่อผู้อื่นซึ่งเป็นคนแปลกหน้า และไม่เต็มใจจะดู

3.3 Voyeurism คือ การมีความสุขทางเพศจากการได้ดูเปลือยหรือร่วมเพศกัน

3.4 Sodomy คือ การมีความสุขทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกัน

3.5 Scopophilia คือ การมีความสุขทางเพศจากการดูอวัยวะเพศของผู้อื่นหรือดูจากการร่วมเพศของผู้อื่น

3.6 Frottage หมายถึง การมีความสุขทางเพศจากการถูหรือกดอวัยวะเพศกับส่วนของร่างกายของเพศตรงกันข้ามซึ่งมีเสื้อผ้าปิดอยู่ การกระทำนี้อาจจะไม่ใช่ที่สังเกตเห็น เพราะมักทำในที่ที่มีคนหนาแน่น เช่น ในรถประจำทางหรือในงานที่คนเบียดเสียดชิดกัน

4. พวกที่เบี่ยงเบนในและความรุนแรงของความต้องการทางเพศ แบ่งกลุ่มประเภสนี้ ออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่

4.1 Hypersexuality คือ สภาวะที่มีความต้องการร่วมเพศมากผิดปกติในผู้หญิง เรียกว่า nymphomania และผู้ชายเรียกว่า sytyriasis ผู้ผิดปกติมักสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเองบ่อย ๆ อย่างยับยั้งใจไม่ได้ด้วย

4.2 Promiscuity หมายถึง การร่วมเพศแบบไม่เลือกบุคคล

4.3 Rape หมายถึง การข่มขืน

1.5 ระดับพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศแบบรักร่วมเพศ

บุปผา คุณ พิ โน (2530: 16) กล่าวว่า “พฤติกรรมรักร่วมเพศปรากฏได้ทั้ง 2 ระดับ คือ พฤติกรรมในระดับความคิดและความรู้สึก” แต่ไม่ได้มีการกล่าวถึงอย่างชัดเจน นอกจากจะเป็นที่ทราบโดยทั่วไปว่า บุคคลเหล่านี้มีความอ่อนไหวในเรื่องความรู้สึกสูงมาก กล่าวคือ ถ้ารักจะรักมาก ถ้าเกลียดก็เกลียดมาก การหึงหวงจะมากกว่าบุคคลปกติ นอกจากนี้จะเป็นผู้ที่ไวต่อความรู้สึกที่จะรักใคร่ชอบพอกับบุคคลเพศเดียวกันกับที่ตนพึงพอใจ สำหรับพวกรักร่วมเพศชายจะมีความคิดถึงขนาดที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้นั้นอยู่เสมอ และมีการเปลี่ยนคู่นอนมากกว่าพวกรักร่วมเพศหญิง พวกรักร่วมเพศชายส่วนใหญ่สนใจบุคคลหน้าตาดี บุคลิกดี แต่งกายดี สะอาด

Alfred Kinsey นักจิตวิทยาวิเคราะห์ได้วางเกณฑ์การแบ่งระดับคะแนน 7 ระดับเพื่อวัดพฤติกรรมทางเพศของบุคคลบนพื้นฐานทางจิตวิทยาและประสบการณ์ที่ได้รับการเปิดเผยจากบุคคล ดังมีเกณฑ์การวัดดังต่อไปนี้

- 0 หมายถึง การมีเพศสัมพันธ์เฉพาะแต่กับต่างเพศเท่านั้น (exclusively heterosexual)
- 1 หมายถึง ส่วนใหญ่มีเพศสัมพันธ์กับต่างเพศและมีประสบการณ์รักร่วมเพศบ้าง (predominantly heterosexual-sex and incidental homosexual experiences)
- 2 หมายถึง โดยเนื้อแท้แล้วเป็นคนรักต่างเพศแต่มีประสบการณ์รักร่วมเพศหลายครั้ง (primarily heterosexual-several homosexual contacts)
- 3 หมายถึง ทั้งรักร่วมเพศและรักต่างเพศเกือบจะพอ ๆ กัน (almost equally heterosexual and homosexual)
- 4 หมายถึง โดยเนื้อแท้แล้วเป็นคนรักร่วมเพศ แต่มีประสบการณ์รักต่างเพศหลายครั้ง (primarily homosexual-several heterosexual experiences)
- 5 หมายถึง ส่วนใหญ่แล้วรักร่วมเพศมีประสบการณ์รักต่างเพศด้วย (predominantly homosexual-sex and incidental heterosexual contacts)
- 6 หมายถึง รักร่วมเพศโดยแท้ (exclusively homosexual)

Kinsey อธิบายว่าเกณฑ์ข้างต้นเป็นเกณฑ์การวัดพฤติกรรมรักร่วมเพศและพฤติกรรมรักร่วมเพศ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าคุณจะถูกกำหนดให้อยู่ในตำแหน่งใด ในแต่ละช่วงอายุของคุณตามระดับคะแนนที่แตกต่างกัน ซึ่งแต่ละคะแนนมีรายละเอียดและความหมายดังนี้

บุคคลที่จัดอยู่ในระดับคะแนน 0 มีความหมายว่า บุคคลเหล่านี้ไม่เคยมีการสัมผัสทางร่างกายที่จะส่งผลให้เกิดการกระตุ้น หรือให้ความรู้สึกทางเพศ หรือมีการตอบสนองทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกัน บุคคลที่มีลักษณะเช่นนี้ถือว่าเป็นบุคคลที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศแบบรักร่วมเพศ 100% กล่าวคือ บุคคลประเภทนี้ไม่อาจมีวามสัมพันธ์ทางเพศแบบรักร่วมเพศ

บุคคลที่จัดอยู่ในระดับคะแนน 1 มีความหมายว่า บุคคลเหล่านี้เคยมีความสัมพันธ์ทางเพศแบบรักร่วมเพศเพียงการตอบสนองทางร่างกายและจิตใจเท่านั้น หรืออาจมีการตอบสนองความรู้สึกทางจิตใจ แต่ไม่มีการตอบสนองทางร่างกาย ประสบการณ์และการตอบสนองทางเพศของกลุ่มบุคคลเหล่านี้มี ให้บุคคลต่างเพศมากกว่า สำหรับประสบการณ์รักร่วมเพศนั้นบุคคลกลุ่มนี้เคยมีเพียงครั้งหรือสองครั้ง หรืออาจกล่าวได้ว่าน้อยมากเมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนครั้งที่ตนมีความสัมพันธ์ทางเพศตรงข้ามและไม่มีการตอบสนองทางจิตใจต่อการกระตุ้นทางเพศนั้นเป็นไปเพราะความอยากรู้อยากเห็น หรือถูกบังคับจากบุคคลอื่น โดยที่ตัวเองขาดสติ เช่น ขณะกำลังหลับหรือเมื่อเมาสุราหรืออยู่ภายใต้สถานการณ์พิเศษอื่นใดเท่านั้น

บุคคลที่จัดอยู่ในระดับคะแนน 2 มีความหมายว่า บุคคลเหล่านี้เคยมีประสบการณ์รักร่วมเพศและหรือ อาจมีการตอบสนองพฤติกรรมรักร่วมเพศรักร่วมเพศได้อย่างชัดเจน แต่สำหรับประสบการณ์ทางเพศและ หรือ การตอบสนองแบบรักร่วมเพศมีมากกว่าประสบการณ์และการตอบสนองทางเพศแบบรักร่วมเพศ บุคคลกลุ่มนี้อาจเคยมีประสบการณ์ทางเพศแบบรักร่วมเพศมาบ้างเล็กน้อยหรือพอสมควร แต่เมื่อทำการเปรียบเทียบของช่วงระยะเวลาเดียวกับบุคคลกลุ่มนี้มีความสัมพันธ์ทางเพศกับบุคคลต่างเพศมากกว่า และแม้ว่าบุคคลกลุ่มนี้บางคนจะเคยมีประสบการณ์รักร่วมเพศแบบเปิดเผย ตรงกันข้ามกันกับมีการตอบสนองจิตใจต่อบุคคลรักร่วมเพศมากกว่า ซึ่งแสดงให้เห็นว่าบุคคลกลุ่มนี้ยังมีความพอใจในความสัมพันธ์ทางเพศของรักร่วมเพศพฤติกรรมเช่นนี้โดยมากพบกับวัยรุ่นชายซึ่งไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ทางเพศกับผู้หญิงมาก่อน แม้ว่าแท้จริงวัยรุ่นชายนี้มีความโน้มเอียงไปในลักษณะบุคคลรักร่วมเพศต่อบุคคลเพศเดียวกันได้อย่างรุนแรงแม้ว่าจะไม่มีการเปิดเผยความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศเดียวกันก็ตาม

บุคคลที่จัดอยู่ในระดับที่ 3 ซึ่งมีคะแนนอยู่ตรงกลางของบุคคลซึ่งมีพฤติกรรมแบบรักร่วมเพศกับบุคคลที่มีพฤติกรรมแบบรักร่วมเพศ บุคคลกลุ่มนี้มีประสบการณ์ทางเพศและมีการตอบสนองทางจิตใจต่อบุคคลเพศเดียวกันและต่างเพศอย่างเปิดเผย โดยทั่วไปบุคคลกลุ่มนี้จะยอมรับความสัมพันธ์ทั้งสองรูปแบบ กล่าวคือ ทั้งแบบต่างเพศและรักร่วมเพศ แต่ไม่บอกถึง

แนวโน้มทางใดที่มีมากกว่า บุคคลที่ได้เกณฑ์คะแนนระดับ 3 อาจมีจำนวนของประสบการณ์รูปแบบใดรูปแบบหนึ่งมากกว่าเพราะในความรู้สึกทางจิตใจบุคคลกลุ่มนี้สามารถตอบสนองทางเพศให้กับคู่รักเพศเดียวกันหรือคู่รักต่างเพศ ซึ่งขึ้นอยู่กับปัจจัยและสถานการณ์ที่ทำให้เกิดความสัมพันธ์จากเพศใดเพศหนึ่งๆมากกว่า พฤติกรรมเช่นนี้จะเกิดกับผู้ชายที่ยังไม่ได้แต่งงานมากกว่าผู้ชายที่แต่งงานแล้ว เพราะความสัมพันธ์ที่มีต่อผู้ชายนั้นเกิดขึ้นได้ง่ายกว่าความสัมพันธ์ทางเพศที่อาจเกิดขึ้น ได้กับผู้หญิง ตรงกันข้ามกับผู้ชายที่สมรสแล้วสามารถหาทางออกทางเพศกับภรรยาอย่างง่ายได้ ขณะที่ตนเองให้ความสนใจผู้ชายเท่าๆ กับผู้หญิง

บุคคลที่จัดอยู่ในระดับคะแนน 4 หมายถึง บุคคลที่มีกิจกรรมทางเพศโดยเปิดเผยและหรือมีการตอบสนองทางจิตใจต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ ขณะเดียวกันก็ยังมีกิจกรรมทางเพศกับบุคคลต่างเพศและหรืออาจมีการตอบสนองต่อการกระตุ้นทางเพศตรงกันข้ามบ้าง

บุคคลที่จัดอยู่ในระดับคะแนน 5 หมายถึง บุคคลที่มีกิจกรรมทางเพศและการตอบสนองทางเพศเกือบทั้งหมดเป็นรักร่วมเพศ บุคคลกลุ่มนี้มีประสบการณ์แบบรักต่างเพศมาบ้าง และบางครั้งก็มีการตอบสนองทางจิตใจด้วยแต่ค่อนข้างน้อยมาก

บุคคลที่จัดอยู่ในระดับคะแนน 6 หมายถึง บุคคลที่มีกิจกรรมทางเพศแบบรักร่วมเพศ 100% ไม่ว่าจะป็นประสบการณ์ทางเพศที่เปิดเผยและการตอบสนองทางจิตใจ

Kinsey ให้เหตุผลเพื่อสร้างเกณฑ์ กำหนดพฤติกรรมทางเพศของมนุษย์ แต่ Boswell กลับเห็นแย้งว่า ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะทำการกำหนดพฤติกรรมทางเพศของมนุษย์จากบุคคลซึ่ง ไม่มีประวัติยืนยันได้ตามเกณฑ์การวัดพฤติกรรมทางเพศตามแบบของ Kinsey Boswell ตั้งข้อสังเกตว่าก่อนที่บุคคลจะจำแนกพฤติกรรมทางเพศว่าใครเป็นรักร่วมเพศเราต้องมีคำตอบให้กับคำถามที่ว่ารักร่วมเพศคืออะไร เสียก่อน แม้ว่าคนส่วนใหญ่จะคิดเพียงว่ารักร่วมเพศคือพฤติกรรมทางเพศของบุคคลที่มีต่อบุคคลเพศเดียวกันก็ตาม แต่ถ้าจะถือว่าใครคือบุคคลรักร่วมเพศ พฤติกรรมรักร่วมเพศของบุคคลดังกล่าวจะต้องเกิดขึ้นก็ครั้งยังไม่มีทฤษฎีใดสามารถบอกได้หรือบุคคลที่มีจินตนาการทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกันแต่ไม่เคยบรรลุวัตถุประสงค์ทางเพศ บุคคลดังกล่าวทั้งชายและหญิงคือบุคคลรักร่วมเพศหรือไม่

จากข้อสงสัยดังกล่าว Boswell มีความเห็นว่ามีความจำเป็นที่เราจะต้องหาคำตอบจากคำถามดังกล่าวเสียก่อน มากกว่าที่จะวัดพฤติกรรมทางเพศของคนตามลำดับขั้นลดหลั่นจากคะแนนตามความคิดเห็นของ Kinsey อย่างเดียว และจากเกณฑ์การวัดของ Kinsey ที่มีความลดหลั่นระหว่างจุดปลายสุดของผู้มีพฤติกรรมรักร่วมเพศได้ยากมาก เพราะคนส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ระหว่างกลาง เพราะโดยธรรมชาติมนุษย์มีความตอบสนองทางเพศกับเพศใดเพศหนึ่งอยู่แล้ว Boswell ตั้งข้อสังเกตว่า หากแนวความคิดของ Kinsey ถูกต้องคนที่คิดว่าตนเองเป็นรักร่วมเพศก็จะต้องมี

คะแนนต้นสุดปลายสุดตามเกณฑ์ของ Kinsey ขณะที่ยังมีบุคคลอีกหลายคนที่ไม่เคยบอกพฤติกรรมรักร่วมเพศของตนให้ใครทราบหรือในความเป็นจริง อาจมีอีกหลายคนที่ไม่แน่ใจว่าตนเป็นรักร่วมเพศหรืออาจปฏิเสธว่าตนเป็นรักร่วมเพศหรือรักต่างเพศ กล่าวคือ บุคคลที่ลักษณะของ Continuum กล่าวคือที่ปลายข้างหนึ่งคือความวามพึงพอใจในเพศตรงข้ามแล้วจะลดลงเรื่อยๆ จนถึงปลายอีกข้างหนึ่งคือความรักร่วมเพศซึ่งถือเป็นจุดที่เรียกว่า Extreme ซึ่งคนส่วนใหญ่จะอยู่ระหว่างปลายสุดซึ่งถือว่าเป็นคนส่วนใหญ่ (ชลิดา ส่งสัมพันธ์, 2541: 70-85)

Wardell B. Pomeroy นักจิตวิทยาศึกษาวิจัยเกี่ยวกับเรื่องเพศว่า ความจริงคนทุกคนมีความสามารถแฝงเร้นที่จะทำการต่างๆ ที่เราจินตนาการได้ทั้งสิ้นซึ่งรวมไปถึงการมีเพศสัมพันธ์แบบรักร่วมเพศ คนทุกคนมีความโน้มเอียงในทางรักร่วมเพศแบบแฝงเร้นไม่มากนักน้อย แต่ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่าเราจะต้องเกี่ยวข้องกับรักร่วมเพศ หรือแม้แต่ตระหนักถึงความแฝงเร้นดังกล่าว ซึ่งนี่คือความเป็นจริงที่น้อยคนจะยอมรับเกี่ยวกับตัวเอง

นอกจากนี้ Pomeroy ยังอธิบายต่อไปว่า รักร่วมเพศและรักต่างเพศ ไม่ใช่สิ่งที่แยกออกจากกัน โดยเด็ดขาด เปรียบได้กับเส้นตรงที่มีปลายข้างหนึ่งเป็นรักร่วมเพศหญิงที่มีแต่ความสัมพันธ์แบบรักต่างเพศและไม่มี ความแฝงเร้นในทางรักร่วมเพศอยู่เลยจะอยู่ที่ปลายข้างสุดทางรักต่างเพศ ส่วนผู้หญิงที่มีรักร่วมเพศเพียงอย่างเดียวและไม่สนใจต่างเพศเลยก็อยู่ปลายอีกข้างหนึ่ง จากการศึกษาพบว่าผู้หญิงจัดอยู่ปลายสองข้างรวมกันเพียง 2-3 เปอร์เซ็นต์เท่านั้น ฉะนั้นคนส่วนใหญ่จะกระจายอยู่ระหว่างความเป็นรักร่วมเพศแท้และรักต่างเพศแท้ (อัญชญา สุวรรณานนท์, 2527: 33)

Kensley เชื่อว่า นอกจากมนุษย์เกิดมาพร้อมกับความสามารถที่จะตอบสนองต่อเพศหนึ่งอยู่แล้วปัจจัยในทางสังคมมีส่วนผลักดันให้บุคคลมีความพอใจซึ่งกันและกัน

กล่าวโดยสรุปแนวความคิดเกี่ยวกับรักร่วมเพศและการเบี่ยงเบนทางเพศ เห็นว่าการที่มีพวกเรามีพฤติกรรมรักเพศเดียวกันนั้น มีระดับความต้องการของแต่ละบุคคลไม่เท่าเทียมกัน ซึ่งมีนักจิตวิทยาวิเคราะห์ได้กำหนดเกณฑ์การวัดพฤติกรรมทางเพศออกเป็น 7 ระดับ และบุคคลที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศคำนึงถึงความพึงพอใจ ความสุขของตนที่มีเพศสัมพันธ์กับบุคคลเพศเดียวกันเป็นหลัก แต่ก็พบว่าบุคคลที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศและต่างเพศก็เป็นสิ่งที่ยังแยกออกจากกัน

1.6 รูปแบบของการรักร่วมเพศ

คอนแมน และโบรอน (ปีชรัตน์ มาร์แตง, 2546) กล่าวว่าสัมพันธ์ภาพแบบรักร่วมเพศมิได้หลายแบบ บางคนก็มีกิจกรรมทางเพศเป็นครั้งคราว บางคนก็มีความสัมพันธ์เนิ่นนาน นอกจากนี้ยังสามารถแบ่งรักร่วมเพศตามรูปแบบพฤติกรรมได้ 6 ประเภท คือ

1) ประเภทประกาศตัว (blatant Homosexual) เป็นพวกที่เห็นได้ชัด โดยจะแสดงลักษณะที่แท้จริงทั้งทางด้านการแต่งกายและกิริยาท่าทาง มักประกอบอาชีพที่เรียกกันว่าเป็นอาชีพ

2.1 ความหมายของพฤติกรรม

ศิริรณกา จามรมาน และ ปนัดดา ชำนาญสุข (2548) กล่าวว่า พฤติกรรมมนุษย์จำแนกออกเป็น พฤติกรรมภายนอกและพฤติกรรมภายใน

1) พฤติกรรมภายนอก (overt behavior) หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกให้บุคคลมองเห็นได้ เช่น การพูด การยิ้ม การหัวเราะ การร้องไห้ การเดิน การวิ่ง เป็นต้น

2) พฤติกรรมภายใน (covert behavior) หมายถึง พฤติกรรมที่เกิดขึ้นในตัวบุคคล ซึ่งบุคคลอื่นมองไม่เห็นแต่สามารถวัดได้โดยการใช้แบบสอบถาม เช่น ความคิด ความเชื่อ ทักษะ ความรู้สึก แรงจูงใจ เป็นต้น

สรุป การสังเกตพฤติกรรมของมนุษย์ อาจได้เห็นเพียงพฤติกรรมภายนอกเท่านั้น ในส่วนของความรู้สึกนึกคิดที่เป็นพฤติกรรมภายในนั้น ไม่สามารถสังเกตเห็นได้ ดังนั้น บางครั้งที่เราพบเห็นมนุษย์ในสังคม เช่น แต่งตัวดี ใส่สูท ผูกเนคไทด์ ขับรถเบนซ์ น่าจะเป็นคนดี ส่วนอีกคนหนึ่ง ตัวดำ แต่งตัวโทรม ผอมยาวรุงรัง น่าจะเป็นคนไม่ดี เราอาจสรุปไม่ได้ว่าเขาเป็นคนดีหรือไม่อย่างไร เพราะนั่นเป็นเพียงแค่พฤติกรรมภายนอก เราไม่สามารถคาดเดาได้ว่าเขาคิดอะไรอยู่

2.2 กลไกการแสดงผลพฤติกรรม

ศิริรณกา จามรมานและปนัดดา ชำนาญสุข (2548) กล่าวว่า กลไกการแสดงผลพฤติกรรมของมนุษย์สามารถแบ่งออกเป็น 7 กลุ่ม

1) กลุ่มโครงสร้างของจิต (Structuralism) ศึกษาองค์ประกอบซึ่งเป็นโครงสร้างของจิตสำนึก ได้แก่ การสัมผัสความรู้สึกและมโนภาพ โดยมีข้อค้นพบว่า การรับรู้ด้วยประสาทสัมผัสต่างๆของมนุษย์มีความเกี่ยวข้องกับการแสดงผลพฤติกรรมของมนุษย์

2) กลุ่มหน้าที่ของจิตใจ (Functionalism) เน้นการทำงานของจิตสำนึก โดยศึกษาอิทธิพลของการคิด การรับรู้ นิสัย และอารมณ์ ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมและการปรับตัวของมนุษย์

3) กลุ่มพฤติกรรมนิยม (Behaviorism) เป็นการศึกษาหรือพฤติกรรมภายนอกที่สามารถสังเกตได้ โดยสรุปว่า สิ่งแวดล้อมเป็นตัวกระตุ้นที่สำคัญในการแสดงผลพฤติกรรมของมนุษย์

4) กลุ่มจิตวิทยาเกสตัทท์ (Gestalt Psychology) การเข้าใจบุคคลต้องศึกษาในภาพรวม ไม่แยกพิจารณาเฉพาะความคิด อารมณ์ สติปัญญา การรับรู้ หรือแรงจูงใจเท่านั้น

5) กลุ่มจิตวิเคราะห์ (Psychoanalysis) จิตมนุษย์เปรียบเสมือนก้อนน้ำแข็งที่ลอยอยู่ในมหาสมุทร ส่วนที่ลอยอยู่เหนือน้ำเพียงเล็กน้อยเปรียบได้กับจิตสำนึก (conscious mind) ส่วนที่จมอยู่ใต้น้ำมีเยอะมาก เรียกว่า จิตกึ่งสำนึก (semiconscious mind) ซึ่งเป็นความจำที่บุคคลเก็บสะสมไว้อาจนึกไม่ออกในทันที แต่เมื่อเวลาผ่านไปอาจเรียกความจำกลับมาได้ เช่น ชื่อเพื่อนเก่า สถานที่ที่เคยไปในวัยเด็ก ส่วนที่จมอยู่ล่างสุดเป็นส่วนใหญ่และมีอิทธิพลมากต่อพฤติกรรมมนุษย์เรียกว่า จิต

ไร้สำนึก (unconscious mind) ได้แก่ ความกลัว ความเห็นแก่ตัว ความต้องการต่างๆ ที่ผิดศีลธรรม ซึ่งจะถูกเก็บกดไว้จะปรากฏออกมาในรูปของความฝัน ความขัดแย้งในใจ การปลั่งปากในการพูดออกมา

6) กลุ่มมนุษยนิยม (Humanistic Psychology) มนุษย์มีความต้องการแตกต่างกัน และความต้องการนี้ทำให้มนุษย์แสดงพฤติกรรมโดยแบ่งออกเป็น 5 ชั้น เรียกว่า ลำดับชั้นความต้องการของมนุษย์ (Hierarchy Of Needs) ได้แก่

6.1 ความต้องการทางด้านร่างกาย (Physiological Needs) เป็นความต้องการขั้นมูลฐานของมนุษย์ และเป็นสิ่งจำเป็นที่สุดต่อการดำรงชีวิต ร่างกายจะต้องได้รับการตอบสนองภายในช่วงระยะเวลาและสม่ำเสมอถ้าร่างกายไม่ได้รับการตอบสนองแล้วชีวิตก็ดำรงอยู่ไม่ได้ ความต้องการเหล่านี้ได้แก่ อาหาร อากาศ น้ำดื่ม ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค ความต้องการพักผ่อนและความต้องการทางเพศ ฯลฯ ในขั้นแรกนี้ องค์การทุกแห่งมักจะตอบสนองความต้องการของแต่ละบุคคล โดยการจ่ายค่าจ้างเพื่อคนงานหรือลูกน้องจะได้นำเงินไปใช้จ่ายในการแสวงหาสิ่งจำเป็นขั้นมูลฐานของชีวิตและการดำรงชีพของแต่ละบุคคล

6.2 ความต้องการความมั่นคงความปลอดภัย (safety needs) ความต้องการนี้เป็นสิ่งสำคัญเมื่อความต้องการทางด้านร่างกายได้รับการตอบสนองแล้ว ความต้องการความมั่นคงความปลอดภัยก็จะเข้ามามีบทบาทต่อพฤติกรรมมนุษย์ ความต้องการนี้จะเกี่ยวกับทางด้านร่างกาย และความปลอดภัยจากอันตราย เพื่อจะให้ชีวิตเรามีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น เช่น ความมั่นคงในชีวิตทรัพย์สิน ตลอดจนการได้รับการคุ้มครองปกป้องตามการคุกคามทั้งทางร่างกายและจิตใจ รวมถึงความมั่นคงในการทำงานด้วย

6.3 ความต้องการการยอมรับนับถือ (belonging needs) เป็นความต้องการที่ได้ผ่านความต้องการ ชั้นที่ 1 และชั้นที่ 2 ที่ได้รับการตอบสนองแล้ว มนุษย์ก็จะเริ่มมีความต้องการทางสังคม โดยการเข้าเป็นสมาชิกขององค์การต่างๆ หวังที่จะให้ได้รับการยอมรับ ความรัก ความเป็นมิตร ความรู้สึกที่ในพรรคพวก ความรู้สึกเป็นเจ้าของ ความรู้สึกมีส่วนร่วมและอยู่ร่วมกัน รวมทั้งจะคบหาสมาคมกับบุคคลอื่น ๆ เพื่อให้สังคมตอบสนองความต้องการของตนเอง

6.4 ความต้องการได้รับการยกย่องทางสังคม (esteem needs) เมื่อมนุษย์ได้รับการตอบสนองความต้องการทางสังคมก็จะมุ่งหาทางตอบสนองความต้องการในลำดับที่สูงขึ้นไปอีก เป็นความต้องการได้รับการยกย่องให้เกียรติ และเห็นความสำคัญของตน ต้องการความมีชื่อเสียงดีเด่นในสังคม ต้องการให้ตนดีเด่นกว่าบุคคลอื่นในสังคมเดียวกัน ต้องการยกระดับสถานภาพของตนให้สูงยิ่งขึ้น จะทำให้เกิดความมั่นใจและความภาคภูมิใจในความรู้ความสามารถของตนเองมากยิ่งขึ้น

6.5 ความต้องการประสบความสำเร็จในชีวิต (self-actualization needs) เป็นความต้องการขั้นสุดท้ายและเป็นความต้องการขั้นสูงสุดในชีวิตของมนุษย์ คือ ความต้องการที่จะได้ความสำเร็จจากความสำเร็จที่นึกคิดหรือนึกฝันที่อยากจะประสบความสำเร็จ เป็นความประสบความสำเร็จในสิ่งที่ตนเองต้องการหรือเป็นความปรารถนาสูงสุด ซึ่งความต้องการขั้นสุดท้ายที่บุคคลแต่ละคนอาจจะไปสู่จุดมุ่งหมายในชีวิตก็เป็นได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับศักยภาพของแต่ละบุคคลนั้นเป็นสำคัญ

7) กลุ่มจิตวิทยาการคิดการเข้าใจ (Cognitive Psychology) ศึกษาและอธิบายพฤติกรรมของมนุษย์ โดยให้ความสำคัญกับการคิด การใช้ภาษา การแก้ปัญหา และความคิดสร้างสรรค์

สรุป กลไกการแสดงพฤติกรรม โดยแบ่งออกเป็น 7 กลุ่ม คือ 1) กลุ่มโครงสร้างของจิตใจ ที่ศึกษาถึงโครงสร้างของจิตสำนึก ได้แก่ การสัมผัส ความรู้สึก ฯ ที่มีความเกี่ยวข้องกับการแสดงพฤติกรรมของมนุษย์ 2) กลุ่มหน้าที่ของจิต เน้นการทำงานของจิตสำนึกศึกษาอิทธิพลของการคิด การรับรู้ ฯ ที่ส่งผลต่อการปรับตัวพฤติกรรมของมนุษย์ 3) กลุ่มพฤติกรรมนิยม การกระทำหรือพฤติกรรมที่ภายนอกที่สังเกตที่สังเกตได้ ที่มีสิ่งแวดล้อมเป็นตัวกระตุ้นที่สำคัญในการแสดงพฤติกรรมของมนุษย์ 4) กลุ่มจิตวิทยาเกสตัลท์ การศึกษาความเข้าใจของบุคคลในภาพรวม 5) กลุ่มจิตวิเคราะห์ ผู้นำของนักจิตวิทยาในกลุ่มนี้ คือ ซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) ได้อธิบายว่า จิตมนุษย์เปรียบเสมือนก้อนน้ำแข็งที่ลอยอยู่ในมหาสมุทร ส่วนที่ลอยอยู่เหนือน้ำเพียงเล็กน้อยเปรียบได้กับจิตสำนึก ส่วนที่จมอยู่ใต้น้ำมีเยอะมาก เรียกว่า จิตกึ่งสำนึก ส่วนที่จมอยู่ล่างสุดเป็นส่วนใหญ่ และมีอิทธิพลมากต่อพฤติกรรมของมนุษย์เรียกว่า จิตไร้สำนึก 6) กลุ่มมนุษยนิยม อธิบายว่า มนุษย์มีความต้องการที่ทำให้มนุษย์แสดงพฤติกรรม โดยแบ่งออกเป็น 5 ชั้น เรียกว่า ลำดับขั้นความต้องการของมนุษย์ (Hierarchy of needs) ได้แก่ ความต้องการด้านร่างกาย ความต้องการความมั่นคง ความปลอดภัย ความต้องการการยอมรับนับถือ ความต้องการได้รับการยกย่องทางสังคม และ ความต้องการความสำเร็จในชีวิต 7) กลุ่มจิตวิทยาการคิดการเข้าใจ ให้ความสำคัญกับการคิด การใช้ภาษา การแก้ปัญหา และความคิดสร้างสรรค์ในการแสดงพฤติกรรมของมนุษย์

2.3 ระบบที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมมนุษย์

ศิริรณภา จามรมาน และปนัดดา ชำนาญสุข (2548) อธิบายว่า พฤติกรรมของมนุษย์จะเกี่ยวข้องสัมพันธ์ระหว่าง 3 ระบบ ได้แก่ ระบบวิทยา ระบบจิตวิทยา และระบบสังคม

1) ระบบชีววิทยา มนุษย์ทุกคนได้รับการถ่ายทอดลักษณะทางพันธุกรรมจากพารามิตา ผ่านทางสายพันธุกรรมและกระบวนการทางพันธุกรรม ทำให้มนุษย์มีรูปร่างลักษณะบางประการที่คล้ายคลึงกับบรรพบุรุษ ลักษณะที่สืบทอดทางพันธุกรรมทำให้โครงสร้างและการทำงานของอวัยวะบางอย่างผิดปกติ อาจส่งผลกระทบต่อการแสดงพฤติกรรมของมนุษย์ได้ เช่น ความบกพร่องทาง

สมอง การป่วยเป็นโรคภูมิแพ้ ในขณะที่การทำงานของอวัยวะต่าง ๆ ในร่างกายมีกลไกที่ สลับซับซ้อน มีระบบประสาทเป็นศูนย์กลางในการควบคุมและประสานงานในการแสดง พฤติกรรมของมนุษย์ ทั้งพฤติกรรมภายนอก เช่น การพูด การเดิน และพฤติกรรมภายใน เช่น การ คิด การจำ

2) ระบบจิตวิทยา ซิกมันด์ ฟรอย (Sigmund Freud) เป็นนักจิตวิทยาที่ได้ศึกษา เรื่องทางจิตวิทยาในการอธิบายพฤติกรรมมนุษย์ว่าเกิดขึ้นจากการทำงานของจิต 3 ระดับ คือ

2.1 จิตสำนึก (conscious mind) หมายถึง พลังผลักดันให้บุคคลแสดง พฤติกรรม โดยที่บุคคลนั้นเข้าใจสาเหตุในการแสดงพฤติกรรมชัดเจน รู้สึกชอบชั่วดี เหมาะสม หรือไม่เหมาะสม ควรไม่กระทำหรือควรกระทำเพราะอะไร เช่น ไปกินข้าวเพราะความหิว ไปอ่าน หนังสือเพราะความต้องการความรู้หรือกลัวสอบตก

2.2 จิตกึ่งสำนึก (semiconscious mind) หมายถึง พลังผลักดันให้บุคคลแสดง พฤติกรรม โดยบุคคลนั้นเข้าใจสาเหตุในการแสดงพฤติกรรมไม่ชัดเจนหรือไม่ค่อยเข้าใจนัก แต่ถ้า เขาคิดอย่างจริงจังอาจเข้าใจสาเหตุของพฤติกรรมได้ เช่น รักแรกพบ หรือการไม่ชอบหน้าคนเพียง แค่พบกันครั้งเดียวเท่านั้น

2.3 จิตไร้สำนึก (unconscious mind) หรือจิตใต้สำนึก หมายถึง พลังผลักดัน ให้บุคคลแสดงพฤติกรรม โดยที่บุคคลนั้นไม่รู้ถึงสาเหตุที่แท้จริงในการแสดงพฤติกรรม คิดไม่ได้ ว่าอะไรควรหรือไม่ควรกระทำ บางครั้งอาจเกิดประโยชน์แต่บางครั้งอาจเกิดผลกระทบต่อบุคคล อื่น เช่น การชอบขโมยของคนอื่นในขณะที่ตนเองก็มีฐานะดี

นอกจากนี้พฤติกรรมของมนุษย์และกระบวนการทางจิตยังมีความเกี่ยวข้องกับการคิด เข้าใจอารมณ์ และแรงจูงใจ กล่าวคือ

(1) การคิดเข้าใจ เป็นกิจกรรมทางสมองที่เป็นผลมาจากการรับรู้ การเรียนรู้ การจำ การ คิด การแปลความ ความเชื่อ และการแก้ปัญหาของมนุษย์ ซึ่งความเข้าใจของมนุษย์จะ ส่งผลต่อพฤติกรรมและสุขภาพ เช่น การดื่มเหล้า เบียร์ และสูบบุหรี่ เขาก็มีความคิดหรือความเชื่อ ว่าเป็นการเข้าสังคม หรือบางคนบอกว่าได้บรรยากาศในการนั่งดื่มเพื่อความสุขสนทนาเฮฮาและลด ความเครียดอะไรทำนองนี้ ดังนั้นถ้าเราไม่เปลี่ยนความคิดหรือความเชื่อของเรา พฤติกรรมการดื่ม เหล้า เบียร์ และสูบบุหรี่ก็ยังคงเหมือนเดิมทั้ง ๆ ที่รู้ว่ามันมีผลกระทบต่อสุขภาพของตนเอง

(2) อารมณ์ คือ ความรู้สึกของบุคคลที่มีผลต่อความคิด พฤติกรรมและการทำงานของ อวัยวะภายในร่างกาย ซึ่งอารมณ์ของมนุษย์มีทั้งเชิงบวกและเชิงลบ เช่น ความสุข ความโกรธ ความ กลัว ความเศร้าโศกเสียใจ เป็นต้น หากบุคคลมีอารมณ์ดีมักจะเป็นผู้ที่มีสุขภาพดี มีมนุษย์สัมพันธ์ ในการติดต่อ และอยู่ร่วมกับผู้อื่น ได้อย่างดี ก่อให้เกิดความร่วมมือในการทำงานและการรวมกลุ่มใน

การทำกิจกรรมต่าง ๆ อารมณ์จึงเป็นสิ่งที่กำหนดพฤติกรรมในการที่จะเข้าหาและมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น

(3) แรงจูงใจ หมายถึง สิ่งที่กระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรม ซึ่งพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกมานั้นอาจจะเหมือนหรือแตกต่างจากบุคคลอื่น ๆ ในสังคมก็ได้ ซึ่งเดวิด แมคเคลแลนด์ (David Mc Clelland) ได้แบ่งแรงจูงใจทางสังคมออกเป็น 3 ประเภท

3.1 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความปรารถนาของบุคคลที่จะแสดงพฤติกรรมเพื่อให้ได้รับผลสำเร็จ ต้องทำงานที่ท้าทายไม่ง่ายหรือยากเกินไป และพยายามพัฒนาตนเองในการทำงาน โดยการแข่งขันกับมาตรฐานที่ดีเลิศ

3.2 แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ หมายถึง ความปรารถนาของบุคคลที่จะเป็นที่ยอมรับของคนอื่น หรือเป็นที่นิยมชอบรักใคร่ของบุคคลอื่น พฤติกรรมที่แสดงออกจึงมีเป้าหมายที่การยอมรับจากบุคคลอื่น

3.3 แรงจูงใจใฝ่อำนาจ หมายถึง ความปรารถนาของบุคคลที่จะได้มาซึ่งอิทธิพลที่เหนือกว่าบุคคลอื่น ๆ ในสังคม ทำให้แสดงพฤติกรรมในลักษณะของการแสวงหาอำนาจหรือตำแหน่ง เช่น การเป็นผู้บริหาร ในองค์กร นักการเมือง รุ่นพี่ในมหาวิทยาลัย เป็นต้น

นอกจากนี้ เดวิด แมคเคลแลนด์ ได้กำหนดพฤติกรรมสำหรับผู้ที่ใฝ่สัมฤทธิ์สูงหากบุคคลใดมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จำทำให้บุคคลนั้นแสดงพฤติกรรมที่เอื้อต่อความสำเร็จในการทำงานหรือการเรียน โดยเขากำหนดไว้ 6 อย่าง คือ

1) กล้าเสี่ยงในระดับที่เหมาะสม โดยพยายามใช้ความสามารถของตนเอง มีการตัดสินใจที่แน่นอนว่าจะเลือกทำสิ่งใดที่เหมาะสมกับความสามารถของตน

2) มีความกระตือรือร้น ขยันขันแข็งในการกระทำสิ่งใหม่ ๆ ที่จะทำให้ตนเองรู้สึกดีว่าได้ประสบความสำเร็จ ไม่ชอบทำงานที่มีลักษณะซ้ำซากจำเจหรือเป็นกิจวัตร แต่ชอบงานที่ต้องใช้สมอง ขบคิด ค้นคว้าวิธีการใหม่ ๆ ที่จะแก้ปัญหาให้สำเร็จดูลงไป

3) มีความรับผิดชอบต่อตนเอง พยายามทำงานให้เสร็จเพื่อความพอใจของตนเอง ชอบอิสระในการคิดและทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง

4) มีความสามารถในการจัดระบบงาน โดยสามารถทำงานหลายอย่างให้สำเร็จ และพิจารณาลำดับก่อนหลังในการทำงานได้เป็นอย่างดี

5) มีความสามารถในการคาดการณ์และวางแผนล่วงหน้าได้อย่างรอบคอบ

6) มีการติดตามผลการกระทำของตนเองและพยายามปรับปรุงให้ดีขึ้น

(4) ระบบสังคม เมื่อมนุษย์เกิดมาโดยได้รับการถ่ายทอดลักษณะทางพันธุกรรมจากบิดามารดา และต้องได้รับการเลี้ยงดู หากไม่ได้รับการเลี้ยงดูทารกก็จะเสียชีวิต หลังจากนั้นเขาก็จะมี

การพัฒนาพฤติกรรมต่าง ๆ ขึ้น ซึ่งนักสังคมวิทยาเชื่อว่าพฤติกรรมมนุษย์ขึ้นอยู่กับอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมหรือสภาวะภายนอกทั้งปวงที่อยู่รอบตัวของมนุษย์ ทั้งสิ่งที่มีรูปร่าง และไม่มีรูปร่าง หรือสิ่งที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติและสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้น โดยที่มนุษย์มีทางเลือกหนีไปได้ ซึ่งอาจแบ่งออกเป็น 3 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

4.1 ครอบครัว เป็นหน่วยทางสังคมที่เล็กที่สุดและอยู่ใกล้ชิดกับมนุษย์มากที่สุด โดยเฉพาะในวัยทารกหรือวัยเด็กซึ่งจะได้รับการเลี้ยงดูจากคนในครอบครัวอาจประกอบไปด้วย พ่อ แม่ ปู่ ย่า ตา ยาย พี่ น้อง น้ำ อา บางคนอาจโศกเศร้าที่พ่อแม่เสียชีวิตหรือแยกทางกันก็จะมีคนอื่นเข้ามาดูแล เช่น พี่เลี้ยงในสถานเลี้ยงเด็ก อย่างไรก็ตาม เด็กจะเรียนรู้พฤติกรรมต่าง ๆ จากคนใกล้ชิดเหล่านี้ก่อน เช่น การพูดในคำง่าย ๆ สั้น ๆ ในกรุงเทพมหานครที่เป็นครอบครัวเดี่ยวพ่อแม่ต้องไปทำงานทุกวัน มีเวลาเลี้ยงดูลูกของตนเอง ต้องไปจ้างพี่เลี้ยงที่เป็นคนภาคอีสานมาเลี้ยงปรากฏว่าเมื่อเด็กโตขึ้นพูดเป็นสำเนียงคนอีสาน พฤติกรรมการบริโภคอาหารก็เช่นเดียวกัน พ่อแม่กินอะไรลูกก็จะกินแบบนั้น ถ้าหากพ่อแม่ดื่มเหล้าหรือสูบบุหรี่ เมื่อเด็กโตขึ้นก็มีแนวโน้มจะทำเช่นนั้น ทั้งนี้อาจขึ้นอยู่กับปัจจัยอื่น ๆ ด้วย เช่น กลุ่มเพื่อนหรือสังคม

4.2 สังคมหรือชุมชน หมายถึง กลุ่มคนที่ครอบครัวหรือเราเข้าไปมีปฏิสัมพันธ์ด้วย เริ่มตั้งแต่เกิด เรียนหนังสือ หรือไปทำงาน เพราะในสังคมหรือชุมชนต่าง ๆ ก็จะมีบรรทัดฐานของสังคมหรือมีทัศนคติ ความเชื่อ ค่านิยม แตกต่างกันไป เช่น สังคมไทยจะทักทายกันด้วยการยกมือไหว้ ในขณะที่สังคมของคนในยุโรปและอเมริกามักจะตบมือกัน ส่วนในตะวันออกกลางก็มักจะกอดกันหรือเอาแก้มมาชนกันอะไรทำนองนี้ หรือการยิ้มของคนไทย จนต่างชาติเรียกว่า “สยามเมืองยิ้ม” หากเรามองพฤติกรรมของมนุษย์ของการทำงานบ้าง ซึ่งในแต่ละองค์กรก็มีพฤติกรรมที่แตกต่างกันจนกลายเป็นวัฒนธรรมขององค์กร เริ่มตั้งแต่การแต่งกายหรือเครื่องแบบ โดยเฉพาะทหาร ตำรวจ มักมีพฤติกรรมในการใช้อำนาจกับประชาชนทั้งที่ชอบด้วยกฎหมาย หรือมีการรับจ้างเงินจากสถาบันอื่นต่าง ๆ ทั้งที่ให้โดยเสนหาหรือรีดไถ

4.3 สิ่งแวดล้อมธรรมชาติ หมายถึง สิ่งที่มีอยู่หรือเกิดขึ้นตามธรรมชาติ ได้แก่ อากาศ แสงแดด ความร้อน ความเย็น ทรัพยากรธรรมชาติต่าง ๆ ซึ่งจะมีผลต่อพฤติกรรมของมนุษย์ ยกตัวอย่างในกรณีที่เรายู่ในสภาพอากาศที่ร้อนอบอ้าว เราก็อาจแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ เช่น เหงื่อออก ใจร้อน หงุดหงิดง่าย หรือการที่ประเทศไทยมีพื้นที่อุดมสมบูรณ์ สามารถปลูกพืชพันธุ์อาหารได้จำนวนมากจนสามารถเป็นครัวของโลกได้ คนไทยมีกินหรือได้บริโภคโดยไม่อดอยากถ้ารู้จักทำมาหากิน เราก็มีพฤติกรรมที่ไม่ค่อยเหมาะสม เช่น กินทิ้งกินขว้าง ไม่ประหยัด ในขณะที่เพื่อนมนุษย์ร่วมโลกใบนี้ในอีกหลายประเทศไม่มีจะกินต้องอด ๆ อด ๆ

สรุป มนุษย์อาจเลือกที่เกิดไม่ได้ แต่เลือกที่จะเป็นหรือเลือกที่ดำเนินชีวิตได้ในระดับหนึ่ง มีรูปแบบพฤติกรรมต่าง ๆ ที่เหมาะที่ควรกับตนเองได้ ไม่ว่าจะเป็นการกิน การบริโภค การใช้ชีวิตหรือการทำงาน ซึ่งพุทธศาสนาย้ำว่า พฤติกรรมของมนุษย์ทั้งหมดมีจิตหรือความคิดเป็นผู้นำ พฤติกรรมที่แสดงออกจะดีหรือชั่วจึงขึ้นอยู่กับคุณภาพของจิต คุณภาพของจิตมาจากการสั่งสมกุศลกรรม (ธรรมฝ่ายดี) หรืออกุศลฝ่ายชั่ว (ธรรมฝ่ายชั่ว) มากน้อยแก่ไหนของจิต ดังนั้นถ้าเราคิดดี เราก็มีพฤติกรรมหรือการกระทำที่ดี แต่ถ้าเราคิดไม่ดีเราก็อาจมีพฤติกรรมหรือการกระทำที่ไม่ดี และที่สำคัญ คือ ถ้าเราไม่เปลี่ยนความคิด ทุกอย่างก็จะไม่เปลี่ยน เช่น การดื่มเหล้าถ้าเรายังไม่เปลี่ยนความคิดว่าเหล้าไม่ดีไม่มีประโยชน์ หรือการเข้าสังคมไม่จำเป็นต้องดื่มเหล้า เราก็จะยังคงจะดื่มเหล้าอยู่ เพราะฉะนั้นมนุษย์เราต้องกล้าเปลี่ยนความคิดตัวเองแล้วพฤติกรรมเราก็จะเปลี่ยน

3. อัตลักษณ์ของแต่ละบุคคล (Individual identity)

รูปแบบการดำเนินชีวิต โดยทั่วไปแล้วจะ ปังบอกถึง ทัศนคติ ค่านิยม และ มุมมอง ของแต่ละบุคคล ดังนั้นรูปแบบการดำเนินชีวิต จึงมีความหมายในเชิงของอัตตาหรือตัวตน และใช้ในการสร้างสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมที่ประกอบกับอัตลักษณ์ของบุคคลประกอบด้วยสามประการดังนี้

3.1 กิจกรรม (Activities) หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออก โดยเป็นส่วนกำหนดรูปแบบการดำรงชีวิตว่าผู้บริโภคใช้เวลาของเขาทำอะไร เขาทำงานอดิเรกอะไร สันทนาการและกีฬาชนิดไหนที่เขาฝึก เขาใช้เวลาไปสื่อต่างๆมากน้อยเพียงใด ออกไปนอกบ้านมากแค่ไหน อยู่บ้านมากน้อยเพียงเรื่องใดของการทำสวน การท่องเที่ยว การพบเพื่อน พบญาติ กิจกรรมมีวัตถุประสงค์อะไรและคุณค่าที่แท้จริงคืออะไร

3.2 ความสนใจ (Interests) หมายถึง ความต้องการที่จะสนใจในเรื่องราว เหตุการณ์ หรือวัตถุโดยมีระดับความตื่นเต้นเกิดขึ้น รวมถึงความเข้าใจ เรียนรู้ในสิ่งต่างๆ ความพอใจและให้ความสำคัญในสิ่งนั้นเป็นส่วนหนึ่งของรูปแบบการดำเนินชีวิตเพราะเป็นตัวเร้าที่ชี้ถึงกิจกรรมต่างๆของผู้บริโภคที่เขาชอบในแง่การกระทำ โดยจะให้ความสนใจในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่เขาทำ สนทนาในเรื่องที่เขาสนใจเพื่อให้ตรงกับลักษณะความสนใจของตนเอง

3.3 ความคิดเห็น (Opinions) หมายถึง การแสดงออกทางความคิดบนพื้นฐานของค่านิยมที่มีตนเองและต่อสภาพแวดล้อม โดยเป็นความคิดเห็นที่ใช้เพื่ออธิบายการแปลความหมาย การคาดคะเน และการประเมินค่า เช่น ความคิดเห็นเกี่ยวกับปรากฏการณ์ต่าง ๆ เหตุการณ์ต่าง ๆ สินค้าต่างๆองค์กรต่างๆรัฐบาลประเทศความคิดจะสัมพันธ์ชีวิตอุปสรรค (สิริวรรณ เสรีรัตน์ และคณะ, การบริหารตลาดยุคใหม่, หน้า 135)

สรุปได้ว่า อัตลักษณ์ของแต่ละบุคคลสามารถแสดงออกทางพฤติกรรม โดยเป็นส่วนกำหนดรูปแบบการดำรงชีวิต ความต้องการที่จะสนใจในเรื่องราว เหตุการณ์ต่างๆ ที่ทำให้เกิดความตื่นเต้น รวมถึงความเข้าใจและได้เรียนรู้ในสิ่งต่างๆ การแสดงออกทางความคิดที่มีต่อตนเองและต่อสภาพแวดล้อม

4. ทฤษฎีความเป็นตัวตน (Self)

4.1 ทฤษฎีความเป็นตัวตน (Self) ของ Cooley

สุพัตรา สุภาพ (2538: 49-50) ได้กล่าวถึง Cooley ซึ่งให้ความหมายของความเป็นตัวตน โดยใช้หลักการของ Looking Glass-Self ซึ่งเป็นจินตนาการที่ค่อนข้างชัดเจนเกี่ยวกับตนเอง ความคิดอะไรก็ตามที่ถือว่ามีความเหมาะสมที่ปรากฏขึ้นภายในจิตใจของคนๆหนึ่ง และความรู้สึกที่เกี่ยวกับตนเองที่มักจะถูกกำหนดโดยทัศนคติที่มีกับคนอื่น ดังนั้นในจินตนาการของมนุษย์จะมีความคิดอยู่ในใจของมนุษย์อีกคนหนึ่ง ซึ่งเป็นความคิดที่เกี่ยวกับรูปร่างหน้าตา กริยาท่าทาง จุดมุ่งหมาย การกระทำ บุคลิกภาพ มิตรสหาย เป็นต้น จะได้รับผลกระทบที่แตกต่างกันออกไปจากสิ่งดังกล่าว (สุเทพ สุนทรเกษม, 2540 : 208) แนวความคิดกับตนเองนี้ Cooley จึงหมายถึง ความสำนึกในการเป็นตัวตนเป็นผลสะท้อนจากการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่น และการที่บุคคลอื่นมองดู ซึ่งจะมีผลต่อการตัดสินใจ กล่าวคือ เป็นการมองดูตนเองโดยผ่านกระจกเงา บุคคลสามารถตัดสินใจได้ว่าตัวเองควรเป็นอะไรแค่ไหน โดยเอาความคิดคนอื่นที่มองมาเป็นเกณฑ์ตัดสินใจ

4.2 ทฤษฎีความเป็นตัวตน (Self) ของ Mead

สมศักดิ์ ศรีสันติสุข (2544: 138-140) ได้กล่าวถึง Mead ซึ่งให้ความหมายของความเป็นตัวตนโดยอาศัยทฤษฎีของ Cooley มาใช้วิเคราะห์ Mead เน้นกฎเกณฑ์บางอย่างที่บุคคลได้เริ่มสร้างความรู้สึกเกี่ยวกับตนเองและจิตใจ ความรู้สึกต่างๆ ไปอันเป็นผลจากกระบวนการเรียนรู้ทางสังคมซึ่งเป็นการขัดเกลาทางสังคมจนสามารถสร้างความเป็นตัวตนขึ้น Mead ได้แบ่งความเป็นตัวตนออกเป็น “I” ซึ่งเป็นเป็นประธานและ “Me” ซึ่งเป็นกรรม องค์ประกอบของทั้ง 2 ตัวนี้จะอยู่ในตัวบุคคลหนึ่งๆ ดังนั้น “I” จึงหมายถึงส่วนที่เป็นความคิดสร้างสรรค์ของตนเองเป็นส่วนที่บุคคลแสดงออก ไม่ใช่ความต้องการของสังคม “Me” คือ ส่วนที่รับเอาทัศนคติ ความคิดอ่าน บทบาท ความกดดันจากสังคม ค่านิยม กฎเกณฑ์ ระเบียบประเพณี ซึ่งสังคมได้ถ่ายทอดและรับไว้ในตัวเอง เพราะฉะนั้นในบุคคลหนึ่ง ๆ จะมี “I” กับ “Me” ประกอบกันเรียกว่า “Self” จะเห็นได้ว่าบุคคลจะตัดสินใจแก้ปัญหาอย่างไรนั้นขึ้นอยู่กับ “I” กับ “Me” ฝ่ายใดจะมากกว่ากัน จนเราอาจจะเรียกว่าเป็นการแสดงออกด้านบุคลิกภาพ นอกจากนี้ Mead ยังได้กล่าวว่า เด็กโดยทั่วไปจะไม่มี

สำนึกเกี่ยวกับความเป็นตัวของตัวเอง หรือความสำนึกเกี่ยวกับจิตของตนเองจนกว่าจะมีปฏิริยาสัมพันธ์กันทางสังคม โดยเริ่มจากบิดามารดาจะเป็นผู้สอนให้เด็กรู้จักตนเอง และเริ่มที่จะรับรู้แนวคิดเกี่ยวกับบุคคลอื่น โดยผ่านทางภาษาซึ่งเป็นอุปกรณ์ที่สำคัญในการจัดเวลาทางสังคม การจัดเวลาทางสังคมจึงเกิดขึ้นจากการใช้สัญลักษณ์ ดังนั้นการศึกษาความหมายของสัญลักษณ์จึงเป็นสิ่งที่สำคัญที่จะช่วยสร้างความเข้าใจและช่วยให้มนุษย์สามารถติดต่อสัมพันธ์กันได้ภายในสังคม

4.3 ทฤษฎีความเป็นตัวตน (Self) ของ Freud

Friedman and Schustack (1999: 4) ได้กล่าวถึง Freud ซึ่งให้ความหมายที่เกี่ยวกับความเป็นตัวตน ว่าเป็นปัจจัยทางด้านชีววิทยามีส่วนพันกับการพัฒนาบุคลิกภาพ แนวความคิดของ Freud ถือเอาหลักทางชีววิทยาจะเน้นตัวแปรทางโครงสร้างพันธุกรรม พฤติกรรมนิยม เน้นแบบแผนพฤติกรรมที่ตอบสนองแรงกระตุ้นจากภายนอก โดยแบ่งความเป็นตัวตนออกเป็น 3 ส่วน คือ

(1) ID เป็นพลังดั้งเดิมพื้นฐานที่ถูกผลักดัน โดยความต้องการทางเพศและแรงกระตุ้นที่รุนแรงเป็นพลังที่อยู่เบื้องหลังการเจริญเติบโตของมนุษย์ เป็นแหล่งที่ก่อให้เกิดบุคลิกภาพ ซึ่งเป็นมรดกที่ถ่ายทอดทางกรรมพันธุ์

(2) EGO เป็นตัวประสานระหว่าง ID กับ SUPEREGO ที่คอยควบคุมกิจกรรม หรือความเป็นตัวตนของมนุษย์ เป็นส่วนของจิตที่ประกอบไปด้วยความรู้ ความจำ ความคิด และเป็นส่วนที่สามารถคาดคะเนหรือวิเคราะห์ถึงต่างๆ ได้ EGO เป็นส่วนที่ควบคุมและเป็นช่องทางในการส่งพลังของIDออกมาอันเป็นศูนย์กลางของบุคลิกภาพและการกระทำต่างๆของบุคคล

(3) SUPER EGO เป็นส่วนที่เกี่ยวกับคุณธรรม ระเบียบประเพณี กฎเกณฑ์ กฎข้อบังคับต่างๆ ที่บุคคลได้รับการจัดเวลาทั้งอย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการ เรียกว่าเป็นความรู้สึกใฝ่สูงที่จะพิจารณาว่าอะไรถูก อะไรผิด เป็นตัวกดความต้องการที่ไม่ดีงามหรือที่สังคมไม่ต้องการ และเป็นตัวส่งเสริม EGO ให้ทำตามแผนที่สังคมกำหนดหรือยอมรับ SUPER EGO จึงเป็นตัวควบคุม ID และ EGO ความคิด Freud ถือว่า SUPER EGO เป็นผลผลิตของสังคม ไม่ใช่เกิดจากสาเหตุทางชีววิทยา

สรุปได้ว่า ทฤษฎีความเป็นตัวตนหมายถึง ความรู้สึกต่างๆ ไปอันเป็นผลจากกระบวนการเรียนรู้ทางสังคม หรืออาจกล่าวว่าการจัดเวลาทางสังคมสามารถสร้างความเป็นตัวตนของกลุ่มกะเทยได้แสดงออกมา

5. ทฤษฎีการจัดเวลาทางสังคม (Socialization Theory)

5.1 ความหมายของการจัดเวลาทางสังคม

ราชบัณฑิตยสถาน (2542) กล่าวถึง การขัดเกลาทางสังคม หมายถึง กระบวนการทางสังคมกับจิตวิทยา ซึ่งมีผลทำให้บุคคลที่มีบุคลิกภาพตามแนวทางที่สังคมต้องการ เด็กที่เกิดมาจะต้องได้รับการอบรมสั่งสอนให้มีความเป็นคน โดยแท้จริง สามารถอยู่ร่วมและมีความสัมพันธ์กับผู้อื่น ได้อย่างราบรื่น

ปพาณี จิตวิวัฒนา (2548) กล่าวว่า การขัดเกลาทางสังคม (Socialization) คือ กระบวนการอบรมสั่งสอนทั้งทางตรงและทางอ้อม ให้ผู้ที่เป็นสมาชิกของกลุ่มได้เรียนรู้และรับเอาระเบียบ กฎเกณฑ์ ความประพฤติ และค่านิยมต่างๆ ที่ได้กำหนดไว้เป็นระเบียบของความประพฤติและความสัมพันธ์ของสมาชิกในสังคมนั้น

สรุปการขัดเกลาทางสังคม เป็นกระบวนการอบรมสั่งสอน ให้บุคคลได้เรียนรู้ถึงการประพฤติตัวตามระเบียบ กฎเกณฑ์ ข้อบังคับของสังคม ให้สามารถอยู่ในสังคมและเข้ากับผู้อื่นได้อย่างสันติสุข

5.2 วัตถุประสงค์ของการขัดเกลาทางสังคม

สุพัตรา สุภาพ (2541: 47) กล่าวถึง วัตถุประสงค์ของการขัดเกลาทางสังคมไว้ 4 ประการคือ

1. การปลูกฝังระเบียบวินัยขั้นพื้นฐาน การมีระเบียบวินัยถือเป็นพื้นฐานสำคัญในการดำเนินชีวิตในสังคมถึงแม้จะต้องฝืนใจหรือไม่เต็มใจทำก็ตาม ระเบียบวินัยขั้นพื้นฐานที่มนุษย์ได้รับการอบรมสั่งสอนให้ประพฤติปฏิบัติมาตั้งแต่เยาว์วัย เช่น การกิน การนอน การขับถ่าย การไหว้ การทักทาย ความสะอาด การตรงต่อเวลา การไม่พูดโกหก การไม่ลักขโมย เป็นต้น โดยพ่อแม่หรือผู้ใหญ่จะทำเป็นแบบอย่าง ดังนั้น ถ้าพ่อแม่หรือผู้ใหญ่ไม่สามารถทำเป็นแบบอย่างที่ดีได้ เด็กก็จะมีพฤติกรรมที่ไม่ดีโดยการเลียนแบบ ครอบครัวจึงเป็นสถาบันแรกที่ทำหน้าที่ขัดเกลามนุษย์

2. การปลูกฝังความมุ่งหวังในชีวิต ความมุ่งหวังในชีวิตหรือความต้องการในอนาคตมักจะได้รับปลูกฝังมาตั้งแต่เด็ก ตั้งแต่ครอบครัว โรงเรียน หรือคนในสังคม ซึ่งสังคมไทยผู้ใหญ่มักจะปลูกฝังเด็กๆว่า โตขึ้นไปขอให้เป็นคนดี ขอให้ได้รับการศึกษาสูงๆ จะได้เป็นเจ้าคน นายคน โดยยกย่องอาชีพราชการทั้งหมด พยาบาลทหาร ตำรวจ หรือครู แต่ในปัจจุบันอาจมีการเปลี่ยนแปลงไปตามกระแสโลกที่เป็นวัตถุนิยม จึงมักจะปลูกฝังเรื่องความร่ำรวยหรือการมีเงินมีทองเยอะ ๆ จะได้สุขสบาย

3. การกำหนดบทบาทหน้าที่ในสังคม มนุษย์จะได้รับการอบรมสั่งสอนให้รู้จักบทบาทหน้าที่ตามวัยของตนในลักษณะค่อยเป็นค่อยไป เช่น ในวัยเด็กจะได้รับการอบรมให้รู้จักเคารพพ่อแม่และญาติพี่น้อง ลูกที่ดีต้องมีหน้าที่เชื่อฟังพ่อแม่ ช่วยเหลืองานบ้าน เมื่อโตขึ้นไปก็ต้องเชื่อฟังคุณครู ตั้งใจเรียนหนังสือ รวมถึงเรื่องการวางตัวให้เหมาะสม หรือถูกต้องตามกาลเทศะ รู้ว่า

เวลาไหนหรือสถานที่ไหนควรทำอะไร เป็นต้น ครั้นเป็นผู้ใหญ่มีอาชีพหน้าที่การงานก็ต้องทำงานด้วยความซื่อสัตย์สุจริต รับผิดชอบต่อน้ำที่ของตนเองที่ได้รับมอบหมายจากองค์กรหรือหน่วยงาน

4. การทำให้เกิดความชำนาญ หรือ ทักษะ ในอดีตที่ควรรู้ทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยียังไม่เจริญก้าวหน้า มนุษย์ได้รับการอบรมสั่งสอนให้เกิดทักษะหรือความชำนาญจากบ้านหรือวัด เช่น ศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว วิชาอาคม ส่วนเด็กผู้หญิงจะได้รับการอบรมเรื่องการบ้านการเรือนจากในวังแต่ในปัจจุบัน โรงเรียนหรือสถาบันการศึกษาได้เข้ามาทำหน้าที่ตรงนี้อย่างเป็นทางการ เพื่อทำให้มนุษย์เกิดความชำนาญหรือทักษะต่างๆ ในการทำงานหรือประกอบอาชีพตามความถนัดและความสนใจของตนเอง

สรุป การขัดเกลาทางสังคมมีวัตถุประสงค์ที่สำคัญ 4 ประการ คือ (1) การปลูกฝังระเบียบวินัย เพื่อให้สมาชิกมีลักษณะความประพฤติ เป็นไปในทางที่กลุ่มกำหนด (2) การปลูกฝังความมุ่งหวังในชีวิต โดยเฉพาะความมุ่งหวังที่สมาชิกในสังคมยกย่อง เช่น เป็นคนดี เป็นคนเก่ง แม้ผู้กระทำจะชอบ หรือไม่ก็ตาม แต่ถ้าสมาชิกส่วนใหญ่ให้การยอมรับหรือยกย่องก็จะเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมนั้นๆ (3) สอนให้รู้จักบทบาทและหน้าที่ มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย รวมถึงการวางตัวให้ถูกต้องและเหมาะสม (4) การทำให้เกิดความชำนาญหรือทักษะในด้านต่าง ๆ ทั้งด้านวิชาการ การประกอบอาชีพ และการดำรงชีวิต

5.3 วิธีการอบรมขัดเกลาทางสังคม

สุภัทรา สุภาพ (2538: 51-53) กล่าวว่า วิธีการอบรมขัดเกลาทางสังคม แบ่งออกเป็น 2 วิธี ดังนี้

1. การอบรมขัดเกลาทางสังคมโดยตรง ได้แก่ การอบรมขัดเกลาทางสังคมให้บุคคลปฏิบัติให้ถูกต้องตามระเบียบแบบแผน ที่สังคมกำหนดไว้ว่าอะไรควรทำหรืออะไรไม่ควรทำ อะไรผิดหรืออะไรถูก ซึ่งมีผลต่อการพัฒนาบุคลิกภาพมาก การอบรมขัดเกลาทางสังคมโดยตรงในครอบครัวจะพบอยู่เสมอ ได้แก่ การที่พ่อแม่อบรมเลี้ยงดูลูกในรูปแบบของการบอกเล่า ชมเชย ลงโทษ เป็นต้น

2. การอบรมขัดเกลาทางสังคมโดยอ้อม ได้แก่ การอบรมขัดเกลาทางสังคมที่ไม่ได้กระทำโดยตรง บุคคลจะได้รับการขัดเกลาทางสังคม โดยทางอ้อมจากการดูแบบอย่างการกระทำ หรือการสังเกตจากผู้อื่น เช่น ในครอบครัวที่พ่อแม่เป็นผู้มีอารมณ์รุนแรงชอบทำร้ายข้าวของหรือทุบตีกันเด็ก ก็จะได้รับ การซึมซับการกระทำเหล่านี้ และเกิดบุคลิกภาพก้าวร้าวหรือเป็นผู้ที่มีอารมณ์ไม่แน่นอนหรือโมโหร้ายเช่นกัน

5.4 องค์การที่ให้การขัดเกลาทางสังคม

ลลิตา ชีระสิริ (2530: 45) กล่าวว่า การขัดเกลาทางสังคมมีบทบาทกับมนุษย์ตั้งแต่เกิดจนตาย ซึ่งเริ่มต้นจากครอบครัว โดยมีองค์กรหรือสถาบันทางสังคมที่สำคัญ 6 หน่วย คือ

1. ครอบครัว เป็นสถาบันแรกที่ทำหน้าที่ในการขัดเกลามนุษย์ตั้งแต่แรกเกิด ได้แก่ พ่อแม่ ซึ่งอาจมีญาติผู้ใหญ่ของแต่ละฝ่ายเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย เช่น ปู่ ย่า ตา ยาย ลุง ป้า น้า อา เป็นต้น ในขณะที่สังคมเมือง โดยเฉพาะในกรุงเทพมหานคร พ่อแม่มักจะไม่มีเวลาเพราะต้องไปทำงานทุกวัน อาจมีพี่เลี้ยงเข้ามาเลี้ยงดูและทำหน้าที่แทน เด็กจึงพูดสำเนียงแบบคนอีสานหรือคนพม่าได้ก่อน โดยผ่านภาษาหรือคำพูดซึ่งพ่อแม่หรือผู้ใหญ่จะหัดพูดหรือเริ่มสอนคำง่ายๆ และที่สำคัญ คือ การทำเป็นแบบอย่าง

2. โรงเรียนหรือสถานการศึกษา เป็นองค์กรที่เป็นทางการที่ทำหน้าที่ขัดเกลาก่อนจากครอบครัว จึงเปรียบเสมือนพ่อแม่คนที่สองที่ทำหน้าที่อบรมสั่งสอนเด็กให้มีความรู้ ความคิด ความเชื่อ และพฤติกรรมต่างๆ ปัจจุบันโรงเรียนหรือสถานศึกษามีช่วงระยะเวลาในการทำหน้าที่ยาวนานกว่าเดิม เริ่มตั้งแต่ชั้นอนุบาล อายุ 2-3 ขวบ จนถึงระดับอุดมศึกษา

3. วัดหรือศาสนา ในสังคมไทยวัดหรือศาสนาพุทธมีบทบาทในการขัดเกลาคคนไทยมาตั้งแต่ในอดีต โดยเฉพาะเด็กผู้ชายที่ได้มีโอกาสไปบวชหรือการอาศัยอยู่ในวัด ซึ่งจะได้รับ การขัดเกลาจากพระสงฆ์ให้มีความรู้ รวมทั้งมีศีลธรรมจรรยา มารยาทควบคู่กันไป ในขณะที่โลกปัจจุบันได้มีการเปลี่ยนแปลงไปมากคนรุ่นสมัยเริ่มไม่สนใจเข้าวัดหรืออ่านหลักธรรมคำสอนของศาสนา ทำให้จิตใจของมนุษย์เสื่อมลงไปได้

4. กลุ่มเพื่อน ในช่วงของการเป็นวัยรุ่น กลุ่มเพื่อนจะมีอิทธิพลหรือแรงผลักดันต่อตัวเราอย่างมาก ซึ่งเรามักจะทำตามเพื่อนทั้งทางบวกและทางลบ เช่น ความซื่อสัตย์ ความสุจริต ความยุติธรรม ความกล้าหาญ การหนีโรงเรียน การสูบบุหรี่ การดื่มเมา การเที่ยวเตร่ เป็นต้น

5. กลุ่มอาชีพ เมื่อบุคคลผ่านการศึกษากลับจากโรงเรียนหรือสถานการศึกษาโดยเฉพาะในระดับอุดมศึกษาก็จะเริ่มต้นประกอบอาชีพ ตามสาขาที่ตนเองศึกษามาทำให้มีกลุ่มอาชีพเดียวกัน ซึ่งจะมีลักษณะนิสัยใจคอหรือทัศนคติในทำนองเดียวกัน เช่น แพทย์ ทหาร ตำรวจ วิศวกร ครู อาจารย์ ทนายความ สื่อมวลชน เป็นต้น

6. สื่อมวลชน ในโลกปัจจุบันมนุษย์สามารถติดต่อสื่อสารได้ถึงกันทุกมุมโลก ทำให้สื่อต่างๆ มีบทบาทต่อชีวิตประจำวันมนุษย์อย่างมาก โดยเฉพาะอินเทอร์เน็ต เป็นแหล่งที่ให้ ข้อมูล ข่าวสาร เกี่ยวกับการเคลื่อนไหวของเหตุการณ์ต่างๆ ตลอดจนให้ความรู้ ความบันเทิง รวมทั้ง การบริการทางธุรกิจ นอกจากนี้ยังมีสื่ออื่น ๆ อีก เช่น วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ เป็นต้น

7. เรือนจำ สถานที่ที่ใช้กักคุมผู้ต้องโทษที่กระทำความผิด โดยกรมราชทัณฑ์เป็นผู้ควบคุมดูแล เพื่ออบรมและขัดเกลาให้ผู้กระทำความผิดเมื่อพ้นโทษไปแล้วจะได้เป็นพลเมืองที่ดี ไม่สร้างความเดือดร้อนหรือกระทำความผิดซ้ำอีก และลดปัญหาความวุ่นวายในสังคม

สรุป องค์การหรือสถาบันที่สำคัญต่อการขัดเกลาทางสังคม ได้แก่ ครอบครัว โรงเรียน หรือสถาบันทางการศึกษา วัด ศาสนา กลุ่มเพื่อน กลุ่มอาชีพ หรือแม้กระทั่งสื่อมวลชนต่าง ๆ ทุกสถาบันมีความสำคัญ แต่สถาบันครอบครัวถือว่าเป็นพื้นฐานที่สำคัญในการทำหน้าที่การอบรมขัดเกลาทางสังคมสมาชิก โดยผ่านการอบรมเลี้ยงดูลูกของครอบครัว ทั้งนี้เนื่องจากการอยู่ร่วมกันของสมาชิกในครอบครัวเป็นระยะเวลานาน มีความสัมพันธ์ระหว่างกันอย่างใกล้ชิดแนบแน่นเป็นกันเอง (Informal Relationship) การอบรมเลี้ยงดูถือว่าเป็นหน้าที่รับผิดชอบร่วมกันของพ่อแม่ ไม่ใช่เฉพาะของพ่อแม่เท่านั้น การอบรมขัดเกลาทางสังคมของครอบครัวตั้งแต่เยาว์วัย จึงเป็นพื้นฐานสำคัญของการกำหนดลักษณะพฤติกรรมของบุคคลเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ซึ่งจะมีปัจจัยต่างๆ หลายประการที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ระดับการศึกษา ฐานะเศรษฐกิจ รวมทั้งประสบการณ์ในอดีตที่พ่อแม่หรือผู้ปกครองได้รับการอบรมเลี้ยงดูมาก่อน ทำให้รูปแบบของการอบรมขัดเกลาทางสังคมของแต่ละครอบครัวแตกต่างกันไป หากผู้ใดกระทำความผิดจะถูกคุมขังในเรือนจำโดยมีกรมราชทัณฑ์เป็นผู้ควบคุมและขัดเกลา ดังนั้นการอบรมขัดเกลาทางสังคมจึงเป็นการถ่ายทอดคุณค่าความเป็นมนุษย์

6. ทฤษฎีการจัดระเบียบสังคม

6.1 ความหมายของการจัดระเบียบสังคม

มนุษย์มีการอยู่ร่วมกันเป็นสังคม โดยมีการติดต่อปฏิสัมพันธ์กันหรือมีการทำกิจกรรมร่วมกันอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นจึงต้องมีระเบียบกฎเกณฑ์หรือข้อตกลงร่วมกัน เพื่อให้แต่ละคนรู้ว่าจะประพฤติตนอย่างไรให้เหมาะสมกับสถานที่หรือสถานการณ์นั้น ซึ่งจะทำให้มนุษย์จัดหรือลดปัญหาขัดแย้งลงได้และสามารถอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างมีความสุข

สุดา ภิรมย์แก้ว (2548) กล่าวว่า การจัดระเบียบสังคม หมายถึง กฎเกณฑ์หรือระเบียบแบบแผนทั้งหลาย อันเกี่ยวกับความสัมพันธ์ต่อกันระหว่างบุคคลและกลุ่ม เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างสามี ภรรยา และบุตร ทั้งนี้เพื่อบำรุงอยู่ของสังคม

พจนานุกรมศัพท์สังคมวิทยาไทย-อังกฤษ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน ได้กล่าวว่า การจัดระเบียบสังคม หมายถึง การจัดหน่วยหรือกลุ่มของสังคมเป็นส่วนย่อยอย่างมีระบบโดยคำนึงถึงเรื่องเพศ อายุ เครื่องญาติ อาชีพ ทรัพย์สิน เอกสิทธิ์ อำนาจ สถานภาพ ฯลฯ แต่ละส่วนย่อยย่อมมีหน้าที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน โดยมีแบบอย่าง กฎหมาย ระเบียบ รวมทั้งประเพณีเป็นแนวดำเนินหรือปฏิบัติ

สรุปว่า การจัดระเบียบสังคม หมายถึง กฎเกณฑ์หรือระเบียบแบบแผนทั้งหลายอันเกี่ยวกับความสัมพันธ์กันระหว่างบุคคลและกลุ่ม โดยคำนึงถึงเรื่องเพศ อายุ เครือญาติ อาชีพ ทรัพย์สิน เอกสิทธิ์ อำนาจ สถานภาพ ฯลฯ ซึ่งมีหน้าที่ที่เกี่ยวข้องและสัมพันธ์กัน เพื่อจัดหรือลดปัญหาขัดแย้งลงได้และสามารถอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างมีความสุข

6.2 องค์ประกอบของการจัดระเบียบสังคม

1. บรรทัดฐานทางสังคมหรือปทัสถาน (Norms) หมายถึง มาตรฐานที่คนส่วนใหญ่ในสังคมหรือกลุ่มยึดถือเป็นแนวทางในการปฏิบัติ ได้แก่ กฎ ระเบียบ มารยาท แบบแผน ความประพฤติต่าง ๆ แบ่งออกเป็น 3 ประเภท

1.1 วิถีประชาหรือวิถีชาวบ้าน (Folkways) หมายถึง แนวทางการปฏิบัติของบุคคลในสังคม ซึ่งปฏิบัติตามความเคยชิน และเป็นที่ยอมรับในสังคม แต่อาจเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพสังคมที่เปลี่ยนไป ผู้ที่ไม่ปฏิบัติตามอาจจะได้รับการติเตียนหรือการนินทาจากผู้ใหญ่ แต่ไม่ได้ถูกลงโทษอะไร เช่น การพูด การกิน การทำความสะอาดด้วยกรน้ำมือ การแต่งกาย การบวชก่อนแต่งงาน การอาบน้ำวันละสองครั้ง การดูโทรทัศน์บนรถประจำทาง เป็นต้น

1.2 กฎ ศีลธรรมหรือจารีต (Morals) หมายถึง ระเบียบแบบแผนที่สมาชิกในสังคมปฏิบัติโดยเคร่งครัด มีความสำคัญมากกว่าวิถีประชา มักเป็นข้อห้ามทางศาสนา เป็นความรู้สึกลึกซึ้งชอบชั่วดีเข้ามาเกี่ยวข้อง หากผู้ใดฝ่าฝืนจะถูกสังคมประณามอย่างรุนแรง ทำให้เสียชื่อเสียง เช่น การประพฤติผิดในลุลกเมียคนอื่น การอยู่กินกันก่อนแต่งงาน การมีความสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับลูกศิษย์ การไม่เลี้ยงดูหรือไม่เชื่อฟังพ่อแม่หรือผู้มีพระคุณ เป็นต้น

1.3 กฎหมาย (Laws) หมายถึง กฎเกณฑ์หรือข้อบังคับที่บัญญัติขึ้นเป็นลายลักษณ์อักษร โดยองค์การทางการเมือง การปกครองหรือรัฐ เพื่อควบคุมมนุษย์ในสังคมอย่างเป็นทางการ ผู้ใดฝ่าฝืนย่อมได้รับการลงโทษตามกฎหมายที่ระบุเอาไว้ โดยมีผู้ที่เกี่ยวข้อง เรียกว่า กระบวนการยุติธรรม ได้แก่ ตำรวจ อัยการ ผู้พิพากษาและกรมราชทัณฑ์

2. สถานภาพ (Status) หมายถึง ตำแหน่งหรือสถานะที่ได้จากการเป็นสมาชิกของกลุ่มหรือสังคมเป็นสิ่งเฉพาะบุคคลที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่นและสังคมส่วนรวม เป็นตัวกำหนดว่าบุคคลนั้นมีหน้าที่และความรับผิดชอบอย่างไรในสังคม ซึ่งบุคคลหนึ่งอาจมีหลายสถานภาพ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

2.1 สถานภาพที่ได้มาโดยกำเนิด เช่น เพศ เชื้อชาติ ถิ่นกำเนิด วงศ์ตระกูล ลูกหลาน ซึ่งในปัจจุบันวิทยาศาสตร์การแพทย์มีความเจริญก้าวหน้า เราอาจเปลี่ยนสถานภาพบางอย่างได้ เช่น การผ่าตัดแปลงเพศ

2.2 สถานภาพที่ได้มาโดยความสามารถหรือได้เพิ่มเติมจากสถานภาพเดิม อาจได้มาจากการศึกษา การประกอบอาชีพ การสมรส เช่น แพทย์ พยาบาล ทหาร ตำรวจ ครู นักเรียน นิสิต นักศึกษา นักกีฬา นักร้อง นักธุรกิจ นายกรัฐมนตรี ฯลฯ

3. บทบาท (Roles) หมายถึง การปฏิบัติหน้าที่ตามสถานภาพของตนในสังคม เช่น สถานภาพเป็นลูกต้องมีบทบาทเป็นลูกที่ดี ไม่คือ เชื่อฟังคำสั่งสอน ยามพ่อแม่แก่เฒ่าก็ต้องเลี้ยงดู สถานภาพเป็นนักเรียนก็มีบทบาทเรียนหนังสือ ขยันหมั่นเพียร เชื่อฟังคำสั่งสอนของครู เป็นต้น สถานภาพกับบทบาทจะเป็นของควบคู่กันเสมอ แต่บางครั้งในเวลาเดียวกันบทบาทอาจขัดกันเองได้ทำให้ยากต่อการปฏิบัติในบทบาทหนึ่ง เช่น สถานภาพเป็นตำรวจ บทบาทต้องจับกุมโจร แต่บังเอิญลูกของตนกับเป็นโจร ซึ่งอาจจำแนกบทบาทได้เป็น 3 แบบคือ

3.1 บทบาทในอุดมคติ คือ บทบาทที่บุคคลในสังคมคาดหวังเอาไว้ เพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติตามสถานภาพนั้นแต่อาจไม่มีใครปฏิบัติตามนั้นก็ได้ เช่น มีสถานภาพเป็นครู คนในสังคมต้องคาดหวังว่าเป็นคนดี ไม่ดื่มเหล้า สูบบุหรี่ เล่นการพนัน มีความรู้ความสามารถในการสอนหนังสือ

3.2 บทบาทที่บุคคลอื่นเข้าใจหรือรับรู้ คือ บทบาทที่ตัวเราคิดเอาเองว่าจะเป็นอย่างไรรู้อ่างไร ทั้งนี้ อาจขึ้นอยู่กับประสบการณ์ ทัศนคติ ความเชื่อ ค่านิยม เช่น เราคิดว่าครูคนนี้เป็นคนดีมีคุณธรรม แต่อาจคนอื่นเขาอาจรับรู้หรือเห็นเป็นอีกอย่างหนึ่งก็ได้

3.3 บทบาทที่แสดงออกจริง คือ การกระทำที่บุคคลปฏิบัติจริงๆอาจขึ้นกับสถานการณ์เฉพาะหน้าในขณะนั้นด้วย ซึ่งอาจต้องแสดงบทบาทแตกต่างกันออกไป เช่น ครูบางคนอาจดื่มเหล้าและสูบบุหรี่เมื่ออยู่ในสังคมหรืออยู่ในกลุ่มเพื่อนฝูง ไม่ได้เป็นไปตามบทบาทในอุดมคติ

สรุปว่า องค์ประกอบของการจัดระเบียบสังคม ล้วนมีความสัมพันธ์กัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสถานภาพและบทบาทเป็นสิ่งที่มีความสัมพันธ์กัน เราควรแสดงบทบาทให้เหมาะสมกับสถานภาพ ซึ่งจะทำให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและสังคมโดยรวม เช่น ทำให้บุคคลรู้จักฐานะของตนเองในสังคม ทำให้เกิดการแบ่งหน้าที่กันในกลุ่มสมาชิก ทำให้บุคคลมีความรับผิดชอบในหน้าที่ของตน ตลอดจนทำให้สังคมเป็นระเบียบเรียบร้อย

7. บริบทของเรือนจำ

7.1 สภาพทั่วไปของเรือนจำ

เรือนจำคือสถานที่ที่ใช้ลงโทษบุคคลที่กระทำความผิด ได้มีวิวัฒนาการมาเป็นเวลาเกือบสองศตวรรษ โดยได้มีการนำมาใช้แทนการลงโทษ เช่น การทรมานหรือเฆี่ยนตี การใช้เรือนจำในยุค

แรกๆ เน้นการลงโทษเพื่อเป็นการแก้แค้น และข่มขู่ ยับยั้ง แต่ต่อมาในระยะหลังได้หันมาเน้นการแก้ไขอบรมให้กลับเข้าสู่สังคมรูปแบบและกิจกรรมในการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังในเรือนจำจึงได้เปลี่ยนแปลงไป จากการเน้นการควบคุมอย่างเคร่งครัดมาสู่การจัดกิจกรรมในเชิงแก้ไข เช่น การให้การศึกษา การฝึกวิชาชีพและการจัดสวัสดิการต่างๆ มีลักษณะทั่วไปดังนี้

(1) เรือนจำระดับความมั่นคงสูง (Maximum Security Prison) เป็นเรือนจำที่เน้นการควบคุมเป็นหลัก ใช้สำหรับคุมขังผู้กระทำผิดที่มีลักษณะร้ายแรงมีโทษสูงหรือกระทำผิดโดยสันดานเรือนจำประเภทนี้จะประกอบด้วยกำแพงสูง มีเรือนนอนที่เข้มแข็ง จัดห้องขังเป็นสัดส่วนมีอุปกรณ์แจ่งเหตุร้าย และเครื่องมือสังเกตความเคลื่อนไหวของผู้กระทำผิดภายในเรือนจำอย่างทั่วถึง รวมทั้งเจ้าหน้าที่ถืออาวุธบนป้อมยาม และเจ้าหน้าที่ตรวจตราดูแลการเข้าออกและควบคุมผู้กระทำผิดอย่างใกล้ชิดเช่น เรือนจำคลองเปรม สถานบำบัดพิเศษกลาง เรือนจำบางขวาง เรือนจำจังหวัดพิษณุโลก เรือนจำเขามิน จ.ราชบุรี เรือนจำจังหวัดระยอง เรือนจำคลองไผ่ จ.นครราชสีมา เรือนจำจังหวัดนครศรีธรรมราช เรือนจำจังหวัดสงขลา เป็นต้น

(2) เรือนจำระดับความมั่นคงปานกลาง (Medium Security Prison) เป็นเรือนจำที่มีความมั่นคงรองลงมาเน้นการควบคุมพอสมควรแต่ยังไม่เป็นเรือนจำเปิดใช้ควบคุมผู้กระทำผิดที่มีความร้ายแรงน้อยกว่าประเภทแรก หรือเป็นผู้กระทำผิดที่ผ่านเรือนจำที่มีความมั่นคงสูงเช่น เรือนจำชัยบุรี เป็นต้น

(3) เรือนจำระดับความมั่นคงต่ำ (Minimum Security Prison) เป็นเรือนจำที่ไม่ได้เน้นหนักด้านการควบคุมใช้ควบคุมผู้ต้องขังที่ใกล้พ้นโทษ โดยให้อิสระเสรีภาพในการเคลื่อนไหวแก่ผู้ต้องขัง โดยการใช้ระบบให้ผู้ต้องขังรักษาระเบียบวินัยและรับผิดชอบต่อหมู่คณะที่อยู่ร่วมกันด้วยตนเอง ซึ่งเป็นการตอบแทนคุณความดีของนักโทษ โดยจะคัดเลือกผู้กระทำผิดที่มีความประพฤติและวางใจได้ไปควบคุมไว้เพื่อเป็นการเตรียมการปลดปล่อยในเรือนจำที่มีความมั่นคงต่ำสุดซึ่งได้แก่เรือนจำเปิดหรือเรือนจำชั่วคราวเรือนจำประเภทนี้ไม่มีรั้วไม่มีกำแพงสูง ไม่มีผู้คุมถืออาวุธ มีแต่รั้วลวดหนามการฝึกวิชาชีพเน้นด้านเกษตรกรรมหรืออุตสาหกรรมเบาเช่น เรือนจำจังหวัดปราจีนบุรี เรือนจำจังหวัดอ่างทอง เป็นต้น

การจัดประเภทเรือนจำและทัณฑสถานตามระดับความมั่นคงแข็งแรง เป็นการจัดรูปแบบเรือนจำยึดมั่นในหลักการควบคุมผู้กระทำผิดแบบดั้งเดิม คือมุ่งคำนึงถึงการควบคุมผู้ต้องขังไว้อย่างมั่นคงแข็งแรง เพื่อป้องกันการหลบหนี ทำให้ไม่ได้นั้น ในด้านการอบรมแก้ไขเป็นผลให้มีการคุมขังผู้ต้องขังให้อยู่ร่วมกันภายใต้ระบบการควบคุมที่เข้มงวดกดดันมากขึ้นไป จนเป็นอุปสรรคต่อการปรุงแต่งแก้ไขจิตใจ (นันทิ จิตสว่าง, 2541 : 43)

7.2 การบวนการในการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังในเรือนจำ

กระบวนการในการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังในเรือนจำดังกล่าวนี้ เริ่มจากการจัดประเภทเรือนจำและการจำแนกลักษณะผู้ต้องขัง การควบคุมมิให้หลบหนี การอบรมแก้ไข สังคมของผู้ต้องขัง ไปจนถึงการปลดปล่อยเข้าสู่สังคม ซึ่งอาจแยกพิจารณาตามหัวข้อต่าง ๆ ได้ดังนี้

1. การจัดประเภทเรือนจำและการจำแนกลักษณะผู้ต้องขัง

การที่จะควบคุมผู้ต้องขังไว้เพื่อการอบรมแก้ไขนั้น จำเป็นจะต้องมีการจัดประเภทเรือนจำเพื่อแยกปฏิบัติให้เหมาะสมกับผู้ต้องขังประเภทต่าง ๆ แต่การจะจัดเรือนจำแยกประเภทใดบ้างนั้น ขึ้นอยู่กับเกณฑ์ในการที่นำมาใช้ในการจัดประเภท เกณฑ์ที่นำมาใช้ในการจัดประเภทเรือนจำที่สำคัญได้แก่ เกณฑ์การจัดประเภทเรือนจำตามวัตถุประสงค์ของงานเรือนจำ ซึ่งแยกพิจารณาได้ดังนี้

1.1 การจัดประเภทเรือนจำตามประเภทของผู้กระทำผิด การจัดประเภทเรือนจำตามประเภทของผู้กระทำผิดนี้ เป็นการจัดประเภทเรือนจำโดยมุ่งที่จะอบรมแก้ไขผู้ต้องขังเป็นหลัก ยิ่งไปกว่าความมั่นคงปลอดภัยในการควบคุม โดยมุ่งควบคุมผู้ต้องขังประเภทต่าง ๆ ไว้ด้วยกัน เพื่อให้การอบรมแก้ไขสอดคล้องและเหมาะสมกับผู้ต้องขังแต่ละประเภท

1.2 การจำแนกลักษณะผู้ต้องขังการจำแนกลักษณะผู้ต้องขังเป็นกระบวนการในการที่จะทำความรู้จักกับผู้ต้องขังเป็นรายกลุ่มและรายบุคคล เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังเหล่านั้นให้เหมาะสมเป็นรายกลุ่มหรือรายบุคคลแล้วแต่กรณี การจำแนกลักษณะผู้ต้องขังจึงมีขั้นตอนที่สำคัญ ดังนี้

1.2.1 การศึกษาประวัติผู้ต้องขังเป็นรายบุคคลการศึกษาประวัติเป็นรายบุคคลจะทำให้เจ้าหน้าที่รู้จักผู้ต้องขังแต่ละบุคคลได้อย่างลึกซึ้ง ทั้งนี้อาจทำได้โดยการศึกษาจากเอกสารทางคดีของทางราชการ จากการสัมภาษณ์ผู้ต้องขัง จากรายงานการสืบเสาะก่อนการพิจารณาคดีของพนักงานคุมประพฤติ(ถ้ามี) และจากการสังเกตพฤติกรรมของผู้ต้องขังในการใช้ชีวิตในเรือนจำ

1.2.2 การวิเคราะห์และจัดประเภทผู้ต้องขัง จากการศึกษารวบรวมข้อมูลประวัติและพฤติกรรมของผู้ต้องขัง จะเป็นพื้นฐานที่จะนำมาวิเคราะห์ถึงสาเหตุการกระทำผิดและกำหนดแนวทางในการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังให้เหมาะสม ทั้งด้านการควบคุมดูแลและด้านการอบรมแก้ไขเพื่อให้สามารถกลับเข้าสู่สังคมได้โดยไม่กระทำผิดขึ้นอีก

1.2.3 การติดตามประเมินผล จากการที่ได้วิเคราะห์และจัดประเภทผู้ต้องขัง รวมตลอดถึงการแยกปฏิบัติต่อผู้ต้องขังเป็นรายบุคคลหรือรายประเภทไปแล้ว ก็ต้องมีการติดตามประเมินผลว่าผลการดำเนินการในการอบรมแก้ไขเหมาะสมกับผู้ต้องขังเพียงไร หรือ

มาตรการในการควบคุมควรมีการผ่อนปรนเพียงไร เหมาะสมหรือไม่ ทั้งนี้เป็นการประเมินการวิเคราะห์และการใช้มาตรการในการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหลังจากการวิเคราะห์ว่าเหมาะสมเพียงใด หากไม่เหมาะสมหรือมีข้อมูลเปลี่ยนไป ก็ต้องมีการจำแนกลักษณะซ้ำ

จากข้างต้นในการจำแนกลักษณะผู้ต้องขังดังกล่าว ทำให้เห็นได้ว่าการจำแนกลักษณะผู้ต้องขังเป็นเพียงเครื่องมือ ไม่ใช่เป้าหมายในการอบรมแก้ไขผู้ต้องขัง การจำแนกลักษณะผู้ต้องขังจะทำให้การอบรมแก้ไขผู้ต้องขังมีประสิทธิภาพเหมาะสมกับผู้ต้องขังเป็นรายบุคคลหรือรายกลุ่มมากขึ้น ดังนั้น การจำแนกลักษณะผู้ต้องขังจึงอาจนำไปใช้ในการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังในเรือนจำเฉพาะกลุ่ม เช่น กลุ่มผู้ต้องขังเข้าใหม่หรือกลุ่มผู้ต้องขังใกล้พ้นโทษ หรืออาจนำไปใช้กับผู้ต้องขังทุกคนที่เข้าสู่เรือนจำตั้งแต่แรกจับไปจนพ้นโทษก็ได้

สิ่งสำคัญที่เป็นปัญหาในเรื่องการจำแนกลักษณะผู้ต้องขังคือ กิจกรรมที่จะมารองรับการจำแนกลักษณะผู้ต้องขัง ซึ่งมีจะพบว่าเมื่อได้กำหนดหรือวิเคราะห์ผู้ต้องขังคนใดการได้รับการอบรมแก้ไขด้านใดแล้ว ไม่จำเป็นจะต้องหากิจกรรมรองรับเพื่อการแก้ไขทุกคนหรือทุกกลุ่มเพราะผู้ต้องขังบางกลุ่มไม่จำเป็นจะต้องได้รับการอบรมแก้ไขหรือการปฏิบัติเป็นกรณีพิเศษ เช่นกลุ่มที่มีแนวโน้มว่าจะไม่กระทำผิดซ้ำ เนื่องจากมีพฤติกรรมที่ไม่ใช่อาชญากรอาชีพ และมีครอบครัวรองรับกรณีเช่นนี้การดูแลให้อยู่ในเรือนจำอย่างปกติสุขก็เพียงพอแล้ว แต่บางกลุ่มจำเป็นต้องได้รับการอบรมแก้ไขเป็นกรณีพิเศษที่จะทำให้ไม่เผลอปลดรอดต่อการกลับเข้าสู่สังคม ดังนั้น กิจกรรมในการรองรับการจำแนกลักษณะผู้ต้องขังจึงต้องมีการเลือกกลุ่มผู้ต้องขัง

1. การควบคุมมิให้ผู้ต้องขังหลบหนี

การหลบหนีของผู้ต้องขังนั้นนับว่าเป็นเรื่องที่มีความสำคัญต่องานราชทัณฑ์เป็นอย่างยิ่ง เพราะหากมีการหลบหนีเกิดขึ้นเมื่อใดก็จะก่อให้เกิดผลเสียหายหลายฝ่าย ทั้งในด้านความสงบสุขและสวัสดิภาพของสังคมที่จะได้รับความกระทบกระเทือนจากภัยอันอาจเกิดขึ้นจากการหลบหนีของผู้ต้องขัง นอกจากนี้ยังเป็นการทำลายรากฐานความยุติธรรมของบ้านเมืองเนื่องจากผู้กระทำผิดมิได้มีการถูกลงโทษครบตามคำพิพากษาของศาล และทางฝ่ายบ้านเมืองจะต้องเสียค่าใช้จ่ายในการดำเนินการจับกุมตามตัวผู้ต้องขังที่หลบหนี และที่สำคัญที่สุดก็คือ การหลบหนีของผู้ต้องขังเป็นการทำลายศรัทธาของประชาชนต่องานราชทัณฑ์ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความไร้ประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของฝ่ายราชทัณฑ์ในการควบคุมผู้ต้องขัง

ดังนั้น ทางเรือนจำจึงใช้ “ระบบควบคุม” ในการป้องกันการหลบหนีของผู้ต้องขังและทำให้กิจกรรมต่างๆ ในเรือนจำดำเนินไปด้วยดี ระบบควบคุมจึงมีขอบเขตที่กว้างขวาง ครอบคลุมถึงกิจกรรมต่างๆภายในเรือนจำและภายนอกเรือนจำที่เจ้าพนักงานของเรือนจำจะต้องปฏิบัติ นับตั้งแต่เริ่มนำผู้ต้องขังออกนอกเรือนนอนในตอนเช้า การตรวจนับ การจัดหมวดหมู่ผู้ต้องขัง การ

ตรวจค้น การตรวจตราอยู่เวรยามไปจนกระทั่งนำผู้ต้องขังเข้าเรือนนอนในเวลาตอนเย็น และนำผู้ต้องขังออกในวันใหม่ ดังนั้น การควบคุมผู้ต้องขังจึงนับว่าเป็นงานที่ต้องทำ 24 ชั่วโมง และกระทำติดต่อกันโดยไม่มีวันหยุด ทั้งนี้เพื่อเป็นการปฏิบัติตามเป้าหมายของงานราชทัณฑ์ในด้านการควบคุมผู้ต้องขังมิให้หลบหนี ระบบควบคุมจึงจัดว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญในการเพิ่มหรือลดโอกาสในการหลบหนีของผู้ต้องขัง

2. การอบรมแก้ไขผู้ต้องขัง

การอบรมแก้ไขผู้ต้องขังเป็นกิจกรรมที่มุ่งที่จะทำให้ผู้ต้องขังสามารถกลับเข้าสู่สังคมได้โดยไม่กระทำผิดขึ้นอีก โดยการแก้ไขปรับปรุงบุคลิกภาพที่เสียไปของผู้ต้องขัง ให้สามารถปรับตัวให้เข้ากับกฎเกณฑ์และเงื่อนไขของสังคมเมื่อพ้นโทษ และโดยการให้ทักษะที่จำเป็นในการดำรงชีวิตในสังคม เช่น การฝึกอาชีพ การให้การศึกษาและการอบรมทางศีลธรรม เป็นต้น

3. สังคมของผู้ต้องขัง

วัตถุประสงค์ของงานเรือนจำก็คือ การป้องกันสังคมให้ปลอดภัยโดยการควบคุมผู้ต้องขังไว้ตามคำพิพากษาของศาล เพื่อให้การอบรมฟื้นฟูและแก้ไขให้ผู้ต้องขังสามารถปรับตัวให้เข้ากับกฎเกณฑ์และเงื่อนไขของสังคมภายนอกได้ ดังนั้น ในการดำเนินการอบรมแก้ไขผู้ต้องขังนั้น เรือนจำต่างๆ ได้จัดให้มีการฝึกวิชาชีพ การจัดการศึกษา การอบรมทางศีลธรรมตลอดจนการจัดสวัสดิการและบริการทางสังคมสงเคราะห์อีกหลายประการ เพื่อช่วยให้การแก้ไขอบรมให้ผู้ต้องขังกลับเข้าสู่สังคมโดยไม่กระทำผิดขึ้นอีก อย่างไรก็ตาม ความสำเร็จของการแก้ไขอบรมมิได้ขึ้นอยู่กับ การดำเนินการของฝ่ายเรือนจำเท่านั้น แต่ขึ้นอยู่กับฝ่ายผู้ต้องขังด้วยเพราะเรือนจำได้ประกอบด้วย การจัดการแบ่งส่วนราชการของทางราชการ หรือกาจัดกิจกรรมต่าง ๆ ของทางฝ่ายเจ้าหน้าที่เท่านั้น แต่ยังมีผู้ต้องขังจำนวนเป็นร้อยเป็นพันมาอยู่รวมกันในสถานที่เดียวกัน ซึ่งเรียกได้ว่าเป็น “สังคมย่อย” ของผู้ต้องขัง ซึ่งเป็นสังคมที่มีลักษณะเฉพาะแตกต่างไปจากสังคมภายนอกเพราะสังคมในเรือนจำประกอบไปด้วยวัฒนธรรมและระบบค่านิยมของผู้ต้องขังดังกล่าวจะมีอิทธิพลต่อการปรับตัวของผู้ต้องขังในเรือนจำ ตลอดจนกลับเข้าสู่สังคมของผู้ต้องขังภายนอกพ้นโทษ ทั้งนี้เพราะมีวัฒนธรรมและค่านิยมของผู้ต้องขังในบางลักษณะที่ต่อต้านเจ้าหน้าที่เรือนจำในขณะที่การที่ผู้ต้องขังอยู่รวมกันนานๆ ทำให้มีการถ่ายทอดค่านิยมและแบบแผนความประพฤติที่ต่อต้านสังคมและนิสัยอาชญากรให้แก่กัน รวมตลอดถึงการทำให้ผู้ต้องขังเกิดความเคยชินต่อสภาพภายในเรือนจำ ดังนั้น ความพยายามในการอบรมสั่งสอนหรือกิจกรรมในการช่วยเหลือหรือแก้ไขของเรือนจำ จะมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมผู้ต้องขังไปในทางที่สังคมพึงปรารถนาได้น้อยมาก หากเจ้าหน้าที่ของทางเรือนจำไม่เข้าใจสภาพสังคมของผู้ต้องขัง ตลอดจนวัฒนธรรมและค่านิยมของเขาเหล่านั้น เพราะการดำเนินการในการอบรมแก้ไขและสงเคราะห์ผู้ต้องขังจะไม่สามารถ

ตอบสนองต่อความต้องการที่แท้จริงและเหมาะสมกับผู้ต้องขังได้ ในทางตรงกันข้าม หากทางฝ่ายเรือนจำมีความเข้าใจถึงลักษณะและผลกระทบของสังคมผู้ต้องขังต่อการปรับตัวและใช้ชีวิตในเรือนจำ ก็จะเป็นประโยชน์ต่อการวางแผนงานในการแก้ไขอบรมให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้ต้องขังได้

ในการศึกษาสังคมของผู้ต้องขังนั้น วิธีการที่ดีที่สุดก็คือการศึกษาถึงพฤติกรรมของผู้ต้องขังในเรือนจำ ซึ่งจะสะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรม ค่านิยม และแบบแผนความประพฤติของผู้ต้องขังในเรือนจำของแต่ละประเทศได้เป็นอย่างดี

พฤติกรรมของผู้ต้องขังแต่ละแบบแต่ละประเภทเป็นเรื่องที่น่าสนใจและสมควรที่จะมีการศึกษาเป็นอย่างยิ่ง เพราะการกำหนดแบบพฤติกรรมของผู้ต้องขังแบบต่าง ๆ นั้นทำให้สามารถเปรียบเทียบพฤติกรรมประเภทต่าง ๆ และเข้าใจพฤติกรรมแต่ละประเภทดียิ่งขึ้น ซึ่งก็จะเป็นประโยชน์ต่อการควบคุมหรือแก้ไขอบรมผู้ต้องขังให้สอดคล้องกับผู้ต้องขังแต่ละประเภทได้อย่างเหมาะสมยิ่งขึ้น

แต่การจะแบ่งผู้ต้องขังออกเป็นกี่ประเภทและประเภทใดบ้างนั้น ก็ขึ้นอยู่กับเกณฑ์ที่นำมาใช้ในการแบ่ง เช่น หากนำเกณฑ์ด้านกฎหมายหรือประเภทคดีมาเป็นเกณฑ์ในการแบ่งก็มักจะนิยมแบ่งผู้ต้องขังออกเป็น 2 ประเภท คือ ผู้ต้องขังคดีประทุษร้ายต่อร่างกาย และผู้ต้องขังในคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินหรืออาจแบ่งตามสถานภาพทางกฎหมาย เช่น ผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดี นักโทษเด็ดขาด คนฝากหรือปล่อยโทษพิเศษ เป็นต้น อย่างไรก็ตาม การแบ่งประเภทของผู้ต้องขังโดยอาศัยเกณฑ์ด้านกฎหมายดังกล่าวจะมีข้อจำกัดในการทำความเข้าใจพฤติกรรมของผู้ต้องขัง เพราะวิธีการดังกล่าวไม่สามารถให้รายละเอียดเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้ต้องขังได้ เช่น ผู้ต้องขังคดีลักทรัพย์ อาจจะมาจากผู้ต้องขังที่มีพฤติกรรมที่เป็นผู้ร้ายโดยสันดาน หรืออาจทำไปเพราะการบีบบังคับทางสังคม นอกจากนี้การแบ่งประเภทโดยอาศัยเกณฑ์ด้านกฎหมายยังจำกัดขอบเขตเฉพาะผู้ต้องขังในคดีที่ตนถูกพิพากษาถึงโทษเท่านั้น เช่น ผู้ต้องขังในคดีลักทรัพย์ก็มิได้หมายความว่า จะมีพฤติกรรมในการลักทรัพย์เท่านั้น มีหลายกรณีที่ผู้ต้องขังคดียาเสพติดแล้วจึงไปลักทรัพย์และถูกจับในคดีลักทรัพย์ เป็นต้น

ดังนั้น เพื่อประโยชน์ในการทำความเข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้ต้องขังให้ชัดเจนยิ่งขึ้นนักทฤษฎีอาชญาวิทยาจึงนิยมที่จะใช้ “แบบพฤติกรรม” มาเป็นเกณฑ์ในการแบ่งประเภทของผู้ต้องขัง ทั้งนี้โดยการพิจารณาจากวิถีชีวิต การปฏิบัติตนในเรือนจำ ความสัมพันธ์กับผู้ต้องขังอื่น และเจ้าหน้าที่ตลอดจนโลกทัศน์และค่านิยมของผู้ต้องขังแต่ละประเภท

สำหรับผู้ต้องขังในประเทศไทย หากจะยึดเอาแบบพฤติกรรมดังกล่าวมาเป็นเกณฑ์ในการแบ่งประเภทของผู้ต้องขังแล้ว น่าจะแบ่งออกเป็นประเภทใหญ่ๆ 11 ประเภท คือ

1. พวกเก้าลูก
2. พวกขาใหญ่
3. พวกเบาปัญญา
4. พวกเพี้ยน
5. พวกหัวหมอ
6. พวกอิทธิพล
7. พวกแท้กซี่
8. พวกจียา
9. พวกพ่อค้า
10. พวกน้อง
11. พวกเสื่อเดียว

พฤติกรรมของผู้ต้องขัง ที่ผู้วิจัยทำการศึกษานี้เมื่อแบ่งประเภทของผู้ต้องขังแล้ว จะจัดอยู่ในประเภทที่เรียกว่า “พวกน้อง” พวกน้อง คือผู้ต้องขังที่เป็นกะเทยโดยเพศเป็นชายแต่ทำตัวเป็นหญิง และมีเพศสัมพันธ์กับชายด้วยกัน ในเรือนจำมีกะเทยอยู่ 2 ประเภท คือ พวกที่เป็นกะเทยอยู่ก่อนแล้วกับพวกเด็กหนุ่มหน้าตาดีที่มาพบพฤติกรรมรักร่วมเพศในเรือนจำแต่ไม่ว่าจะเป็นประเภทใด พวกนี้จะถูกเรียกว่า “น้อง” พวกนี้จะได้รับการเอาอกเอาใจและได้รับฝากสิ่งของจากผู้ต้องขังอื่นที่มีรสนิยมทางด้านนี้ ในบางครั้งอาจมีเรื่องทะเลาะแย่งชิงกัน คนที่ชนะก็จะเข้าครอบครองและทำการ “เลี้ยงน้อง” ต่อไปจนผู้ต้องขังอื่นเรียกว่า “ติดเหลือง” พวกที่เลี้ยงน้องอาจมาได้จากผู้ต้องขังแทนทุกประเภท เช่น ขาใหญ่ อิทธิพล เก้าลูก พ่อค้าหรือจียา แต่พวกที่เป็นกะเทยจะมีแบบพฤติกรรมพิเศษแยกมาจากพวกอื่น ๆ ที่สามารถพิจารณาแยกแยะได้อย่างไม่ยากนักโดยอาศัยกริยาท่าทาง พวกน้องอาจจะต้องคิดทั้งในคดีอาชญากรรม คดีลักทรัพย์ และคดีทำร้ายร่างกายอันเนื่องมาจากเหตุชู้สาว พวกน้องบางคนอาจหารายได้จากการทำผิดกรรมเช่นนี้ บางคนมีความเป็นอยู่ที่ดีเพราะมีแต่คนเอาใจ ได้รับของกินของใช้มากมายและยังมีคนเอาใจ ดังนั้น ผู้ต้องขังคนใดที่คิดจะเลี้ยงน้องจึงต้องทำงานหนักเพื่อจะต้องการเงินมาเลี้ยงน้องด้วย ในส่วนของเจ้าหน้าที่จะมีทัศนคติว่า พวกนี้ไม่เป็นภัยต่อเจ้าหน้าที่และเรือนจำ ยกเว้นจะเป็นต้นเหตุให้มีการทะเลาะกัน พวกนี้จึงรักภักดีต่อเจ้าหน้าที่และไว้ใจได้ ถ้าจะมีข้อเสียก็ตรงที่ไม่ขยันทำงาน ไม่เอาการเอางาน ไม่ชอบทำงานหนัก ชอบลอยไปลอยมานั่นเอง (นัทธี จิตสว่าง, 2541 : 43-112)

สรุป ในการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดที่มีลักษณะเบี่ยงเบนทางเพศนั้น โดยการจัดแบ่งผู้ต้องขังออกเป็นประเภทต่างๆ จะเป็นประโยชน์ต่อความเข้าใจพฤติกรรมของผู้ต้องขังรักร่วมเพศ

อันจะนำไปสู่แนวทางในการปฏิบัติให้มีความสอดคล้องกับพฤติกรรมรกร่วมเพศ เพื่อแก้ไขฟื้นฟูให้บุคคลเหล่านี้สามารถออกไปใช้ชีวิตในสังคม หลังพ้นโทษได้

7.3 แนวความคิดเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดเบี่ยงเบนทางเพศโดยใช้เรือนจำ (Sexual Deviant Behavior related to Institutional Treatment Concept)

การใช้เรือนจำเพื่อเป็นมาตรการในการปฏิบัติต่อคนที่ทำผิด ได้มีการวิวัฒนาการมาเป็นเวลาเกือบสองศตวรรษ โดยได้มีการนำมาใช้แทนการลงโทษต่อเนื่องต่อตัว เช่น การทรมานหรือการเข็มนติ การใช้เรือนจำในยุคแรกๆ เน้นการลงโทษเพื่อเป็นการแก้แค้นทดแทนและข่มขู่ยับยั้ง แต่ต่อมาในระยะหลังได้หันมาเน้นในเรื่องการแก้ไขอบรมให้กลับเข้าสู่สังคมรูปแบบและกิจกรรมในการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังในเรือนจำจึงได้เปลี่ยนแปลงไป จากการเน้นการควบคุมอย่างเคร่งครัดมาสู่การจัดกิจกรรมในเชิงแก้ไข เช่น การให้การศึกษา การฝึกวิชาชีพ และการจัดสวัสดิการต่างๆ (นันทิ จิตสว่าง, 2541 : 43) การปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดโดยใช้เรือนจำนั้น อาจแยกพิจารณาเป็นหัวข้อต่างๆ ได้ดังนี้

7.4 เรือนจำกลางพิเศษกรุงเทพมหานคร

1. ประวัติเรือนจำกลางพิเศษกรุงเทพมหานคร

ด้วยพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 5 ว่า “การคุกคามร้ายแรงเป็นความสำคัญของประเทศสมควรจะได้สร้างสถานที่และจัดระเบียบเป็นปีกแผ่น” จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้พระยาอินทราธิบดีสีนราชรองเมืองเจ้ากรมกองตะเวนไปดูแบบอย่างคุกที่สิงคโปร์แล้วนำมาสร้างที่ตำบลตรอกคอกานนมหไชในพื้นที่ 29 ไร่ 3 งาน 72 ตารางวา เมื่อปี พ.ศ. 2433 โดยให้ช่างชาวอังกฤษร่วมกับพระยาอภัยพลภักดี (นาค ณ ป้อมเพชร์) ร่วมกันก่อสร้างเรือนจำแห่งนี้มีชื่อว่า “เรือนจำกองมหันตโทษ” ต่อมาในปี พ.ศ. 2470 ทางกรมได้ก่อสร้างเรือนจำมหันตโทษขึ้นใหม่ที่ตำบลบางขวาง จังหวัดนนทบุรี จึงได้ย้ายนักโทษไปไว้ที่เรือนจำมหันตโทษบางขวาง ส่วนเรือนจำกองมหันตโทษเดิมเปลี่ยนชื่อใหม่เป็น “เรือนจำลหุโทษ”

กรมราชทัณฑ์ได้ยกฐานะกองลหุโทษเป็นเรือนจำกลางคลองเปรมจนถึงปี พ.ศ. 2505 กรมราชทัณฑ์ได้ก่อสร้างเรือนจำกลางคลองเปรมขึ้นใหม่ที่ลาดยาวเขตบางเขนและได้เปลี่ยนชื่อจากเรือนจำกลางคลองเปรม(ลหุโทษ) เป็น “เรือนจำนครหลวงกรุงเทพ-ธนบุรี” เมื่อปี พ.ศ. 2513 และสุดท้ายได้มีประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 335/2515 ปรับปรุงส่วนราชการกรมราชทัณฑ์ โดยให้เรียกชื่อใหม่ว่า “เรือนจำกลางพิเศษกรุงเทพมหานคร” ตั้งแต่วันที่ 13 ธันวาคม 2515 เป็นต้นมา มีผู้บัญชาการเรือนจำมาแล้วทั้งสิ้น 25 ท่าน และผู้บัญชาการเรือนจำคนแรกคือ พ.ต.อ. พระยาพิศดิลกลาง ส่วนผู้บัญชาการเรือนจำคนปัจจุบันคือนายชนพัฒน์ จันทรรณิก

เมื่อเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2534 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย พล.อ.อิสระ พงษ์ หนุณภักดี ได้มีนโยบายย้ายเรือนจำกลางพิเศษกรุงเทพมหานครออกจากที่เดิมถนนมหาไชย เพื่อใช้พื้นที่เดิมสร้างสวนสาธารณะถวายเป็นราชกุศล เนื่องในวโรกาสพระชนมายุ ครบรอบ 60 พรรษาของสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ 12 สิงหาคม 2535 กรมราชทัณฑ์ได้ สนองนโยบายโดยการย้ายเรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานครมาตั้งแทนที่ทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง บางเขนลาดยาว โดยเริ่มทยอยย้ายผู้ต้องขังจากเรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานครเดิมตั้งแต่วันที่ 19 ตุลาคม 2534 เป็นต้นมา และเสร็จสิ้นเมื่อวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2535 ในปี พ.ศ. 2545 เรือนจำ พิเศษกรุงเทพมหานครมีอายุยาวนานถึง 112 ปี

เรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานครแห่งใหม่นี้ตั้งอยู่เลขที่ 33 ถนนงามวงศ์วาน แขวง ลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร 10900 ห่างจากศาลาอาญา (รัชดา) ประมาณ 5 กิโลเมตร ห่าง จากสถานีตำรวจนครบาลประชาชื่นประมาณ 3 กิโลเมตร เนื้อที่ภายในเรือนจำพิเศษ กรุงเทพมหานคร 18 ไร่ 2 งาน 8 ตารางวา เนื้อที่ภายนอกกำแพงเรือนจำรวมพื้นที่บริเวณเฟลตที่ปัก อาศัยประมาณ 148 ไร่เศษ

2. แขนงผังอาณาเขตเรือนจำ

ทิศเหนือ ติดคลองบางเขนและถนนงามวงศ์วาน

ทิศใต้ ติดหมู่บ้านประชาชื่น

ทิศตะวันออก ติดเรือนจำกลางคลองเปรม

ทิศตะวันตก ติดกับที่ดินเอกชนทางออกสู่ถนนประชาชื่น

ทิศทางเข้าออกของเรือนจำ ทางเข้า-ทางออกของเรือนจำพิเศษ

กรุงเทพมหานคร ใช้เส้นทางด้านทิศตะวันออกบริเวณด้านหน้าเรือนจำกลางคลองเปรม

3. หน้าที่ความรับผิดชอบ

ผลงานวิจัยนักศึกษาระดับปริญญาตรี

เรือนจำกลางพิเศษกรุงเทพมหานคร มีหน้าที่ควบคุมผู้ต้องขังระหว่างสอบสวน ได้ สนวนมูลฟ้องระหว่างพิจารณาคดี ระหว่างอุทธรณ์ ระหว่างฎีกา และคดีเด็ดขาดที่กระทำผิดอาญา ซึ่งมี ใช้ผู้ต้องขังหญิง ในเขตอำนาจศาลกรุงเทพฯ ยกเว้น ผู้กระทำผิดในเขตมีนบุรี หนอง จอก ลาดกระบัง และเขตฝั่งธนบุรี สำหรับนักโทษเด็ดขาด มีอำนาจควบคุมเฉพาะผู้ต้องขังที่มี กำหนดโทษ ไม่เกิน 7 ปี

4. การดำเนินงานของเรือนจำ

ผู้ต้องขังเข้าใหม่ทุกคนจะต้องถูกส่งตัวเข้าสถานแรกรับ (แดน 1) อย่างน้อยหนึ่ง สัปดาห์ ซึ่งถือเป็นด่านที่สำคัญเพื่อเป็นการปรับสภาพจิตใจ โดยจะได้รับการฝึกอบรมแนะนำ เกี่ยวกับระเบียบวินัยการปฏิบัติตนขณะอยู่ในเรือนจำ

5 การจำแนกลักษณะของผู้ต้องขัง

เมื่อผู้ต้องขังเข้าใหม่อยู่ในสถานแรกรับครบหนึ่งสัปดาห์แล้ว จะต้องทำการจำแนก ลักษณะและแยกไปคุมขัง ตามแดนต่างๆ ตามข้อเสนอแนะของคณะกรรมการจำแนกลักษณะ ผู้ต้องขัง

การจำแนกลักษณะผู้ต้องขัง เป็นการศึกษาวิเคราะห์ประวัติผู้ต้องขังเพื่อให้การ ช่วยเหลือแก้ไขเป็นรายบุคคล เพื่อนจะได้ดำเนินการด้านพัฒนาปฏิบัติต่างๆ ได้เหมาะสมตรงตาม เป้าหมายโดยจะเน้นให้การศึกษาอบรมทั้งด้านสายสามัญ สายอาชีพและด้านจิตใจไปพร้อมๆ กัน ผู้ต้องขังคนใดสนใจและตั้งใจที่จะรับการอบรมด้านอาชีพที่ตนเองชอบและมีความถนัดเป็น พื้นฐานเรือนจำจะจัดส่งเข้าไปฝึกวิชาชีพนั้นๆตามความเหมาะสมต่อไป

6. การปฏิบัติต่อผู้ต้องขังด้านอื่นๆ

6.1 การให้การศึกษา เรือนจำมีความมุ่งมั่นเป็นอย่างยิ่งที่จะอบรมแก้ไข ผู้ต้องขังให้เป็นคนดีเมื่อพ้นโทษแล้ว จึงได้จัดการศึกษาในรูปแบบของศึกษาผู้ใหญ่ตามหลักการของ กระทรวงศึกษาธิการ โดยจัดตั้งโรงเรียนการศึกษาผู้ใหญ่ในเรือนจำมีชื่อว่า “โรงเรียนผู้ใหญ่ กรุงเทพมหานคร วิทยา” ทำการเปิดสอน 3 สาขา ได้แก่

- (1) สายสามัญ
- (2) สายอาชีพ
- (3) สายธรรมศึกษา

6.2 กาศึกษาสายสามัญ เรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร ได้เปิดโอกาสให้ ผู้ต้องขังทุกคน โดยเฉพาะที่อ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ หรือยังไม่จบระดับประถมศึกษา ให้ได้รับการ ศึกษาอย่างเท่าเทียมกัน โดยไม่คำนึงว่าอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลหรือไม่ เมื่อจำแนกแล้ว ถ้าปรากฏว่ายังอ่านหนังสือไม่ออกเขียนไม่ได้ ทางเรือนจำจะดำเนินการส่งเข้าเรียนต่อไป สำหรับผู้ ต้องที่เรียนระดับประถมศึกษาแล้วจะสนับสนุนให้เรียนต่อในระดับสูงขึ้นไปจนถึง ระดับอุดมศึกษา โดยได้จัดการศึกษาสายสามัญออกดังนี้

- (1) ระดับประถมศึกษา แบบชั้นเรียน จำนวน 4 ห้องเรียน
- (2) ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น แบบชั้นเรียน จำนวน 3 ห้องเรียน และแบบ ทางไกล จำนวน 3 กลุ่มเรียน
- (3) ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายแบบทางไกล จำนวน 3 กลุ่มเรียน
- (4) ระดับอุดมศึกษา (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช) ซึ่งขึ้นอยู่กับความ สัมครใจของผู้เรียนเอง

6.3 การศึกษาสายวิชาชีพ สำหรับผู้ต้องขังที่อ่านออกเขียนได้แล้ว มีความสนใจอยากศึกษาวิชาชีพต่างๆ เรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร ได้เปิดสอนวิชาชีพสาขาต่างๆ จำนวน 13 สาขาวิชา ดังนี้

- (1) วิชาชีพช่างไม้ก่อสร้าง
- (2) วิชาชีพช่างไฟฟ้าเบื้องต้น
- (3) วิชาชีพเกษตรกรรม(ขยายพันธุ์พืช)
- (4) วิชาชีพช่างเครื่องยนต์เล็ก
- (5) วิชาชีพช่างเครื่องยนต์
- (6) วิชาชีพช่างเฟอร์นิเจอร์
- (7) วิชาชีพช่างศิลป์ประดิษฐ์
- (8) วิชาชีพช่างตัดผม
- (9) วิชาชีพช่างไม้ครุภัณฑ์
- (10) วิชาชีพช่างเชื่อมโลหะ
- (11) วิชาชีพช่างชุบโลหะ
- (12) วิชาชีพดนตรีสากล
- (13) วิชาชีพคอมพิวเตอร์เบื้องต้น

6.4 การศึกษารธรรมศึกษา เป็นการพัฒนาจิตใจผู้ต้องขัง เพื่อแก้ไขฟื้นฟูจิตใจ ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมผู้ต้องขัง ให้เป็นคนดี มีเหตุผล มีคุณธรรม จริยธรรม นำหลักธรรมคำสอนของศาสนาโดยมีอนุศาสนาจารย์เรือนจำเป็นผู้ดำเนินงานและเชิญวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิเข้ามาอบรมด้วย โดยจัดให้มีการเรียน การสอนและอบรม ดังนี้

- (1) ธรรมศึกษาตรี

ผลงานวิวัฒน์ศึกษา ระดับปริญญาตรี

- (2) ธรรมศึกษาโท
- (3) ธรรมศึกษาเอก

6.5 การอบรมพัฒนาจิตใจ

- (1) ฝึกอบรมจิตตภาวนา เดือนละ 1 รุ่น
- (2) อบรมก่อนพ้นโทษ เดือนละ 1 รุ่น
- (3) อบรมในวันสำคัญต่างๆ ปีละ 13 ครั้ง
- (4) อบรมโดยวิทยากรภายนอกด้านศาสนาทั้ง พุทธ อิสลาม คริสต์ เดือนละ 7 ครั้ง

ละ 7 ครั้ง

6.6 ข้อปฏิบัติเกี่ยวกับผู้ต้องขัง เรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร มีหน้าที่เกี่ยวกับการควบคุมผู้ต้องขังชายทุกคดี (ยกเว้นผู้ต้องขังหญิง) ที่อยู่ในระหว่างการสอบสวน ระหว่างพิจารณาหรือไต่สวนมูลฟ้องและระหว่างอุทธรณ์ ฎีกา ผู้ที่มีความประสงค์จะติดต่อสอบถามข้อมูลเรือนจำและผู้ต้องขัง ต้องปฏิบัติตาม กฎ ระเบียบดังนี้

6.7 การสอบถามข้อมูลผู้ต้องขัง การติดต่อสอบถามข้อมูลผู้ต้องขัง เช่น เลขหมายประจำตัว หรือแดนฯ ที่งานทะเบียนประวัติผู้ต้องขังด้านหน้าเรือนจำฯ (ช่องหมายเลข1) ส่วนทัณฑ์ปฏิบัติ

6.8 การเยี่ยมผู้ต้องขัง

(1) เขียนรายละเอียดต่างๆให้ครบถ้วนลงในแบบฟอร์มใบเยี่ยมญาติที่จัดเตรียมไว้ให้ เสร็จแล้วส่งมอบให้เจ้าหน้าที่พร้อมบัตรประชาชน หรือใบขับขี่ ตรวจสอบที่ (ช่องหมายเลข2)

(2) รอฟังรายชื่อและเข้าเยี่ยมตามช่องภายในห้องเยี่ยมที่เรือนจำกำหนด และประกาศให้ทราบ (ห้องเยี่ยมที่ 1-9 ซึ่งภายในห้องเยี่ยมเรือนจำฯ ได้ติดตั้งเครื่องปรับอากาศทุกห้อง)

(3) เมื่อเยี่ยมเสร็จแล้ว ให้ไปรับใบฝากเงินและฝากสิ่งของกับเจ้าหน้าที่ช่องหมายเลข

(4) เพื่อนำไปซื้อสิ่งของจากร้านส่งเคราะห์ของเรือนจำฯ (สินค้าที่ซื้อจากร้านค้าของเรือนจำฯ ห้ามเปิดหรือฉีกถุงที่บรรจุแล้วโดยเด็ดขาด) ฝากเงินที่ช่องหมายเลข 6 และฝากสิ่งของที่ช่องหมายเลข 7

6.9 กำหนดวันและเวลาเยี่ยม

1. วันจันทร์-วันศุกร์

ผลงานวิจัยนักศึกษาระดับปริญญาตรี

- ภาคเช้าเวลา 08.30 -12.00 น.
- ภาคบ่ายเวลา 13.00 -14.30 น. (เว้นวันเสาร์ – วันอาทิตย์)

2. วันหยุดนักขัตฤกษ์

- ภาคเช้าเวลา 08.30 -12.00 น.

- ภาคบ่ายเวลา 13.00 – 14.00 น.

3. ผู้ต้องขังออกรับการเยี่ยมญาติได้คนละ 1 ครั้ง/วัน ครั้งละประมาณ 15 นาที

6.10 การฝากของ เรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร ได้จัดร้านค้าส่งเคราะห์ไว้บริเวณหน้าเรือนจำฯ (หน้าห้องเยี่ยมญาติ) เพื่อจำหน่ายสิ่งของต่างๆในราคาปกติและสิ่งของที่ซื้อ

จากร้านค้าฯของเรือนจำฯ จะใส่ถุงพลาสติกปิดผนึกอย่างดีทำให้ฝากส่งให้แก่ผู้ต้องขังได้อย่างรวดเร็ว หากท่านนำสิ่งของต่างๆมาจากที่อื่น ทางเรือนจำฯจะทำการตรวจค้นสิ่งของนั้นอย่างละเอียดถี่ถ้วน เพื่อป้องกันการซุกซ่อน ลักลอบนำของต้องห้ามนำเข้าภายในเรือนจำฯ

6.11 ข้อห้ามต่างๆ

- (1) สิ่งของต้องห้ามที่ไม่อนุญาตฝากให้แก่ผู้ต้องขัง
- (2) ฝิ่น กัญชา ยาเสพติด หรือของมีนเมาอย่างอื่น
- (3) สุราหรือน้ำเมาซึ่งดื่มได้เมาเหมือนสุรา
- (4) เครื่องอุปกรณ์สำหรับเล่นการพนัน
- (5) เครื่องอุปกรณ์ในการหลบหนี
- (6) สารอาวุธ
- (7) ของมีค่าเสียหายหรือของมีพิษต่อร่างกาย
- (8) วัตถุระเบิด หรือน้ำมันเชื้อเพลิง
- (9) สัตว์มีชีวิต

7. การปฏิบัติตนในการติดต่อราชการเรือนจำ

- (1) แต่งกายสุภาพเรียบร้อย
- (2) เมื่ออยู่ภายในเรือนจำฯต้องอยู่ในความสงบ
- (3) ติดต่อเจ้าหน้าที่เรือนจำฯโดยตรง

- (4) ระวังบุคคลภายนอกแอบอ้างว่าเป็นเจ้าหน้าที่ของเรือนจำฯหรือกรม

ราชทัณฑ์ รับอาสาหรือหลอกลวงว่า สามารถให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ต้องขังญาติของท่านได้ โดยเรียกเรื่องเงินเป็นค่าตอบแทน อย่าได้หลงเชื่อ ท่านจะสูญเสียเงินเปล่าหากสงสัยหรือไม่ได้รับความสะดวกประการใด ในการติดต่อราชการเรือนจำฯ ให้ติดต่อเจ้าหน้าที่ฯ หรือผู้บัญชาการเรือนจำฯ โดยตรง

ผลงานวิจัยนักศึกษา ระดับปริญญาตรี

8. หน่วยงานขอพบผู้ต้องขังตามขั้นตอนดังนี้

- (1) ยื่นคำร้องกับเจ้าหน้าที่ห้องทนายความ (ต้องนำหลักฐานการเป็นทนายความพร้อมบัตรประจำตัวแสดงต่อเจ้าหน้าที่ทุกครั้ง)
- (2) ห้องทนายความเปิดเวลา 08.30 – 15.00 น. เว้นวันหยุดราชการและวันหยุดนักขัตฤกษ์

- (3) ห้ามนำญาติเข้าพบผู้ต้องขังในห้องทนายความ

9. พนักงานสอบสวนขอพบผู้ต้องขังในกรณีดังต่อไปนี้

- (1) ขอสอบสวนเพิ่มเติม

- (2) ขอให้พยานชี้ตัวและถ่ายรูป
- (3) ขอพิมพ์ลายนิ้วมือ
- (4) ขอทราบว่ามีตัวถูกคุมขังหรือไม่
- (5) ขออายัดตัวผู้ต้องหา
- (6) ขอตรวจสอบประวัติการต้องโทษ
- (7) ขอทราบผลคดี

หมายเหตุ กรณี 1-4 ให้ยื่นหนังสือได้ที่งานทะเบียนประวัติผู้ต้องขัง
กรณี 5-7 ส่งหนังสือถึงงานธุรการฝ่ายบริหารทั่วไป

8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สมพิศ ปิ่นตบแต่ง (2554: บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า ในกลุ่มตัวอย่าง 5 คน ประกอบได้ด้วยอายุ 25 ปี 27 ปี 30 ปี 33 ปี และ 43 ปี มีจำนวน 2 คนที่ต้องโทษจำคุกตามพระราชบัญญัติยาเสพติด ระหว่างจำคุก 2 ปี เดือน ส่วนอีก 3 คน ต้องโทษจำคุกตามคดีความผิดต่อทรัพย์สินโดยถูกระวางโทษจำคุก 3 ปี 4 ปี 6 เดือน และ 5 ปี ตามลำดับ ทั้งนี้ กลุ่มตัวอย่าง 5 คนมีภูมิลำเนาอยู่ภายในจังหวัดนครปฐม ทั้งหมดมีการศึกษาดำเนินระดับปริญญาตรี โดยจบการศึกษาระดับประถมศึกษา 1 คน จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น 3 คน จบการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ 1 คน

วิถีชีวิตของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 5 คน โดยส่วนใหญ่เป็นไปตามระเบียบของกรมราชทัณฑ์ ด้านกระบวนการสร้างความสัมพันธ์ฉันท์ที่ผู้สาวของกลุ่มตัวอย่าง พบว่าเกิดจากการชักชวนของกลุ่มชายรักชายในเรือนจำ เกิดจากการเลียนแบบพฤติกรรมกันเอง และเกิดจากความชอบที่ติดตัวมาเพราะเคยมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศเดียวกันมาก่อน

ด้านปัญหาและอุปสรรคที่เกิดจากกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ปัญหาทะเลาะวิวาทแย่งชิงคนรัก ปัญหาโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ปัญหาการปกครองดูแล ซึ่งปัญหาทั้งหมดเกิดจากการที่เรือนจำไม่สามารถจัดสรรที่อยู่ส่วนตัวให้แก่กลุ่มตัวอย่างได้ และไม่สามารถจำแนกได้ว่าผู้ใดมีพฤติกรรมชายรักชายชนิดแอบแฝงได้

พิทักษ์ ศิริวงศ์ (2551: บทคัดย่อ) ผลการศึกษาพบว่า ในมิติของตัวบท กิจกรรมการวิวาทที่กลุ่มนักศึกษาเกษตรปฏิบัติกันนั้น เพื่อเป็นการสร้างความสามัคคี ความรัก การสร้างความสัมพันธ์เชิงอำนาจผ่านกิจกรรมการวิวาทที่กลุ่มนักศึกษาเกษตรปฏิบัติในช่วงเวลา 1 เดือน โดยมีการวางแผนอย่างเป็นระบบก่อนเริ่มปีการศึกษาใหม่ การกำหนดหน้าที่ การกำหนดหัวเรื่องในการอบรม สถานที่ในการทำกิจกรรม ส่วนในมิติของภาคปฏิบัติการทางวาทกรรม รูปแบบวิธีการรับ

น้องของกลุ่มกะเทยคล้ายกับการรับน้องทั่วไปของมหาวิทยาลัย อบรม สั่งสอนรุ่นน้อง แต่ด้วยความ เป็นกะเทยการรับน้องจึงกระทำที่แปลกออกไป การจัดกิจกรรมระหว่างกลุ่ม และมีติสสุดท้ายคือมิติ ของภาคปฏิบัติทางสังคม พบว่าความรุนแรงในการทำกิจกรรมที่ฝืนฝืนกับกฎระเบียบของ มหาวิทยาลัยจึงมีปัญหาในหลายๆ ด้าน ทั้งการยอมรับทางสังคมภายนอก อาจารย์ นักศึกษา ทั่วไป แต่ด้วยความที่ผลของการทำกิจกรรมมีประโยชน์ที่เอื้อต่อหลาย ๆ อย่าง ทำให้กิจกรรม ดังกล่าวสามารถปฏิบัติต่อไปได้ จึงเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการต่อรณรงค์ทางสังคมทั้งในเรื่องของการ ควบคุมพฤติกรรม การแต่งกาย มารยาท ให้อยู่ในวงจำกัดในความพองามของความเป็นกะเทย เพื่อให้สังคมมีความพอใจกับการกระทำ เป็นการแลกเปลี่ยนให้กิจกรรมนี้ยังคงปฏิบัติต่อไปได้

กิตติกร สันติประภา (2550: บทคัดย่อ) ผลการศึกษาได้เผยให้เห็นว่าบรรทัดฐานรัก ต่างเพศ ได้สร้างความจริงของความเป็นกะเทยทำให้กะเทยสยบยอมต่ออำนาจรักต่างเพศ บงการ ตนเองสร้างอัตลักษณ์อ้างอิงความเป็นหญิง และจัดกระทำตนเองให้เป็นไปตามความหมายของภาพ ตัวแทนของกะเทยทั้งเพศภาวะและเพศวิถี ดังนั้นกะเทยจึงถูกใช้ประโยชน์จากระบบชายเป็นใหญ่ ทางเพศวิถีในมิติประเพณีได้ง่าย ความรุนแรงทางเพศต่อกะเทยมีหลายระดับตั้งแต่ การใช้วาจาจาบ จ้วง การกระทำชำเรา การรุมข่มขืน และการล่อลวงให้สยบยอม ขึ้นกับบริบทของเหตุการณ์ในวาท กรรมที่ทำให้กะเทยตีความอัตลักษณ์ของตนว่าเป็นเช่นไร ซึ่งมีผลต่อการเคลื่อนไหวของอัตลักษณ์ กะเทย การกระทำเหล่านี้มีผลต่อทั้งชีวิต จิตใจ ร่างกาย และสุขภาพของกะเทย การไร้ตัวตนและไร้ เสียงในสังคมที่ถูกครอบงำโดยอุดมการณ์รักต่างเพศและชายเป็นใหญ่ของกะเทย จึงเป็นตัวสร้าง ช่องว่างทางความรู้เกี่ยวกับตัวตนของกะเทย สร้างความคลุมเครือทางความคิดของสังคมและ ไม่มี แนวทางปฏิบัติในชีวิตประจำวันแก่กะเทย และทำให้เกิดการเลือกปฏิบัติของสังคมต่อกะเทย กะเทย จึงไม่ได้รับการคุ้มครอง และปกป้องสิทธิทางเพศอย่างเพียงพอตามที่สมควรจะได้รับ ในฐานะ มนุษย์ที่มีเกียรติ และศักดิ์ศรีคนหนึ่ง ในสังคม งานวิจัยนี้ได้เสนอภาพความคิดและความหมายของ การลงนามทางเพศกะเทย ซึ่งเป็นกรละเมิดสิทธิทางเพศและความเป็นมนุษย์กะเทย

วรพล ชุ่มช่วย (2548: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง พฤติกรรมทางเพศของ ผู้ต้องขังชายรักร่วมเพศ ศึกษากรณีเรือนจำกลางคลองเปรม มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรม ทางเพศของผู้ต้องขังชายรักร่วมเพศ โดยศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้และรับรู้ก่อนเข้ามาอยู่ใน เรือนจำ และระหว่างอยู่ในเรือนจำของผู้ต้องขังชายรักร่วมเพศ ที่มีผลต่อความสัมพันธ์ทางเพศ กับเพื่อนผู้ต้องขัง โดยนาระเบียบวิจัยทางมนุษยวิทยาใช้ในการเก็บข้อมูล โดยการเก็บข้อมูล สัมภาษณ์แบบเจาะลึก พบว่า พฤติกรรมการเรียนรู้และรับรู้ก่อนเข้ามาอยู่ในเรือนจำและระหว่างอยู่ ในเรือนจำของผู้ต้องขังชายรักร่วมเพศมีผลต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศในเรือนจำ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาเรื่องการใช้ชีวิตและการเอาตัวรอดของกะเทยเรื้อนจำ ในการศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) ผู้ศึกษาได้เลือกใช้ วิธีวิทยา (Methodology) ของการศึกษาแบบอัตชีวประวัติ (Autobiography) ผ่านเรื่องเล่าประสบการณ์ชีวิต (Life History) เป็นวิธีวิทยาหลักในการศึกษา ชีวิตกะเทยผู้ต้องขัง การดำรงอยู่และการเอาตัวรอดในเรื้อนจำ ในการสร้างความรู้ชุดใหม่ให้กับบุคคลซึ่งถูกเรื่องเล่ากระแสหลัก (Grand Narrative) บิดเบือนให้ออกไปจากการรับรู้ของสังคม เพราะที่ผ่านมามีวิธีวิทยา (Methodology) ของการวิจัยภายใต้กระบวนทัศน์แบบสมัยใหม่ ไม่เคยเปิดพื้นที่ให้เรื่องเล่าย่อยๆ (Little Narrative) ซึ่งเป็นความรู้ในการดำรงชีวิตของบุคคลกลุ่มต่างๆ ได้มีพื้นที่ทางสังคมในการสร้างความรู้ของตนเองขึ้นมาในระบบสังคม แต่วิธีวิทยาแบบหลังสมัยใหม่ (Post Modern) ได้เปิดพื้นที่ให้เรื่องเล่าประสบการณ์ชีวิตของบุคคลกลุ่มต่างๆ ได้เข้ามาเป็นส่วนสำคัญในการสร้างความรู้ เพราะฐานคติของวิธีวิทยาในการศึกษาอัตชีวประวัติ (Autobiography) แบบหลังสมัยใหม่เชื่อว่า ตัวตนเป็นลักษณะหนึ่งของการเล่าเรื่อง (Story Telling) ที่ทำให้มนุษย์สามารถบอกความเป็นตัวเรา (Ourselves) ในฐานะที่เป็นนายของตนเองได้ (Master of the self) เรื่องเล่าจึงเป็นทางเลือกในการผลิตตัวตนที่ทำให้วิถีชีวิตของมนุษย์ซึ่งถูกกดทับจากเรื่องเล่ากระแสหลัก สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีสุนทรียะ (จิตติมา เจือไทย, 2551 : 58-66)

ดังนั้น การเข้าถึงเรื่องเล่าเกี่ยวกับตัวตนของผู้ต้องขังที่เป็นกะเทยยอมทำให้ผู้ต้องขังที่เป็นกะเทย สามารถสร้างเรื่องเล่าย่อยๆ ชุดใหม่เกี่ยวกับตัวตนของตนเอง การดำรงชีวิตและการปรับตัวในเรื้อนจำขึ้นมาในสังคม และเรื่องเล่าชุดใหม่ก็จะเป็นตัวความรู้ใหม่ที่ออกมาสู่สังคม เพื่อให้สังคมรับรู้การสร้างระบบความสัมพันธ์เชิงอำนาจ ที่เท่าเทียมและการเคารพความหลากหลายที่มีอยู่ในตัวตนของมนุษย์ จนทำให้ผู้ต้องขังที่เป็นกะเทย สามารถเปิดพื้นที่แห่งตัวตนของตนเองเพื่อทำให้ตัวตนของตนเองขึ้นมาโลดแล่นอยู่ในสังคมได้อย่างมีศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์อย่างแท้จริง (พิทักษ์ ศิริวงศ์, 2550 : 48)

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) ผู้ศึกษาได้ใช้วิธีวิทยาของการศึกษาอัตชีวประวัติผ่านเรื่องเล่าประสบการณ์ชีวิตมาใช้ในการเก็บข้อมูล ซึ่งได้

กำหนดวิธีการศึกษาและเก็บรวบรวมข้อมูล ทั้งจากแหล่งข้อมูลปฐมภูมิและแหล่งข้อมูลทุติยภูมิโดยข้อมูลที่ได้จากการศึกษาคั้งนี้ผู้ศึกษานั้นได้แบ่งการศึกษาออกเป็น 2 แบบ คือ

1. การศึกษาจากข้อมูลเอกสาร (Documentary research) เป็นการศึกษาด้วยการรวบรวมข้อมูลจากหนังสือ เอกสารต่างๆทั้งที่เป็นทฤษฎี แนวคิด กฎหมาย และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

1.1 แนวคิดเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตของกะเทย

1.2 แนวคิดการเอาตัวรอด

1.3 อัตลักษณ์ของบุคคล

1.4 ทฤษฎีความเป็นตัวตน

1.5 ทฤษฎีการขัดเกลาทางสังคม

1.6 ทฤษฎีการจัดระเบียบสังคม

1.7 บริบทของเรือนจำ

1.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่อการใช้ชีวิตและการเอาตัวรอดของกะเทยเรือนจำ

2. การศึกษาข้อมูลจากการสำรวจภาคสนาม (Survey research) ผู้ศึกษาใช้การสัมภาษณ์เชิงลึก ซึ่งเป็นลักษณะของการสนทนาแลกเปลี่ยนความคิด ข้อมูลประสบการณ์ระหว่างผู้วิจัยกับกลุ่มตัวอย่างมากกว่าจะเป็นการสัมภาษณ์ที่ผู้วิจัยเป็นผู้ป้อนคำถามและรอรับคำตอบจากผู้สัมภาษณ์ โดยคำถามนี้จะมีทั้งลักษณะที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้กำหนดกลุ่มตัวอย่างเป้าหมายที่ทำการศึกษาคือผู้ต้องขังเรือนจำพิเศษกรุงเทพฯ โดยศึกษากลุ่มตัวอย่างกะเทยในเรือนจำ จำนวน 12 คน ด้วยวิธีการสุ่มเจาะจากผู้ต้องขัง และกะเทยที่เคยอยู่ในเรือนจำ จำนวน 1 คน รวมทั้งสิ้น 13 คน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลให้ได้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ ผู้ศึกษาจำเป็นต้องเก็บรวบรวมข้อมูลจาก 2 แหล่ง ได้แก่

1. การเก็บข้อมูลด้านเอกสาร ผู้ศึกษาได้ทำการศึกษาและเก็บรวบรวมข้อมูลด้านเอกสารจากแหล่งข้อมูลทั้งที่เป็นตัวบุคคล สื่ออินเทอร์เน็ต เช่น เว็บไซต์ และสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องตามรายละเอียดในรูปแบบและวิธีการศึกษา

2. การเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนาม ผู้ศึกษาได้เตรียมความพร้อมในส่วนของคำถาม สำหรับการเข้าไปสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลัก โดยเป็น ผู้ต้องขัง ที่เป็นกะเทยที่สมัครใจ และกะเทยที่ เคยอยู่ในเรือนจำ โดยมีแบบสัมภาษณ์ ใช้การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview) จากแนวคำถาม โดยใช้คำถามที่มีเค้าโครงสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ในการศึกษาครั้งนี้ สามารถเปิดโอกาสให้ แสดงความคิดเห็นและทัศนะได้อย่างอิสระ เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัย ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

2.1 ผู้วิจัยทำหนังสือถึงอธิการบดีกรมราชทัณฑ์และผู้บังคับบัญชาเรือนจำพิเศษ กรุงเทพมหานคร เพื่อขออนุญาตในการเก็บรวบรวมข้อมูลและทำการสัมภาษณ์ ซึ่งจะใช้การสนทนา การซัก ประวัติ แล้วจดบันทึกตามแบบสัมภาษณ์ที่สร้างขึ้น

2.2 ผู้วิจัยได้ติดต่อประสานงานกับหัวหน้ากลุ่มงานจำแนกลักษณะผู้ต้องขัง เพื่อขอ ข้อมูลเบื้องต้นของผู้ต้องขังที่มีพฤติกรรมรกร่วมเพศ

2.3 รวบรวมข้อมูลเบื้องต้น ของผู้ต้องขังที่มีพฤติกรรมรกร่วมเพศ และนำไป วางแผนในการเก็บข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ออกแบบคำถามในการสัมภาษณ์ผู้ต้องขังที่เป็นกะเทย ภายในเรือนจำพิเศษกรุงเทพ ในประเด็นเรื่อง การเอาตัวรอดและการใช้ชีวิตของกะเทยในเรือนจำ กระบวนการสร้างความสัมพันธ์ทางเพศของกะเทยในเรือนจำ และ ปัญหาที่เกิดจากการอยู่ร่วมกัน ของกะเทยในเรือนจำ ตลอดจนข้อมูลพื้นฐานส่วนบุคคลโดยประเด็นคำถามได้ครอบคลุมถึง วัตถุประสงค์ที่กำหนดเอาไว้ ดังนั้นในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการสัมภาษณ์ทุกครั้งจะมีอุปกรณ์ ในการช่วยเหลือการเก็บข้อมูล คือสมุดบันทึกและเครื่องบันทึกเสียง ช่วยเก็บรายละเอียดในการ สัมภาษณ์ เมื่อได้ข้อมูลมาครบถ้วน จะทำการถอดเทปเพื่อวิเคราะห์ต่อไป

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้เข้าไปสังเกตลักษณะพื้นที่และการทำงานที่กลุ่มผู้ต้องขังกะเทย ทำร่วมกันเป็นประจำ โดยผู้วิจัยต้องสังเกตพฤติกรรมของกะเทยเรือนจำ โดยใช้การสังเกตแบบไม่มี ส่วนร่วมเพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นจริง และกลับมาบันทึกข้อมูลเพื่อวิเคราะห์ต่อไป

การตรวจสอบความน่าเชื่อถือข้อมูล

1. ใช้วิธีการตรวจสอบสามเส้าด้านข้อมูล (Data Triangulation) ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตรวจสอบความน่าเชื่อถือข้อมูลที่ได้มาโดยวิธีการสัมภาษณ์บุคคลที่เกี่ยวข้องกับกะเทยใน

เรือนจำ ได้แก่ ผู้คุมขังเรือนจำ นักโทษผู้ชายที่เคยมีเพศสัมพันธ์กับกะเทยในเรือนจำ จนกว่าจะได้ข้อมูลที่อึดตัวหรือไม่มีข้อมูลใหม่เกิดขึ้น

2. การตรวจสอบสามเส้าด้านวิธีรวบรวมข้อมูล (Methodological Triangulation) ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากกะเทยที่อยู่ในเรือนจำ กะเทยที่เคยอยู่ในเรือนจำ และผู้ที่ถูกกล่าวถึงโดยใช้การสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วมควบคู่กับการซักถามพร้อมและศึกษาข้อมูลเพิ่มเติมจากแหล่งเอกสาร เพื่อให้ข้อสรุปที่ได้มานั้นเที่ยงตรงกับความเป็นจริง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. รวบรวมข้อมูลจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง ข้อมูลจากแนวคำถามที่ทำการสัมภาษณ์และการถอดเทปบันทึกเสียง
2. นำข้อมูลที่ได้มาจัดเป็นหมวดหมู่แยกตามประเด็นที่ศึกษาและจัดหมวดหมู่ให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์และเรียบเรียงเนื้อหาสาระให้เป็นระบบ
3. นำข้อมูลที่จัดไว้เป็นหมวดหมู่มาทำการเปรียบเทียบว่าข้อมูลมีความแตกต่างกันอย่างไร
4. วิเคราะห์ผลการศึกษตามวัตถุประสงค์ของการศึกษาโดยเขียนบรรยายตามข้อมูลที่ได้และตรวจสอบความสมบูรณ์อีกครั้ง
5. สรุปและเรียบเรียงผลการศึกษา

ระยะเวลาในการศึกษา

การศึกษาครั้งนี้ ใช้เวลาในการเก็บข้อมูล รวบรวมข้อมูลจากเอกสารและข้อมูลภาคสนาม จากการสัมภาษณ์ นำมาวิเคราะห์ผลการศึกษารูปผลและเรียบเรียงผลการศึกษา ตั้งแต่เดือนกรกฎาคม 2556 ถึง กุมภาพันธ์ 2557

การนำเสนอผลการวิจัย

การนำเสนอผลการศึกษานั้น จะนำเสนอโดยอธิบายข้อมูลเชิงคุณภาพที่ได้มาจากการรวบรวมเอกสาร การสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิเคราะห์ เพื่อตอบประเด็นที่กำหนดไว้ในวัตถุประสงค์ และนำเสนอในรูปแบบของการพรรณนาความ คือ การเอาตัวรอดและการใช้ชีวิตของกะเทยในเรือนจำ

ชีวิตประจำวัน ในเรือนจำ ต้องตื่นแต่เวลา 05.00 น. เพื่อมาอาบน้ำแต่งตัว รับประทานอาหารในโรงเลี้ยง ครั้นพอถึงเวลา 08.00 น. ต้องมารวมตัวเข้าแถวเพื่อเคารพธงชาติและเข้ารับการตรวจนับยอดจำนวนนักโทษ ทำอย่างนี้เป็นกิจวัตร หลังจากนั้นจึงแยกย้ายกันไปทำงานตามกองงานต่างๆ เช่น กองงานรองเท้า พับกระดาษ กองงานทั่วไป เป็นต้น สำหรับคมกฤษได้รับมอบหมายให้ทำงานที่กองงานทั่วไป แต่ด้วยความที่คมกฤษได้ตกลงปลงใจอยู่กับภรรยา กับโจเซฟ (นามสมมุติ) อย่างเปิดเผย จึงทำให้เธอได้รับความสะดวกสบายจากโจเซฟ โดยเธอไม่ต้องทำงานที่กองงานทั่วไปเพราะ โจเซฟเป็นผู้ที่ทำงานแทนให้ เธอได้รับการเลี้ยงดูจากโจเซฟอย่างดี โดยการหาอาหารให้รับประทานซึ่งเป็นอาหารที่สั่งมาจากนอกเรือนจำ เช่น พิซซ่า เคเอฟซี (ทางเรือนจำมีสวัสดิการให้นักโทษผู้มีเงินสามารถสั่งอาหารจากนอกเรือนจำได้โดยผ่านทางสโมสรเรือนจำเป็นผู้สั่งให้) ตนเองจึงไม่ต้องทำงานอะไรมากนักแค่ทำตัวให้ดูดีและสวยทุกๆวัน ประกอบกับคมกฤษมีความสนิทสนมกับผู้คุมด้วยเป็นเด็กฝากเด็กเส้นจึงได้รับมอบหมายให้ดูแลโรงเลี้ยง ทำหน้าที่ดูแลความเรียบร้อยของนักโทษขณะรับประทานอาหารเช้า ครั้นพอถึงเวลา 15.00 น. จึงถึงเวลาต้องขึ้นเรือนนอนเวลานอน เธอไม่ได้หลับนอนกับโจเซฟ ต้องนอนรวมในห้องเดียวกับนักโทษกะเทยคนอื่นๆ ทางเรือนจำมีห้องนอนสำหรับกะเทยแยกออกจากผู้ต้องขังชายโดยเฉพาะเพื่อป้องกันปัญหาการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่เต็มใจและการแก่งแย่งผู้ชายของกะเทย ทำให้เธอต้องนอนแยกกับแฟนที่คบกันในเรือนจำ แม้ว่าจะคบอยู่กับโจเซฟอย่างเปิดเผยแต่เธอก็ยังไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กันเลย “การมีเพศสัมพันธ์กันแบบนี้มันเสี่ยงเกินไปจึงเลือกที่จะหลีกเลี่ยงดีกว่า อย่างมากก็แค่หอมแก้มกัน และคิดว่าถ้าพอออกไปแล้วจะไปตรวจโรคตรวจเลือดเพื่อความปลอดภัยไว้ก่อน”

บ่อยครั้งที่นักโทษชายเข้ามาใหม่ๆมักจะมีเมวมองมาทาบตามคนที่เป็นกะเทยเพื่อให้มาเป็นแฟน โดยการส่งของกินของใช้มาให้ หากรับของของเขาแสดงว่ายอมรับ คมกฤษสามารถเอาตัวรอดจากนักโทษชายที่เข้ามาขอมีเพศสัมพันธ์ด้วยโดยเธอได้บอกว่าเธอมีสามีเป็นตัวเป็นตนอยู่แล้ว ซึ่งเป็นที่รู้กันว่ากะเทยที่มีเจ้าของแล้วนักโทษชายจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับกะเทยที่เข้ามาเรือนจำส่วนใหญ่อ จึงต้องหานักโทษชายไว้เป็นแฟนเพื่อเป็นเกราะป้องกันตัวจากนักโทษชายคนอื่นและช่วยเหลือในการทำงานแทนตน ทำให้ตนเองมีความเป็นอยู่ในเรือนจำอย่างสุขสบาย อยู่ในเรือนจำ คมกฤษจะดูแลรูปร่างและผิวพรรณของตนเองด้วยวิธีการทาครีมบำรุงยี่ห้อ SK II โดยฝากผู้คุมซื้อ เพื่อดูแลตัวเองให้ดูดีเป็นที่หมายตาของแฟนตลอดไป

ห้องน้ำที่ใช้เป็นห้องน้ำรวม กะเทยกับผู้ชายเข้าห้องน้ำเดียวกันเวลาอาบน้ำก็จะอาบน้ำร่วมกับผู้ชายเลย กะเทยที่เข้ามาใหม่จะถูกเรียกว่า “ลูกสาว” เป็นการแสดงให้เห็นถึงคนที่มาใหม่ต้องเคารพรุ่นพี่ที่มีสัมมาคารวะ แต่ถ้าออกกลางก็จะโดนลงโทษด้วยวิธีการที่เรียกว่า “เตียง

น้ำ” คือ การเอาน้ำสะอาดเข้าไปในที่นอนของนักโทษคนนั้นหรือให้ชุดฐานของที่นอน (นักโทษในเรือนจำเรียกว่า “ซัดปลือก”)

4. กระบวนการสร้างความสัมพันธ์ทางเพศของนักโทษในเรือนจำ

โจเซฟเดินเข้ามาพูดคุยสนทนาเพื่อขอสามนความสัมพันธ์ เนื่องจากเธอมีสตรีระหน้าดากคล้ายผู้หญิงจึงตกลงปลงใจที่อยู่กินฉันทามีภรรยากับโจเซฟ “เข้ามาวันแรกได้อู่ในแดน 2 วันแรกแฟนเข้ามาทำความรู้จักด้วย อาจจะเป็นเพราะว่ารูปร่างหน้าตาเราสวยเหมือนผู้หญิง (คมกฤษหวัระ) ด้วยการเดินเข้ามาคุย พอคุยไปคุยมาก็เกิดความรักจากนั้นก็ตกลงเป็นแฟนกันเลย” (นักโทษชายคมกฤษ บุญมี, 2556)

5. สภาพปัญหาที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งของนักโทษในเรือนจำ

ปัญหาการทะเลาะวิวาท ส่วนใหญ่มาจากกรหึงหวงและความระแวงของนักโทษชายที่มีต่อกะเทยด้วยเหตุที่มีนักโทษชายจำนวนมากคอยตามจับ

มีปัญหาทะเลาะวิวาทบ้างประมาณ 3-4 ครั้ง กับกะเทยด้วยกัน ตบตีกัน ทะเลาะกันถึงขั้นลงไม้ลงมือกันเคยก็เคยแล้วก็ได้โดนผู้คุมลงโทษด้วยวิธีการตี ส่วนผู้คุมจะเคยไม่มีปัญหากับเขา จะไม่เลียง แต่ถ้าเขาอะไรเราก็จะเออ ออก ไปกับเขา เราพยายามไม่มีปัญหากับผู้คุมดีกว่าส่วนปัญหากับผู้ชายก็อาจมีบ้างเนื่องจากคมกฤษทำหน้าที่คุมโรงเลี้ยงด้วย ก็อาจจะมีปากเสียงกับบ้างกับนักโทษผู้ชาย บางทีก็ด่ากันแรงๆ บางทีก็มีการทะเลาะวิวาทระหว่างผู้ชายกับผู้ชายเพราะแย่งกะเทยกัน เกิดความรู้สึกหึงหวงกะเทย ในเรือนจำกะเทยเป็นควาที่โดดเด่นหรือเป็นเหมือนผู้หญิงคนหนึ่ง ส่วนปัญหาที่เกิดจากโรคติดต่อ ส่วนใหญ่จะเป็น โรค TB เป็น ไวรัสปอด ไอ โรคเอดส์มีบางประมาณ ร้อยละ 30 เปอร์เซ็นต์ กะเทยที่ติดโรคเอดส์จะถูกแยกให้ไปอยู่ในแดน 8 (นักโทษชายคมกฤษ บุญมี, 2556)

6. ความคาดหวังต่อการใช้ชีวิตหลังจากพ้นโทษ

หลังจากพ้นโทษออกไป คมกฤษตั้งใจว่าจะกลับไปประกอบอาชีพเดิม ทำงานในห้องตรวจสอบสารในโรงพยาบาลเหมือนเดิม และไม่กลับไปทำงานที่โรงพยาบาลเดิมเนื่องจากอายุเพื่อร่วมงาน สำหรับแฟนคนที่คบกันอยู่ในเรือนจำ ถ้าสามารถคบกันได้ต่อไปตนเองจะมาเยี่ยมและดูพฤติกรรมของเขาว่าเขาจะห่างจากเธอหรือป่าว

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 2 นักโทษชายณรงค์ ทองอินทร์ (นามสมมุติ)

1. ข้อมูลทั่วไป

นักโทษชายณรงค์ มีชื่อเล่นว่า มั่น อายุ 24 ปี ไม่ได้แปลงเพศ ภูมิลำเนาเป็นคนกรุงเทพมหานคร เคยอาศัยอยู่ย่าน หลักสี่ จบ การศึกษานิติศาสตรบัณฑิต จากมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช และกำลังศึกษาระดับปริญญาโท คณะนิติศาสตร์ ที่มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร มีพี่น้องจำนวน 2 คน ตนเองเป็นคนสุดท้อง มีพี่สาว 1 คน คนในครอบครัวไม่มี

ใครมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ มีแค่เธอคนเดียว ก่อนเข้าเรือนจำเธออาศัยอยู่กับมารดา ณรงค์ โคนจับกุมในคดีพรากรู้เยาว์ (ผู้ชาย) “พ่อแม่ของแฟนเป็นคนแจ้งความว่ามีพรากรู้ชายของเขา มา เพราะทางบ้านของแฟนไม่ยอมรับที่ลูกชายเขาจะมีแฟนเป็นผู้ชาย ประกอบกับที่มันมีอายุมากกว่าแฟนด้วย โดยมีการแต่งคดีขึ้นมา มันได้ทำการสู้คดีแต่ก็เป็นฝ่ายพ่ายแพ้” (นักโทษชาย ณรงค์ ทองอินทร์, 2556)

ถูกศาลตัดสินให้จำคุก 12 ปี 48 เดือน (ภาษาทางกฎหมาย) จำคุกมาแล้ว 3 ปี 7 เดือน เป็นกรต้องโทษครั้งแรก

2. พฤติกรรมทางเพศก่อนเข้าเรือนจำ

ณรงค์รู้ว่าตัวเองมีพฤติกรรมที่เอนเอียงไปทางเพศหญิงตั้งแต่อายุได้ โดยชอบแต่งกายและแสดงลักษณะท่าทางกระตือรือร้นคล้ายเด็กหญิง

ตอนเด็กจะชอบติดสอยห้อยตามพี่สาวไปตลอด ไม่ว่าพี่สาวไปไหนจะพาไปด้วยเสมอ แล้วมันจะอยู่ในกลุ่มเด็กผู้หญิงมาตลอด ชอบเล่นกับเพื่อนผู้หญิง มันจะชอบความสวยความงาม บางครั้งก็แอบเอาเครื่องสำอางของแม่มาแต่งบ้าง เช่น ลิปสติก แป้งพู่ จิวได้ว่าตอนอายุ 15 ปีแอบเอากระโปรงที่พี่สาวซื้อใหม่เอาไปใส่ พี่สาวก็โวยถล่มบ้านเลย (นักโทษชายณรงค์ ทองอินทร์, 2556)

ก่อนเข้าเรือนจำเคยมีแฟนเป็นผู้ชาย โดยคบกันเป็นตัวเป็นตนและอยู่ด้วยกัน มีเพศสัมพันธ์กับแฟนเป็นประจำ ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ทางเพศกับชายอื่นนอกจากแฟน แต่หากเห็นผู้ชายหล่อๆก็อดใจที่จะไม่ทอดสะพาน ได้แต่ทำได้แค่นั้น

3. การเอาตัวรอดและรูปแบบการใช้ชีวิตของนักโทษในเรือนจำ

ตอนได้รับโทษเข้ามาใหม่ๆ ณรงค์มีความกังวลคิดมากไปต่าง ๆ นานา

ตอนนั้นกลัวมากเพราะไม่คิดว่าตัวเองต้องมาอยู่ในคุก เนื่องจากเรากำลังศึกษาอยู่ระดับปริญญาโท อนาคตเราอีกไกล เราจับไม่ได้กับสถานะนักโทษ อายุเรายังน้อยแถมรูปร่างหน้าตาเราก็ดี ยิ่งทำให้เรากลัวมากขึ้น โดยเฉพาะสายตาของผู้ชายที่มองเราเหมือนว่ามีอะไรจะทำอะไรเราอยู่ ทำให้กินไม่ได้นอนไม่หลับเลยต้องคอยระวังตัวอยู่ตลอดเวลา ใครเข้ามาพูดด้วยก็พยายามถามคำตอบคำ จะไม่พยายามสนทนากับใคร แต่โชคดีที่มีพี่กะเทยคนหนึ่งที่อยู่มาก่อนเข้ามาติดสนิท แล้วพยายามให้กำลังใจตลอดพร้อมทั้งดูแลเราเป็นอย่างดี จึงทำให้ค่อยยังชั่วหน่อย แต่ก็ไม่ได้ใจใครนัก (นักโทษชาย ณรงค์ ทองอินทร์, 2556)

หลังจากนั้นประมาณ 2-3 สัปดาห์ ณรงค์จึงมีความรู้สึกคลายความกังวลและมีความกลัวลดน้อยลงเนื่องจากมีพี่รุ่นพี่ที่เป็นกะเทยคอยช่วยเหลือในยามที่เธอติดขัดในทุกอย่างอยู่อย่างสม่ำเสมอ ประกอบกับเริ่มมีเพื่อนกะเทยมากขึ้นและในเรือนจำจะมีหนังสือธรรมะ นิติสารให้อ่าน มีการเรียนการสอนธรรมะ ในยามเครียดจึงใช้เวลาอยู่กับหนังสือธรรมะเพื่อช่วยผ่อนคลาย

ชีวิตประจำวัน ในเรือนจำ ต้องตื่นแต่เวลา 05.00 น. เพื่อมาอาบน้ำแต่งตัว รับประทานอาหารในโรงเลี้ยง ครั้นพอถึงเวลา 08.00 น. ต้องมารวมตัวเข้าแถวเพื่อเคารพธงชาติและตรวจนับยอดจำนวนนักโทษ ทำอย่างนี้เป็นกิจวัตร หลังจากนั้นจึงแยกย้ายกันไปทำงานตามกองงานต่างๆ เช่น กองงานรองเท้า พับกระดาษ เป็นต้น สำหรับณรงค์ได้รับมอบหมายให้ทำงานในส่วนของบัญชี เนื่องจากผู้คุมเห็นว่ามีการศึกษา และมีความสามารถทางการทำบัญชี ณรงค์มีรายได้เสริมจากการรับจ้างนักโทษที่ไม่อยากทำงานตามกองงานที่ได้รับมอบหมาย ค่าจ้างที่ได้ส่วนมากเป็นสินค้า เช่น นม บุหรี่ เนื่องจากในเรือนจำไม่อนุญาตให้นำเงินเข้ามาใช้แลกเปลี่ยน “ได้ค่าจ้างกองงานเดือนละ 60 บาท ซึ่งไม่พอใช้จ่าย มีเงินเลยหางานรับจ้างทำ เพื่อหารายได้พิเศษในเรือนจำ ก็รับจ้างทั่วไป เช่น หาพับถุง โดยงานพับถุง 100 ใบจะได้ค่าจ้างตอบแทนเป็นนม 2 กล่อง โดยรับจ้างมาจากผู้ต้องขังที่ไม่อยากทำงาน” (นักโทษชายณรงค์ ทองอินทร์, 2556)

ครั้นพอถึงเวลา 15.00 น. จึงถึงเวลาต้องขึ้นเรือนนอนเวลานอน เรอต้องนอนรวมในห้องเดียวกับนักโทษกะเทยคนอื่นๆ จะจับกลุ่มพูดคุยสนทนาตามประสากะเทยโดยประเด็นส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับเรื่องผู้ชายหรือเรื่องงาน

พอเข้าเดือนที่สาม ณรงค์เริ่มสังเกตเห็นพฤติกรรมต่างๆ ของรุ่นพี่ที่เป็นกะเทย โดยเฉพาะพฤติกรรมทางเพศ ซึ่งส่วนใหญ่พี่ๆ กะเทยจะมีแฟนที่คอยปรนนิบัติรับใช้อยู่ตลอดเวลา ทำให้มีความสะดวกสบาย มีคนหาข้าว หาบน้ำมาให้ทาน อยากได้อะไรก็ได้โดยที่แฟนจะเป็นผู้จัดการหาให้ ณรงค์จึงเริ่มมีความรู้สึกที่ว่าอยากจะมีใครมาดูแลเหมือนพี่ๆ กะเทยบ้าง “ซึ่งก่อนหน้านั้นตอนที่เข้าเรือนจำมาใหม่ช่วงสัปดาห์แรกมีผู้ชายมาจีบ แต่เราบอกปิดไปว่าขอยู่คนเดียวก่อน เพราะตอนนั้นเราทำใจไม่ได้ที่ต้องเข้ามาอยู่ในเรือนจำ ประกอบกับยังรักและคิดถึงแฟนอยู่ กลัวติดโรคด้วย” (นักโทษชายณรงค์ ทองอินทร์, 2556)

ครั้งณรงค์เริ่มขัดข้องเรื่องเงินที่ไม่พอใช้จ่ายและอยากใช้ชีวิตอย่างสุขสบายเหมือนพี่ๆ กะเทยจึงตัดสินใจตกลงกับกับนักโทษชายชาตรี (นามสมมติ) ที่ตามจีบเธอมาตั้งแต่เข้าเรือนจำมาใหม่ๆ ณรงค์และชาตรีได้อยู่กินกันที่สามัคคีรยาอย่างเปิดเผย ทำให้นักโทษชายอื่นที่เคยมาขอมีเพศสัมพันธ์กับเธอไม่กล้ามาสานสัมพันธ์ต่อ แต่เวลานอนเรอต้องนอนรวมในห้องเดียวกับนักโทษกะเทยคนอื่นๆ แยกออกจากผู้ต้องขังชาย ขณะคบอยู่กับชาตรินั้นณรงค์มีชีวิตความเป็นอยู่ในเรือนจำดีขึ้น

มันมีเพศสัมพันธ์กับพี่ชาตรีไม่บ่อยนัก เพราะไม่ค่อยมีโอกาส เวลามิเพศสัมพันธ์จะมีช่วงวันเสาร์ หรือวันอาทิตย์ เพราะคนส่วนใหญ่จะไปเตะบอลที่สนามกันหมด มันและแฟนจะใช้เวลาที่เขาไปเตะบอลเข้ามาอับ หาที่หลบสายตาคน หาที่แอบเพื่อมีเพศสัมพันธ์กัน โดยการใช้อย่างอนาถ ซึ่งสามารถขอจาก พบ. ได้ (นักโทษชายณรงค์ ทองอินทร์, 2556)

4. กระบวนการสร้างความสัมพันธ์ทางเพศของนักโทษในเรือนจำ

ส่วนใหญ่ นักโทษชายจะเป็นฝ่ายเข้ามาขอสานสัมพันธ์กับเธอก่อน โดยการเดินเข้ามาพูดคุยสนทนา นำสิ่งของเครื่องใช้มาให้ บางครั้งถ้าเธอพบนักโทษชายที่ดูใจและอยากมีเพศสัมพันธ์ด้วยเธอจะเป็นฝ่ายเริ่มสานสัมพันธ์ก่อน “เขาจะมาจีบมื่อก่อน ส่งข้าวมาให้กินบ้าง บางครั้งมีน้แอบชอบผู้ชาย มื่อกก็เดินเข้าไปหาผู้ชายคนนั้น แล้วก็เอามือล้วงเขาไปในจับอวัยวะเพศของเขา ถ้ายอมก็เอาเลย แต่ถ้าไม่ยอมก็เริ่มใหม่ ใช้ความว่องไว รวบรวม แต่ปกติผู้ชายก็จะเสิร์ฟมื่อกทุกวัน” (นักโทษชายณรงค์ ทองอินทร์, 2556)

5. สภาพปัญหาที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งของนักโทษในเรือนจำ

จากสภาพแวดล้อมที่แออัดในเรือนจำและนักโทษที่มีจำนวนมาก เป็นเหตุผลการกระทำหนึ่งที่ส่งผลให้เกิดปัญหาในการใช้ชีวิตของณรงค์ในเรือนจำตลอดระยะเวลา 3 ปีที่ผ่านมา โดยการมีปากเสียงทะเลาะวิวาทกับเพื่อนนักโทษที่เป็นกะเทยด้วยกัน แต่ไม่ถึงขั้นลงไม้ลงมือต่อกัน เนื่องจากกลัวโดนลงโทษด้วยการตีตมเพราะกลัวไม่สวยและไม่เป็นที่หมายตาของแฟนหรือสามี แต่ส่วนมากมาจากสาเหตุความหึงหวงของแฟน “พี่ชาติชอบหึงมื่อกเวลาไปมีผู้ชายมาพูดคุยหรือหยอกล้อ เคยมีปากเสียงกันและทะเลาะกัน แต่โกรธกันไม่นาน” (นักโทษชายณรงค์ ทองอินทร์, 2556)

6. ความคาดหวังต่อการใช้ชีวิตหลังพ้นโทษ

ณรงค์ต้องอยู่ในเรือนจำอีกประมาณ 1 ปีครึ่ง จึงจะพ้นโทษและได้รับการปล่อยตัว เธอวางแผนชีวิตหลังพ้นโทษไว้ว่าจะไปสมัครงานเป็นข้าราชการและเธอไม่คิดมากในเกี่ยวกับการยอมรับของสังคมที่เธอเคยต้องโทษ “ก็ไม่ได้คิดอะไร ถ้าเขาถามอะไรมาก็ตอบไปยั้งนั้น มื่อกได้เตรียมความพร้อมไว้หมดแล้วสำหรับตรงนี้ แต่ส่วนใหญ่คนแถวบ้านก็ติดกันเยอะ แล้วก็ออกไปหมดแล้ว มื่อกก็ชินแล้ว ไม่ค่อยกอดดินเท่าไร” (นักโทษชายณรงค์ ทองอินทร์, 2556)

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 3 นักโทษชายสมเพชร ศรีสง่า (นามสมมุติ)

1. ข้อมูลทั่วไป

นักโทษชายสมเพชร อายุ 21 ปี ยังไม่ได้แปลงเพศ จบการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นคนจังหวัดสุรินทร์ ก่อนเข้าเรือนจำประกอบอาชีพเป็นพนักงานเสิร์ฟที่ร้านอาหารแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานครพักอาศัยอยู่ในห้องเช่าเพียงลำพัง มีจำนวนพี่น้องทั้งหมด 5 คน สมเพชรเป็นบุตรคนที่ 4 คนในครอบครัวไม่มีใครมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ โดนจับกุมในคดี วิวาททรัพย์ กำหนดโทษ 1 ปี 1 เดือน จำคุกมาแล้ว 10 เดือน เป็นการต้องโทษเป็นครั้งแรก

2. พฤติกรรมทางเพศก่อนเข้าเรือนจำ

สมเพชรรู้ตัวเองว่ามีพฤติกรรมเอนเอียงทางเพศตั้งแต่เด็กๆ ช่วงก่อนที่เข้าโรงเรียน สมเพชรมักจะชอบไปเล่นกับเด็กผู้หญิงประมาณ 4-5 คน สมเพชรจึงชอบกิจกรรมต่างๆที่เล่นกับเพื่อนผู้หญิงมาก สมเพชร “เวลาได้เล่นกระโดดค้ายกับเพื่อนผู้หญิงจะมีความสุขสนุกมาก แล้วเวลาเล่นพ่อแม่ลูก เราจะไปเป็นแม่ แล้วให้เพื่อนผู้หญิงอีกคนเป็นพ่อแทน” (นักโทษชายสมเพชร ศรีสง่า, 2556)

เมื่อเข้าโรงเรียนประถมศึกษา สมเพชรจะชอบเล่นกับเพื่อนผู้หญิง และมักจะไม่วุ่นวายกับเพื่อนผู้ชาย เนื่องจากถูกเพื่อนผู้ชายแกล้งและล้อว่าเป็นตุ๊ด แต่สมเพชรไม่รู้จะทำอย่างไร และไม่รู้คำว่า “ตุ๊ด” หมายความว่าอย่างไร สมเพชร “ตอนอยู่ ป.5 มีเพื่อนที่มีลักษณะเหมือนผู้หญิงหลายคน ที่จับกลุ่มคบกันอยู่ เราก็อยู่ในกลุ่มนั้นด้วย ทำให้เริ่มกล้าแสดงออกในลักษณะผู้หญิงมากขึ้นเพราะเมื่ออยู่ในกลุ่มแล้วจะได้รับความสนใจเป็นพิเศษ คุณตัวเองเด่น” (นักโทษชายสมเพชร ศรีสง่า, 2556)

ขณะศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เธอก็เริ่มทานยาคุมเพื่อเพิ่มฮอร์โมนเพศหญิง ทำให้หน้าใสผิวพรรณดี ที่สำคัญคือเพื่อเพิ่มหน้าอกให้คล้ายกับหน้าอกผู้หญิงมากขึ้น โดยฝากเพื่อนผู้หญิงในกลุ่มเดียวกันไปซื้อ หลังจากจบมัธยมศึกษาปีที่ 3 สมเพชรไม่ได้ศึกษาต่อเนื่องจากทางบ้านประสบปัญหาทางการเงิน จึงตัดสินใจเข้ามาหางานทำที่กรุงเทพมหานคร และไปสมัครงานเป็นพนักงานเสิร์ฟอยู่ร้านอาหารแห่งหนึ่งย่านสุขุมวิท จนมีโอกาสได้รู้จักกับผู้ชายคนหนึ่งชื่อ เตชิน (นามสมมติ) โดยเตชินเป็นฝ่ายเข้ามาสานพันซ์กับเธอก่อน สมเพชรลังเลอยู่ยานานที่จะตัดสินใจคบกับเตชินอย่างเปิดเผย หลังจากตกลงปลงใจกันได้ไม่นานจึงเริ่มมีเพศสัมพันธ์กัน สมเพชร “หลังจากที่ตัดสินใจคบกับเค้า ก็มีเพศสัมพันธ์กันซึ่งเป็นครั้งแรก ตอนนั้นรู้สึกตื่นเต้นมาก แล้วก็มิอะไรกันเรื่อยๆ” (นักโทษชายสมเพชร ศรีสง่า, 2556)

สมเพชรใช้ชีวิตอยู่กับเตชินได้ประมาณเดือนกว่าๆ เตชินถูกจับกุมในคดี พรบ. ยาเสพติด เธอจึงตัดขาดความสัมพันธ์กับเตชิน ในขณะที่นั้นมีผู้ชายมาขอสานความสัมพันธ์กับเธอรื้อๆ แต่เธอไม่ได้ตกลงปลงใจกับใครเป็นตัวเป็นตน ในส่วนการมีเพศสัมพันธ์นั้นเธอจะมีเฉพาะกับคนที่เธอถูกใจจริงๆเป็นบางครั้งคราว ทุกครั้งที่มีการมีเพศสัมพันธ์สมเพชรจะขอให้คู่ของเธอใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งเพื่อป้องกันโรคติดต่อจากการมีเพศสัมพันธ์

3. การเอาตัวรอดและรูปแบบการใช้ชีวิตของนักโทษในเรือนจำ

ขณะที่ได้รับโทษเข้ามาใหม่ๆ สมเพชรถูกส่งตัวเข้ามาที่เรือนจำพิเศษกรุงเทพฯ และอยู่ที่แดน 5 เป็นที่แรก ในช่วงแรกที่เข้ามาอยู่ในเรือนจำเธอยังทำใจไม่ได้ ประกอบกับสภาพแวดล้อมในเรือนจำที่มีความแออัดและมีนักโทษชายจำนวนมากเพราะกลัวโดนข่มขืนและข่มเหงรังแกจากนักโทษชาย ทำให้สมเพชรเครียดหนักขึ้นไปอีก ในช่วง 2-3 วันแรก สมเพชรได้รับการดูแลจากเจ้าหน้าที่เรือนจำเป็นพิเศษเพราะทางเจ้าหน้าที่กลัวว่าจะเกิดปัญหาเนื่องจากเธอเครียดและเก็บตัวเงียบอยู่คนเดียวไม่ยุ่งสังกับใครเลย หลังจากผ่านไปได้ 2-3 สัปดาห์สมเพชรจึงเริ่มรู้สึกทำใจได้บ้าง

และเริ่มมีเพื่อนที่เป็นกะเทยเหมือนกันคอยให้ความช่วยเหลืออยู่ตลอด โดยการถ่ายทอดประสบการณ์ต่างๆในการเรียนรู้และการใช้ชีวิตของกะเทยในเรือนจำ จนทำให้สมเพชรรู้สึกอุ่นใจและเริ่มปรับตัวได้มากขึ้น โดยเฉพาะพฤติกรรมทางเพศ ทำให้สมเพชรมองพฤติกรรมทางเพศเป็นเรื่องธรรมดาของกะเทยในเรือนจำ เนื่องจากเพื่อนๆที่เป็นกะเทยจะคอยให้คำแนะนำอยู่ตลอดเวลาว่ากะเทยที่อยู่ในเรือนจำจะมีคู่หรือสามีกันทั้งนั้น คำพูดของรุ่นพี่ที่เป็นกะเทยนางหนึ่งกล่าวกับสมเพชรไว้ว่า “อยู่ในคุกถ้าอยากสบายเราต้องหาผู้ชายมาเลี้ยง หน้าตาดีๆแบบนี้หาไม่ยากหรอก ผู้ชายมันอยากได้ทั้งนั้นแหละ ดูอย่างพี่ๆสิ ขนาดไม่สวยยังมีคนเอาเลย ขอให้เราเลือกดีๆแล้วกัน เอาคนที่มันมีเงินหน่อยนะจะได้เลี้ยงดูดีๆได้” (นักโทษชายสมเพชร ศรีสง่า, 2556)

สมเพชรยังจดจำคำพูดเหล่านั้นแล้วเอามาคิดไตร่ตรองอยู่เสมอพร้อมทั้งคอยสังเกตพฤติกรรมของเพื่อนๆที่เป็นกะเทยเวลาที่อยู่กับแฟนจะได้รับการเอาใจใส่ดูแลเป็นอย่างดี หากอาหารมาให้ ผ้าไม่ต้องซัก ถ้าไม่อยากทำงาน จะไปจ้างนักโทษคนอื่นทำให้แทน โดยให้ค่าจ้างเป็นบุหรี่ปุหรี่ เช่น พับถุง 100 ใบ ให้ค่าจ้างเป็นบุหรี่ปุหรี่หนึ่งซอง จึงทำให้มีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีสบายอย่างราชินี แต่สมเพชรตัดสินใจเลือกที่จะอยู่คนเดียวโดยไม่มีแฟน

กลัวติดโรคเอดส์ ถึงแม้ว่าจะมีวิธีการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์โดยการใส่ถุงยางอนามัย แต่เราไม่รู้ว่าจะเคยมีเพศสัมพันธ์กับกะเทยในเรือนจำแล้วกี่คน มันเสี่ยงเกินไป ถ้าวันไหนเรามีอารมณ์อย่างว่าขึ้นมาเมื่อไร ก็ช่วยตัวเองได้ ใช้วิธีต่างๆเอา เรื่องแบบนี้มันไม่จำเป็นหรอกคิดว่าพอพ้นโทษออกไปทำงานออกแล้วถ้าจะมีเพศสัมพันธ์กับใครสักคนหนึ่งเราสามารถป้องกันได้ดีกว่า ห่วงเรื่องความปลอดภัยของตัวเองมากกว่า (นักโทษชายสมเพชร ศรีสง่า, 2556)

เวลามีนักโทษชายมาขอสานสัมพันธ์กับสมเพชร เธอจะตอบปฏิเสธนักโทษชายคนนั้นไปตรงๆ จะไม่สานความสัมพันธ์รักใคร่กับนักโทษชายในเรือนจำและจะพยายามหลีกเลี่ยง โดยการไม่รับของเครื่องใช้ที่ฝ่ายชายส่งมาให้ เพราะในเรือนจำจะมีธรรมเนียมอยู่ว่า ถ้ากะเทยรับสิ่งของเครื่องใช้จากนักโทษชายที่หมายตาตนเองแสดงว่าจะต้องตกลงปลงใจเป็นสามีภรรยา

ผลงานวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาตรี

ชีวิตประจำวันในเรือนจำ ต้องตื่นแต่เวลา 05.00 น. เพื่อมาอาบน้ำแต่งตัว รับประทานอาหารในโรงเลี้ยง ครั้นพอถึงเวลา 08.00 น. ต้องมารวมตัวเข้าแถวเพื่อเคารพธงชาติและตรวจสอบยอดจำนวนนักโทษ ทำอย่างนี้เป็นกิจวัตร หลังจากนั้นจึงแยกย้ายกันไปทำงานตามกองงานต่างๆ เช่น กองงานรองเท้า พับกระดาษ กองงานทั่วไป เป็นต้น สำหรับสมเพชรได้รับมอบหมายให้เป็นผู้ช่วยเจ้าหน้าที่ หรือเสมียนแดน มีหน้าที่ประกาศรายชื่อนักโทษออกศาล และช่วยเจ้าหน้าที่ทำสถิติแรงงานนักโทษ โดยเจ้าหน้าที่จะเป็นผู้สอนงานทุกอย่าง ครั้นพอถึงเวลา 15.00 น. จึงถึงเวลาต้องขึ้นเรือนนอนเวลานอนเธอต้องนอนรวมในห้องเดียวกับนักโทษกะเทยคนอื่นๆ เพื่อป้องกันปัญหาการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่เต็มใจของนักโทษที่เป็นกะเทย

4. กระบวนการสร้างความสัมพันธ์ทางเพศของนักโทษในเรือนจำ

สมเพชรไม่มีการสานสัมพันธ์กับนักโทษชายในเรือนจำ แต่จากประสบการณ์ที่เพื่อนๆ พี่ๆ ทยอยด้วยกันเล่าให้ฟัง

เขาจะเข้ามาจับด้วยวิธีการส่งอาหารเครื่องใช้ต่างๆ ให้ เขียนจดหมายบอกรัก ถ้าเราถูกใจใคร และคิดว่าอยากจะได้มาเป็นแฟนก็จะยินดีรับสิ่งของที่เค้าให้ เขาจะเข้ามาหอมแก้มเราเลยเป็นอันดับแรก ส่วนคนอื่นที่มาจับเราหากเราไม่สนใจก็จะไม่รับสิ่งของเค้า ซึ่งเป็นการบอกไปตรงๆ เลยว่า เรามีคนดูแลปกป้องอยู่แล้ว เขาก็จะไม่มายุ่งวุ่นวายกับเรา (นักโทษชายสมเพชร ศรีสง่า, 2556)

5. สภาพปัญหาที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งของนักโทษในเรือนจำ

จากสภาพแวดล้อมที่แออัด และการถูกจำกัดบริเวณส่งผลให้สมเพชรมีปัญหาวิวาทกับกะเทยด้วยกันเล็กน้อยๆ ไม่เคยมีถึงขั้นตบตี ส่วนกับนักโทษชายก็มีปากเสียงกันบ้าง เสร็จก็เดินหนีไป สมเพชรไม่เคยมีปัญหาขึ้นจนถึงขั้นโดนผู้คุมลงโทษ

6. ความคาดหวังต่อการใช้ชีวิตหลังพ้นโทษ

หลังจากได้รับการพ้นโทษ สมเพชรตั้งใจว่าจะไปกราบขอขมาพ่อกับแม่ และคงจะอยู่ช่วยพ่อกับแม่ทำไร่ ทำนา ปลูกข้าวโพด คงไม่คิดกลับมากรุงเทพฯ อีก เพราะเจ็ดกับเรื่องราวต่างที่เกิดขึ้นกับตัวเองและจะไม่ทำสิ่งผิดกฎหมายอีก ด้านการยอมรับของคนในสังคม “ก็กลัวสังคมจะไม่ยอมรับ ถ้ากลับบ้าน ญาติพี่น้องถามว่าติดคุกมาอายุไหม ก็อาย แต่ว่าก็ทำอะไรไม่ได้ ก็ต้องยอมรับ เพราะเป็นความจริงเราเลือกที่จะยอมรับและเผชิญหน้ากับมันดีกว่า” (นักโทษชายสมเพชร ศรีสง่า, 2556)

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 4 นักโทษชายศิลปะชาติ จงเจริญ (นามสมมุติ)

1. ข้อมูลทั่วไป

นักโทษศิลปะชาติ อายุ 24 ปี ยังไม่ได้แปลงเพศ แต่งกายเป็นหญิง เป็นคนจังหวัดกรุงเทพมหานคร จบการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก่อนเข้าเรือนจำประกอบอาชีพเป็นพนักงานเสิร์ฟสวย แต่งกายเป็นหญิง มีนมผมหยา มีพี่น้องทั้งหมด 3 คน ตนเป็นบุตรคนที่ 2 มีพี่ชายคนโต 1 คน แล้วก็มีน้องชายฝาแฝด 1 คน อาศัยอยู่กับมารดา โดนจับกุมในคดีฉ้อโกงทรัพย์ กำหนดโทษ 1 ปี 6 เดือน ติดมาแล้ว 1 ปี เป็นการต้องโทษครั้งแรก

2. พฤติกรรมทางเพศก่อนเข้าเรือนจำ

ตอนเด็กๆ ศิลปะชาติจะสนิทกับมารดามาก จะไม่ค่อยเล่นกับพี่น้องที่เป็นผู้ชาย แต่จะชอบเล่นกับเพื่อนที่เป็นผู้หญิงมากกว่า ศิลปะชาติเริ่มรู้สึกที่ตนเองอยากเป็นผู้หญิงตั้งแต่เด็ก ๆ

“เริ่มรู้สึกที่ตัวเองอยากเป็นผู้หญิงตั้งแต่เกิดเลย อยู่ดีๆ มันก็อยากเป็นชะอย่างนั้น คงคิดว่าเกิดจากฮอร์โมนในร่างกายของตัวเอง แรกๆ ก็ยังไม่ออกซะทีเดียวก็จะมีกระตุ้งกระต๋้างบ้าง แต่หลัง ๆ พอเริ่มคบเพื่อนจะพัฒนาขึ้น โดยแต่งเนื้อแต่งตัว แต่งหน้าทาปากมากขึ้น” (นักโทษชายศิลปะชาติ จงเจริญ, 2556)

เมื่อถึงวัยเข้าเรียน ศิลปะชาติเริ่มเข้าเรียนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาชีวิตในวัยเรียนของ ศิลปะชาติดำเนินไปอย่างราบรื่นไม่ค่อยมีปัญหาอะไร ถึงแม้จะมีเพื่อนผู้ชายลือว่าเป็นกะเทย บ้าง ศิลปะชาติก็จะไม่โกรธและจะพยายามอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่เป็นผู้หญิงและมีเพื่อนที่เป็นกะเทย เหมือนกันอีก 1 คน หลังจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ศิลปะชาติก็เข้าเรียนต่อในระดับมัธยมศึกษาที่ โรงเรียนใกล้เคียง ชีวิตในช่วงมัธยมของศิลปะชาติเริ่มเปลี่ยนแปลงและมีการเรียนรู้ถึงพฤติกรรม เบี่ยงเบนทางเพศมากขึ้น เนื่องจากศิลปะชาติเริ่มมีเพื่อนมากขึ้นทั้งเพื่อนที่เป็นผู้หญิงและเพื่อนที่เป็นกะเทยซึ่งมีอยู่ประมาณ 10 กว่าคน และเริ่มมีความต้องการอยากมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย ศิลปะชาติมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกตอนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กับเพื่อนในชั้นเรียนแต่ไม่ได้คบกันเป็นแฟน เพียงแต่ความอยากลองมีเพศสัมพันธ์เท่านั้น

ตอนเข้ามาเรียนในช่วงมัธยม เริ่มรู้สึกว่าตัวเองแสดงออกมากขึ้น เริ่มมีเพื่อนที่เป็นกะเทย มากขึ้น จึงกล้าแสดงออกมากขึ้น ไม่ว่าจะเริ่มมองผู้ชาย แต่งหน้าผลัดแป้งทาปากมากขึ้น แอบเที่ยว บ้าง และเริ่มกินยาคุมตอนอยู่มอ 1 เลย ซึ่งเพื่อนเป็นคนแนะนำให้กิน เพื่อนบอกว่ากินแล้วจะหน้า เต่ง หน้าใส และมีนม แต่ต้องแอบที่บ้านกิน (นักโทษชายศิลปะชาติ จงเจริญ, 2556)

หลังจากที่เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ศิลปะชาติตัดสินใจไม่เรียนต่อ เพราะอยาก ทำงานช่วยแม่จึงเริ่มหางานทำ โดยได้รับคำแนะนำจากเพื่อนที่เป็นกะเทยซึ่งทำงานในร้านเสริม สวยแห่งหนึ่ง เนื่องจากทางร้านกำลังกำลังขาดพนักงานพอดี แล้วประกอภกับที่ศิลปะชาติชอบเรื่อง ความสวยความงามเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว และมีความใฝ่ฝันว่าอยากจะมีร้านเสริมสวยเป็นของ ตนเอง ศิลปะชาติจึงตัดสินใจไปสมัครและได้ทำงานที่ร้านเสริมสวยแห่งนั้น ศิลปะชาติเริ่มงาน ทันทีโดยไม่ปรึกษาแม่ก่อน ในช่วงแรกหน้าที่หลักที่ศิลปะชาติได้รับมอบหมายในร้านเสริมสวย คือ สระผม ศิลปะชาติเรียนรู้งานได้เร็วจนได้รับคำชมจากเจ้าของร้าน ในเดือนแรกศิลปะชาติได้รับ เงินเดือน 3,000 บาท ศิลปะชาติรู้สึกดีใจและภาคภูมิใจมากเพราะเป็นเงินก้อนแรกที่เธอหามาได้ ด้วยน้ำพักน้ำแรง ศิลปะชาติได้นำเงินเดือนจำนวน 2,000 บาท ไปให้แม่ และเก็บไว้ใช้ เอง 1,000 บาท ศิลปะชาติทำงานที่ร้านเสริมสวยทำให้เธอมีอิสระในการแสดงออกถึงพฤติกรรม เบี่ยงเบนทางเพศเด่นชัดมากขึ้น โดยการแต่งกายเป็นผู้หญิง ไว้ผมยาวเธอดูแลเส้นผมเป็นอย่างดี แสดงพฤติกรรมในลักษณะกระตือรือร้นมากขึ้น“ช่วงแรก ๆ ที่แม่เห็นเราเป็นแบบนี้ก็ เสียใจ เพราะน้องชายฝาแฝดเราเขาก็ไม่เป็นกะเทยแบบเรา แต่ก็ไม่ถึงกับรังเกียจ และคอยบอกสอน อยู่เสมอว่า ถ้าเลือกที่จะเป็นอย่างนี้แล้วขอให้ลูกเป็นคนดีก็พออย่าทำให้คนอื่นเดือดร้อนก็ พอแล้ว” (นักโทษชายศิลปะชาติ จงเจริญ, 2556)

ช่วงเวลาที่ศิลปะชาติทำงานที่ร้านเสริมสวยมีผู้ชายมาจีบเธอคนหนึ่งชื่อศักดิ์ (นาม สมมติ) ศักดิ์ตามจีบศิลปะชาติอยู่ประมาณ 2 เดือน เธอจึงตัดสินใจเป็นแฟนกัน อยู่กินด้วยกัน ทุก ครั้งที่มีเพศสัมพันธ์กับศักดิ์ ศิลปะชาติจะป้องกันโดยการใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้ง

3. การเอาตัวรอดและรูปแบบการใช้ชีวิตของผู้ต้องขังในเรือนจำ

หลังจากที่ศิลปินชาติ โคนจับกุมและถูกดำเนินคดีได้ถูกนำตัวมาขังที่เรือนจำพิเศษ กรุงเทพฯ ตอนที่เข้ามาอยู่ในเรือนจำช่วงแรก ๆ ศิลปินชาติมีความกังวลมากถึงขั้นกับกินไม่ได้นอนไม่หลับ รู้สึกเครียดและกลัวว่าใครจะมาทำอะไร “เข้าคุกมาวันแรกก็ถูกตัดผมให้สั้นเพราะตอนนั้นผมเรียวเหมือนผู้หญิง ความรู้สึกต่อมาก็รู้สึกกลัวมาก เห็นเพื่อนนักโทษเยอะแยะเต็มไปหมด กลัวว่าจะมีใครมาทำร้ายข่มขืน”

ศิลปินชาติใช้เวลาพอสมควรในการทำใจและปรับตัวให้อยู่ในเรือนจำให้ได้ ในช่วงแรกจะมีเพื่อนที่เป็นกะเทยคอยให้ความช่วยเหลือทุกอย่าง เรื่อง การกิน การใช้ชีวิตอย่างไรในเรือนจำให้มีความสุข การเลือกคบผู้ชาย ทุกเรื่องในเรือนจำที่กะเทยต้องรู้และตามให้ทัน ศิลปินชาติได้รับการเรียนรู้และประสบการณ์ต่างๆ เหล่านี้จากเพื่อนที่เป็นกะเทยด้วยกัน

หลังจากหนึ่งเดือนแรกผ่านไป ศิลปินชาติเริ่มปรับตัวให้อยู่ในสภาพแวดล้อมในเรือนจำได้ดีขึ้น ชีวิตประจำวันเหมือนนักโทษคนอื่น ๆ คือ ต้องตื่นแต่เวลา 05.00 น. เพื่อมาอาบน้ำ แต่งตัว รับประทานอาหารเช้าในโรงเลี้ยง ครั้นพอถึงเวลา 08.00 น. ต้องมารวมตัวเข้าแถวเพื่อเคารพธงชาติและเช็คนอคนนักโทษ ทำอย่างนี้เป็นกิจวัตร หลังจากนั้นจึงแยกย้ายกันไปทำงานตามกองงานต่าง ๆ เช่น กองงานรองเท้า พับกระดาษ กองงานทั่วไป เป็นต้น สำหรับศิลปินชาติได้รับมอบหมายให้ทำกองงานทั่วไปเช่น เขียนบิล ทำบิลงาน ส่งงาน ครั้นพอถึงเวลา 15.00 น. จึงถึงเวลาต้องขึ้นเรือนนอนเวลานอน เธอต้องนอนรวมในห้องเดียวกับนักโทษกะเทยคนอื่น ๆ เพื่อป้องกันปัญหาโรคที่เกิดการมีเพศสัมพันธ์ของนักโทษชายที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ

ตลอดระยะเวลาที่ศิลปินชาติใช้ชีวิตอยู่ในเรือนจำนั้นมีนักโทษชายเข้ามาให้ความสนใจกับเธอหลายคน โดยการส่งอาหารเครื่องใช้ต่าง ๆ มาให้ แต่เธอเลือกปฏิเสธการรับของจากนักโทษชายคนอื่น ๆ เนื่องจากเธอกำลังคบหาอยู่กับนักโทษชายชื่อ ก้องอรุณ (นามสมมติ) เพราะเพื่อนที่เป็นกะเทยด้วยกันเป็นลบนแนะนำหรือเป็นแม่สื่อให้

ผลงานวิจัยนักศึกษาระดับปริญญาตรี

ตอนแรกก็ไม่คิดว่าจะต้องมีแฟนหรอก แต่เพื่อนที่เป็นกะเทยด้วยกันจะคอยบอกอยู่เสมอว่าเราเป็นกะเทยจะให้อยู่อย่างสุขสบายจะต้องหาแฟน และต้องเลือกผู้ชายที่เลี้ยงเราได้ปกป้องเราได้ ตอนแรกไม่คิดอยากมีหรือเห็นเพื่อน ๆ กะเทยเขามีกันหมดเลยอยากมีบ้าง ประกอบกับตอนนั้นรู้สึกเหงาและยังกังวลอยู่ เลยคิดว่าหากเรามีแฟนก็จะได้มีคนคอยปกป้องเรา เพราะในคุกส่วนใหญ่กะเทยที่มีแฟนแล้วไม่มีใครกล้ามาข่มขืนด้วย เขาจะรู้กันเอง จึงตัดสินใจที่มีแฟน (นักโทษชายศิลปินชาติ จงเจริญ , 2556)

ศิลปินชาติอยู่กับก้องอรุณฉันท์สามีกรรยาทำให้ชีวิตความเป็นอยู่ในเรือนจำของศิลปินชาติดีขึ้น ถ้าวันใดศิลปินชาติไม่อยากทำงานที่ได้ตนได้รับมอบหมายก็จะไปขู่หรือจ้างให้นักโทษคนอื่นทำงานแทน โดยก้องอรุณจะเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายให้ทั้งหมด ก้องอรุณเลี้ยงดูศิลปินชาติ

อย่างดี หลังจากที่ศิลปะชาติกับก้องอรุณคบหาคุ้นเคยกันมาได้ระยะหนึ่งจึงเริ่มมีเพศสัมพันธ์กันโดยแอบมีเพศสัมพันธ์กันในที่ลับตาคนและช่วงวันหยุดคือวันเสาร์และวันอาทิตย์ ในการมีเพศสัมพันธ์กันในแต่ละครั้งก็จะใช้วิธีการป้องกันโดยการใส่ถุงยางอนามัยทุกครั้ง ศิลปะชาติมีเพศสัมพันธ์กับก้องอรุณค่อนข้างบ่อย สัปดาห์หนึ่งประมาณ 3-4 ครั้ง มีการดูแลสุขภาพโดยการตรวจโรค ตรวจเลือดที่กรมราชทัณฑ์อย่างสม่ำเสมอ ศิลปะชาติจะขอรู้อย่างอนามัยจากหมอตลอดทุกครั้ง ซึ่งหมอก็ทราบเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ของนักโทษที่เป็นกะเทยกับนักโทษชายที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ จะเป็นผู้คอยให้คำแนะนำและให้คำปรึกษาในเรื่องการป้องกันโรคติดต่อจากการมีเพศสัมพันธ์อย่างต่อเนื่อง

4. กระบวนการสร้างความสัมพันธ์ทางเพศของนักโทษ

ก้องอรุณมาขอสานความสัมพันธ์กับศิลปะชาติโดยการให้เพื่อนที่เป็นกะเทยที่สนิทกับศิลปะชาติเป็นแม่สื่อให้ และเดินเข้ามาขอทำความรู้จักเพื่อขอสานความสัมพันธ์กับเธอโดยการนำอาหารและเครื่องใช้ต่าง ๆ มาให้ เธอจึงตกลงศึกษาดูใจกับก้องอรุณว่าเขาสามารถดูแลและปกป้องเธอได้ไหมจนแน่ใจแล้วว่าก้องอรุณสามารถดูแลปกป้องเธอได้เธอตัดสินใจอยู่กับก้องอรุณจนถึงสามีกรรษา

5. สภาพปัญหาที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งของนักโทษในเรือนจำ

ศิลปะชาติมีปัญหาทะเลาะวิวาทกับเพื่อนเป็นกะเทยด้วยกันบ้างเล็ก ๆ น้อย ๆ ส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องการแย่งที่นั่งนอนกัน แต่ก็ตกลงกันได้ ส่วนปัญหาการทะเลาะวิวาทกับเพื่อนนั้นส่วนใหญ่จะมีสาเหตุมาจากการหึงหวงเนื่องจากศิลปะชาติเป็นคนหน้าตาดีและมีนักโทษชายหลายคนมาให้ความสนใจเธอ ทำให้ก้องอรุณไม่ค่อยพอใจจึงทะเลาะกันค่อนข้างบ่อยกว่าคู่รักอื่น ๆ ในเรือนจำ ศิลปะชาติไม่เคยมีปัญหากับผู้คุมเนื่องจากเธอประพฤติปฏิบัติตนตามระเบียบกฎเกณฑ์ของเรือนจำอย่างเคร่งครัดและที่สำคัญคือ ศิลปะชาติกลัวโดนผู้คุมลงโทษด้วยการตัดผม “กะเทยในเรือนจำจะไม่กล้ามีปัญหากับผู้คุมเพราะกลัวโดนตัดผม ก็กลัวไม่สวย กะเทยในเรือนจำจะพยายามไม่สร้างปัญหา หลีกเลี่ยงการมีเรื่อง” (นักโทษชายศิลปะชาติ จงเจริญ, 2556)

6. ความคาดหวังต่อการใช้ชีวิตหลังพ้นโทษ

หากพ้นโทษออกไปแล้ว ศิลปะชาติตั้งใจไว้ว่าจะกลับไปสมัครงานที่ร้านเสริมสวย ทำงานเก็บเงินให้ได้สักก้อนหนึ่ง ถ้าเป็นไปได้ก็อยากจะลงทุนเปิดร้านเสริมสวยเพราะใฝ่ฝันมานานว่าอยากมีร้านเสริมสวยเป็นของตนเองและไม่อยากไปเป็นลูกน้องใคร ไม่ชอบให้ใครมาสั่งก็เลยอยากมีกิจการเป็นของตนเอง ส่วนการที่จะหันไปกระทำผิดอีก ศิลปะชาติก็คงไม่ทำอีกแล้ว เพราะไม่อยากจะติดคุกอีก ความกังวลที่สังคมภายนอกอาจจะยอมรับหรือไม่ยอมรับนั้นศิลปะชาติไม่สนใจในเรื่องนี้นัก เพราะเธอคิดว่าถ้าปรับตัวเป็นคนดีได้ คนในสังคมก็คงจะให้โอกาสเธอได้เอง และ

ไม่กังวลว่าจะมีคนรังเกียจ เพราะหากมีคนรังเกียจศิลปะชาติก็จะไม่ไปยุ่งกับเขา ในเรื่องพฤติกรรมทางเพศก็คงแล้วแต่โชคชะตา หากจะมีก็คงมีเอง แต่หากไม่มีก็คงไม่ไปเรียกร้องหาผู้ชาย ขอใช้ชีวิตเรียบง่ายกับครอบครัวต่อไปอย่างมีความสุข ส่วนแฟนที่คบกันในเรือนจำคงมาเยี่ยมบ้างเพราะอยู่ในนี้ก็องอรุณก็ดูแลศิลปะชาติเป็นอย่างดี ศิลปะชาติก็จะไม่ทิ้งเขา ถ้าองอรุณพ้นโทษออกไปแล้วจะคบกันต่อหรือไม่ นั่นก็ต้องดูอีกที เพราะว่าออกไปโลกมันกว้าง ต้องดูทั้งสองฝ่ายด้วยว่าจะเป็นอย่างไรร

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 5 นักโทษชายสันชัย สุขประเสริฐ (นามสมมุติ)

1. ข้อมูลทั่วไป

นักโทษสันชัยอายุ 32 ปี ยังไม่ได้แปลงเพศ แต่งกายเป็นหญิง ไว้ผมยาว จบการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ภูมิลำเนาเป็นคนกรุงเทพมหานคร อาชีพก่อนเข้าเรือนจำทำงานรับจ้างทั่วไป เช่น เป็นเด็กเสิร์ฟบ้าง เป็นต้น มีจำนวนพี่น้องทั้งหมด 2 คน เป็นบุตรคนโตและมีน้องชาย 1 คน ก่อนเข้าเรือนจำพักอาศัยอยู่กับมารดา เคยมีประวัติถูกจับกุมมาก่อนในคดี พรบ. ยาเสพติด (เสพยา) ครั้งนั้นถูกศาลตัดสินให้จำคุก 9 เดือน หลังจากพ้นโทษออกไปแล้ว 2 ปี โดนจับกุมในคดีชิงทรัพย์ ศาลตัดสินโทษ 7 ปี 6 เดือน สันชัยติดมาแล้ว 3 ปีกว่า ยังไม่เคยได้รับพระราชทานอภัยโทษเนื่องจากการถูกจำคุกครั้งที่สอง

2. พฤติกรรมทางเพศก่อนเข้าเรือนจำ

สันชัยอยู่ในครอบครัวที่ไม่อบอุ่น เนื่องจากบิดามารดาแยกทางกันตั้งแต่เธอยังเล็ก ๆ ทำให้สันชัยต้องอยู่กับมารดาตามลำพัง ส่วนพี่ชายนั้นถูกบิดารับไปอยู่ด้วยตั้งแต่แยกทางกับมารดา สันชัยจึงสนิทกับมารดามากทำให้สันชัยเริ่มเลียนแบบพฤติกรรมของผู้หญิงจากมารดาโดยเริ่มแสดงออกในลักษณะกระตุงกระตึง “รู้สึกอยากเป็นผู้หญิงตั้งแต่เด็ก ๆ เพราะอยู่กับแม่มาตลอด เห็นแม่แสดงท่าทางอะไรแม่ก็มักจะเลียนแบบ แม่ก็ไม่ว่าอะไร เพราะเห็นว่าน่ารักดี แม่เคยบอกสันว่าแม่อยากมีลูกผู้หญิงแต่แม่กลับได้ลูกผู้ชายมาสองคนเลย แม่เลยไม่ว่าอะไรเรื่องที่เราจะเป็นกะเทย” (นักโทษชายสันชัย สุขประเสริฐ, 2556)

หลังจากที่เข้าโรงเรียนระดับชั้นประถมศึกษา สันชัยมีความชัดเจนว่าตนเองมีลักษณะกิริยาท่าทางที่เรียบร้อย และมักเลือกที่จะเล่นกับเพื่อนผู้หญิง มีเพื่อนผู้ชายบางคนชอบล้อว่าสันชัยเป็น “ตุ๊ด” สันชัยเริ่มมีความคิดในเรื่องความแตกต่างของการเป็นผู้หญิงกับผู้ชาย “ตอนนั้นไม่รู้ว่าเพื่อล้อเราทำไม ไม่รู้ว่าลักษณะของเด็กผู้ชายที่เรียบร้อยเหมือนผู้หญิงเขาเรียกว่า “ตุ๊ด” “ก็ไม่ได้สนใจอะไร เพราะใจเรามั่นชอบของสวย ๆ งาม ๆ เหมือนเด็กผู้หญิง ตอนนั้นอยู่ประมาณ ป.3-ป.4 จึงเกิดความสงสัยว่าทำไมเราไม่ปกติเหมือนเพื่อน ๆ” (นักโทษชายสันชัย สุขประเสริฐ, 2556)

ชีวิตช่วงระดับชั้นมัธยมมีความแตกต่างจากระดับชั้นประถมศึกษาอย่างมากเพราะสันชัยเริ่มค้นพบแล้วว่าตนเองควรจะเป็นผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย เพราะจิตใจโอนเอียงไปทางผู้หญิง จึงเริ่มแสดงพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนทางเพศที่เด่นชัดขึ้น โดยเฉพาะเมื่อรวมกลุ่มกับเพื่อน ๆ ที่เป็นกะเทยแล้ว จะมีกิจกรรมแสบ ๆ ให้ทำกันมากขึ้น เช่น การนิทนาทอาจารย์ การพูดคุยสนทนาเรื่องผู้ชาย แอบแต่งหน้าทาปาก คุยกันในเรื่องเพศสัมพันธ์ และอีกประการหนึ่งที่สำคัญคือกลุ่มที่เป็นกะเทยเหมือนกันเวลาคุยกันจะรู้เรื่องและเข้าใจกันมากกว่า ทำให้สนิทกับเพื่อน ๆ กะเทยมาก สันชัยเริ่มทานยาคุมตั้งแต่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยฝากเพื่อน ๆ ผู้หญิงในกลุ่มซื้อมาให้ เพราะรุ่นพี่ที่เป็นกะเทยเคยบอกว่ายานยาคุมแล้วจะมีหน้าอกและสตรีระคล้ายผู้หญิง

หลังจากจบระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สันชัยไม่ได้เรียนต่อเนื่องจากทางบ้านประสบปัญหาทางด้านการเงินจึงออกมาหางานทำเพื่อช่วยเหลือและแบ่งเบาภาระของมารดา สันชัยพยายามหางานทำทุก ๆ วัน โดยการรับจ้างทั่วไป จนมีโอกาสดำเนินการกับผู้ชายคนหนึ่งชื่อ ฌักทอร์ (นามสมมติ) ซึ่งบ้านอยู่ในละแวกเดียวกัน โดยฌักทอร์เข้ามาขอสานความสัมพันธ์กับเธอ และได้ชักชวนให้สันชัยเริ่มทดลองเสพยาเสพติด

หลังจากที่ตัดสินใจคบกับเขา ก็เพศสัมพันธ์กันซึ่งเป็นครั้งแรก ตื่นเต้นมาก แล้วก็มึนอะไรกันมาเรื่อย ๆ อยู่มาวันหนึ่งฌักทอร์ก็ชวนให้ลองเสพยา ด้วยความที่อยากลองและเครียดที่บ้านมีปัญหาเรื่องเงินจึงคิดว่าการเสพยาจะช่วยให้คลายเครียดได้จึงตัดสินใจลอง หลังจากลองได้ครั้งหนึ่งก็เริ่มคิดใจและลองเสพยาเรื่อย ๆ จนถูกตำรวจจับติดคุกไว้ที่ทัณฑสถานบำบัดพิเศษกลาง 9 เดือน พอพ้นโทษออกมาแล้วก็กลับมาอยู่กลับแม่ที่บ้าน (นักโทษชายสันชัย สุขประเสริฐ, 2556)

หลังจากพ้นโทษครั้งแรกออกมาสันชัยก็รับจ้างทำงานทั่วไป และได้ไปเป็นเด็กเสิร์ฟในร้านอาหารแห่งหนึ่ง ช่วงเวลานั้นสันชัยก็มีผู้ชายเข้ามาให้ความสนใจเรื่อย ๆ และได้ตัดสินใจคบหาดูใจกับผู้ชายอีกคนหนึ่งเป็นตัวเป็นตนชื่อ เมคิณทร์ (นามสมมติ) และมีเพศสัมพันธ์กันเรื่อย ๆ ทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์กันสันชัยกับแฟนจะป้องกันโดยใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้ง หลังจากนั้นสองปีสันชัยก็โดนจับกุมในคดีชิงทรัพย์

3. การเอาตัวรอดและรูปแบบการใช้ชีวิตของนักโทษในเรือนจำ

หลังจากที่สันชัยเข้ามาอยู่ที่เรือนจำอีกครั้งและต้องอยู่ที่เรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นเรือนจำที่มีนักโทษชายจำนวนมาก สันชัยต้องปรับตัวในการใช้ชีวิตมากเพราะที่นี่ไม่เหมือนทัณฑสถานบำบัดพิเศษกลางที่เคยอยู่มา สันชัยต้องใช้ชีวิตร่วมกับเพื่อนนักโทษจำนวนมาก และต้องอยู่ร่วมกับเพื่อนนักโทษที่เป็นกะเทยอีกหลายคน โดยต้องนอนห้องเดียวกัน สันชัยต้องอาศัยเพื่อนที่เป็นกะเทยที่อยู่เรือนจำมาก่อนเป็นคนถ่ายทอดประสบการณ์การเรียนรู้ต่าง ๆ ให้ ประมาณสองสัปดาห์เธอจึงเริ่มปรับตัวได้

ชีวิตประจำวันก็เหมือนนักโทษคนอื่น ๆ คือ ต้องตื่นแต่เวลา 05.00 น. เพื่อมาอาบน้ำ แต่งตัว รับประทานอาหารในโรงเลี้ยง ครั้นพอถึงเวลา 08.00 น. ต้องมารวมตัวเข้าแถวเพื่อเคารพธงชาติและตรวจนับยอดจำนวนนักโทษ ทำอย่างนี้เป็นกิจวัตร หลังจากนั้นจึงแยกย้ายกันไปทำงานตามกองงานต่าง ๆ เช่น กองงานรองเท้า พับกระดาษ กองงานทั่วไป เป็นต้น สำหรับสันชัยได้รับมอบหมายให้ทำกองงานทั่วไป เช่น พับถุง บั่นถั่ว ถ้างานเสร็จเร็วสันชัยก็ไปเดินไปคุยเล่นกับเพื่อน ๆ บ้าง ส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องของความสวดยความงาม สันชัยจะดูแลรูปร่างและผิวพรรณของตนเองด้วยวิธีการทาครีมบำรุง โดยฝากผู้คุมซื้อเพื่อดูแลตัวเองให้ดูดีเป็นที่หมายตาของแฟนตลอดไป ครั้นพอถึงเวลา 15.00 น. จึงถึงเวลาต้องขึ้นเรือนนอนเวลานอน เธอต้องนอนรวมในห้องเดียวกับนักโทษกะเทยคนอื่น ๆ “ในแต่ละแดนมีนักโทษ ประมาณ 700 – 800 คน กะเทยจะโดนแยกออกมาให้นอนกับคนแก่ อายุ 60 ขึ้นไป แดนหนึ่งจะมีกะเทยประมาณ 15-20 คน” (นักโทษชายสันชัย สุขประเสริฐ, 2556)

สาเหตุที่แยกเพื่อป้องกันปัญหาโรคที่เกิดการมีเพศสัมพันธ์ของนักโทษชายที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ เนื่องจากสันชัยเคยมีประสบการณ์การติดคุกมาก่อนทำให้พอรู้มาก่อนว่าในเรื่องจำเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ของนักโทษที่เป็นกะเทยกับนักโทษชายที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศถือว่าเป็นเรื่องปกติธรรมดา ซึ่งตอนครั้งที่สันชัยเคยอยู่ที่ทัณฑสถานบำบัดพิเศษกลาง ก็เคยมีแฟนอยู่คนหนึ่งตอนนั้นสันชัยเรียนรู้และรับรู้การใช้ชีวิตและเรื่องราวต่าง ๆ ในเรือนจำจากรุ่นพี่ที่เป็นกะเทยคนหนึ่งและอยู่กับนักโทษชายคนหนึ่งเป็นตัวเป็นตนและมีเพศสัมพันธ์กันมาก่อน ตอนนั้นสันชัยมีแฟนก็เพราะอยากให้ตัวเองสบายขึ้น

อยู่ในเรือนจำจะลำบากมากถ้าหากไม่รู้จักใคร ถ้าเป็นกะเทยส่วนมากจะสบายกว่าผู้ชาย เพราะว่าไม่ต้องทำงานหนัก หรือถ้าทำก็ทำส่วนน้อย บางทีก็อาจดูแลนายบ้าง (นายคือผู้คุม) กะเทยที่มีแฟนในเรือนจำก็จะสบายเพราะมีแฟนคอยดูแล ทำทุกอย่างให้ตลอด แต่กะเทยบางคนไม่มีแฟนก็ต้องพึ่งพาตัวเอง ทำงานแลกนบุรี แลกนม (นักโทษชายสันชัย สุขประเสริฐ, 2556)

ผลงานวิจัยนิตยสาร ระดับปริญญาตรี

เมื่อมาอยู่ที่เรือนจำพิเศษกรุงเทพสันชัยสังเกตเห็นว่าพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศของ

นักโทษชายและนักโทษที่เป็นกะเทยเป็นเรื่องธรรมดา นักโทษกะเทยส่วนใหญ่จะมีแฟนคอยเลี้ยงดูแทบทุกคน สันชัยจึงอยากมีแฟนเพื่อตัวเองจะได้สบายขึ้นเหมือนตอนที่อยู่ในทัณฑสถานบำบัดพิเศษกลาง และได้เอาตัวรอดจากนักโทษชายคนอื่น ๆ ที่เข้ามาขอมีเพศสัมพันธ์กับเธอโดยที่เธอไม่เต็มใจด้วย สันชัยจึงเริ่มคบหาดูใจกับนักโทษชายคนหนึ่งเป็นแฟนชื่อ อนุชิต (นามสมมติ) สันชัยมีเพศสัมพันธ์กับอนุชิตเป็นประจำโดยอาศัยช่วงวันหยุดเสาร์-อาทิตย์ หรือถ้าวันธรรมดาเมื่อสบโอกาสก็จะมีเพศสัมพันธ์กันบ้าง ทุกครั้งที่สันชัยกับอนุชิตมีเพศสัมพันธ์จะป้องกันโดยวิธีการใส่ถุงยางอนามัยทุกครั้ง ในส่วนสุขอนามัยอื่น ๆ ก็จะมีการไปตรวจโรค ตรวจเลือดที่กรมราชทัณฑ์อย่างสม่ำเสมอ ศิลปะชาติ จะขอถุงยางอนามัยจากหมอทุกครั้ง ซึ่งหมอก็ทราบเรื่องการมี

เพศสัมพันธ์ของนักโทษชายกับนักโทษที่เป็นกะเทยและจะคอยให้คำแนะนำและให้คำปรึกษาในเรื่องการป้องกันโรคติดต่ออย่างต่อเนื่อง

4. กระบวนการสร้างความสัมพันธ์ทางเพศของนักโทษ

อนุชิตเข้ามาขอสานความสัมพันธ์กับสันชัยโดยการเดินเข้ามาพูดคุย เอาอาหาร เครื่องใช้ต่าง ๆ มาให้ สันชัยจึงรู้ว่าอนุชิตนั้นสนใจเธอละหมาดตาที่จะรับเธอไปดูแล เธอจึงศึกษาดูใจกับอนุชิตไปเรื่อย ๆ จนแน่ใจแล้วว่าอนุชิตสามารถดูแลปกป้องเธอได้ เธอจึงตกลงเป็นแฟนเป็นตัวแทนตนและอยู่กินฉันท์สามีภรรยากับอนุชิตในเรือนจำ

5. สภาพปัญหาที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งของนักโทษในเรือนจำ

สันชัยคบกับอนุชิตและอยู่กินด้วยกันด้วยความรู้สึกเข้าใจกัน ไม่ค่อยมีปัญหาทะเลาะเบาะแว้ง ทำให้สันชัยรู้สึกรักอนุชิตมาก เพราะฝ่ายชายดูแลเธอดีทุกอย่าง เป็นคนมีเหตุผล สันชัยไม่เคยมีปัญหาเกี่ยวกับเพื่อน ๆ พี่ ๆ ที่เป็นกะเทย และมักจะเป็นที่ปรึกษาของน้อง ๆ เวลาที่น้อง ๆ มีปัญหา จนทำให้เป็นที่เคารพของน้อง ๆ ที่เป็นนักโทษกะเทย ในส่วนปัญหาอื่น ๆ สันชัยจะไม่ค่อยเก็บเอาอะไรมาคิดมากนักจึงทำให้ไม่ค่อยมีปัญหาไม่สบายใจ แต่ก็มีบางเวลาเผลอคิดถึงมารดา เวลาคิดถึงมารดาก็เอาจริงมารดาขึ้นมาดูทำให้มีกำลังใจอยู่ต่อไป

6. ความคาดหวังต่อการใช้ชีวิตหลังพ้นโทษ

หลังจากพ้นโทษออกไป สันชัยวางแผนไว้ว่าอยากจะเปิดร้านขายของเล็ก ๆ น้อย ๆ แล้วก็ใช้ชีวิตแบบเรียบง่ายกับมารดา และจะไม่กลับไปทำอาชีพที่ผิดกฎหมายอีก โดยเธอได้สาบานกับตัวเองไว้ว่าจะไม่เข้ามาอยู่ในเรือนจำอีกเป็นครั้งที่สาม แต่ยังคงมีความกังวลบ้างในเรื่องการยอมรับของสังคม แต่จะพยายามปรับตัวและยอมรับให้เร็วที่สุด

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 6 นักโทษชายทรงศักดิ์ สุคันธา (นามสมมุติ)

1. ข้อมูลทั่วไป

นักโทษทรงศักดิ์ อายุ 30 ปี ยังไม่ได้แปลงเพศ จบการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ภูมิลำเนาเป็นคนกรุงเทพมหานคร ก่อนเข้าเรือนจำไม่ได้ทำงาน เนื่องจากที่บ้านทำกิจการส่วนตัวคือเป็นผู้รับเหมาก่อสร้าง มีจำนวนพี่น้องทั้งหมด 2 คน ตนเป็นบุตรคนเล็ก มีพี่สาว 1 คน พี่น้องไม่มีใครมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ ก่อนเข้าเรือนจำอาศัยอยู่กับครอบครัว เคยมีประวัติถูกจับกุมมาก่อนในคดีลักทรัพย์ กำหนดโทษ 1 ปี หลังจากพ้นโทษออกไปแล้ว 8 เดือน โดนจับกุมอีกครั้งในคดีลักทรัพย์ กำหนดโทษ 2 ปี 3 เดือน เป็นการต้องโทษครั้งที่ 2

2. พฤติกรรมทางเพศก่อนเข้าเรือนจำ

ทรงศักดิ์เกิดมาในครอบครัวที่มีฐานะดี เนื่องจากที่บ้านมีกิจการส่วนตัวคือเป็นผู้รับเหมาก่อสร้าง ในช่วงวัยเด็กทรงศักดิ์ได้รับการเลี้ยงดูอย่างทะนุถนอม อยากได้ของเล่นอะไรพ่อแม่จะซื้อให้ ทรงศักดิ์เป็นลูกคนเล็กจึงได้รับความรักเป็นพิเศษ

ตอนเด็กจำได้ว่า พ่อแม่จะเอาใจเลี้ยงดูเป็นอย่างดี อยากได้อะไรทำกันก็จะซื้อให้หมดจะอยู่ในสายตาท่านตลอดไม่มีโอกาสที่จะได้เป็นเล่นนอกร้านกับเพื่อนคนอื่น ๆ เลย ได้แต่เล่นกับพี่สาวที่มีอายุห่างกัน 3 ปี หรือบางครั้งก็ไปเล่นสวนสนุกที่ห้างสรรพสินค้าจึงทำให้เป็นคนเอาแต่ใจมาตั้งแต่เด็ก ใครขัดใจไม่ได้จะร้องไห้พ่อกับแม่มาโอบอุ้มติดมือตลอดจนคิดเป็นนิสัย ยิงตอนเข้าชั้นเรียนอนุบาลแรก ๆ ก็ร้องไห้ไม่อยากไปเรียนตามนิสัยของเด็กเพราะกลัวไม่ได้อยู่กับพ่อกับแม่ แต่พอได้เรียนจริง ๆ ก็เริ่มสนุกและชอบที่จะไปโรงเรียน เพราะมีของเล่นเยอะแยะและมีเพื่อนเล่นด้วยกันเยอะมาก ซึ่งเมื่อก่อนไม่มีโอกาสได้เล่นกับเพื่อนคนอื่น ๆ เล่นนอกจากพี่สาวและแม่ แต่จะถูกเพื่อนผู้ชายแกล้งบ่อย ๆ เพราะเป็นคนตัวเล็กกว่าเพื่อนรุ่นเดียวกัน ทุกครั้งที่โดนแกล้งก็จะไปฟ้องครู เพื่อนคนนั้นก็จะถูกครูทำโทษ จึงไม่ชอบเล่นกับเพื่อนผู้ชาย แต่จะชอบเล่นกับเพื่อนผู้หญิงมาก (นักโทษชายทรงศักดิ์ สุคันธา, 2556)

หลังจากที่ต้องเข้าเรียนในระดับชั้นประถมศึกษา พ่อแม่ได้ส่งทรงศักดิ์เข้าเรียนที่โรงเรียนเอกชนชื่อดังแห่งหนึ่ง เมื่อเข้าไปเรียนทรงศักดิ์จึงเลือกคบเพื่อนผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย และเริ่มแสดงออกในลักษณะท่าทางกระตือรือร้น ซึ่งที่บ้านก็เริ่มเห็นพฤติกรรมแปลกๆ ของทรงศักดิ์บ่อย ๆ ขึ้น แต่ไม่กล้าที่จะพูดเพราะกลัวทรงศักดิ์จะเสียใจ จึงได้แต่คอยดูอยู่ห่างและพยายามคอยสอนพฤติกรรมต่าง ๆ ของเด็กผู้ชายให้อย่างอ้อม ๆ โดยกรอให้เล่นเตะบอล เป็นต้น แต่ไม่เป็นผล ทรงศักดิ์ยังชอบเล่นกับเด็กผู้หญิงและแสดงท่าทางคล้ายเด็กผู้หญิงมากยิ่งขึ้น หลังจากจบระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ทางบ้านจึงตกลงกันว่าควรส่งทรงศักดิ์เข้าเรียนโรงเรียนชายล้วน เพื่อหวังว่าสภาพแวดล้อมภายในโรงเรียนจะทำให้ทรงศักดิ์เลิกมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ แต่หลังจากที่ทรงศักดิ์ได้เข้าไปเรียนที่โรงเรียนชายล้วนจริง ๆ ไม่ได้เป็นไปตามที่พ่อแม่หวังไว้ กลับยังทำให้ทรงศักดิ์มีพฤติกรรมแสดงออกในลักษณะผู้หญิงที่เด่นชัดมากขึ้น เพราะในโรงเรียนจะมีกลุ่มกะเทยอยู่หลายกลุ่ม ซึ่งทรงศักดิ์ก็เข้าร่วมกลุ่มด้วยและเริ่มกล้าแสดงออกมากขึ้น ทำให้พ่อแม่เป็นกังวลใจเป็นอย่างมาก พยายามที่จะย้ายโรงเรียนแต่ทรงศักดิ์ไม่ยอม จนท่านต้องปล่อยเลยตามเลย ถึงแม้ทรงศักดิ์จะมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศแต่ทรงศักดิ์ได้ตั้งใจเรียนจนผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ดี พ่อแม่จึงสบายใจมากขึ้น ทรงศักดิ์ใช้ชีวิตอย่างสนุกสนานเฮฮาอยู่กับกลุ่มเพื่อนกะเทย มีกิจกรรมสนุก ๆ ทำกันบ่อย ไม่ว่าจะเป็นการแข่งกันจิบผู้ชาย การแอบแต่งหน้าทาปาก เป็นต้น

หลังจากเรียนจบระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ทรงศักดิ์ชักชวนเพื่อน ๆ กะเทยในกลุ่มให้เรียนต่อที่โรงเรียนเดิมและใช้ชีวิตในสภาพแวดล้อมเดิม ๆ แต่จะมีการพัฒนาการในการแสดงออก

เพิ่มมากขึ้น และคงจะกลับมาเป็นผู้ชายได้ลำบาก ทรงศักดิ์คิดเพื่อนมากเริ่มไม่สนใจการเรียนทำให้ผลการเรียนตกต่ำมากขึ้นเรียนกันบ่อย ๆ จนทางโรงเรียนต้องเชิญผู้ปกครองมาทำทัณฑ์บน พ่อแม่จึงขอร้องให้ทรงศักดิ์ตั้งใจเรียนมากขึ้น ทรงศักดิ์เริ่มสงสารพ่อกับแม่จึงหันไปตั้งใจเรียนก่อนที่จะเอนทรานท์ แต่คิดสายไป จึงทำให้เตรียมตัวในการสอบเอนทรานท์ไม่ทันเลยทำให้สอบไม่ติด ทรงศักดิ์จึงกลับมาอยู่บ้าน

หลังจากกลับมาอยู่บ้านทรงศักดิ์ก็รู้สึกว่ามีเรื่องที่จะเรียนต่อจึงบอกพ่อกับแม่ไปตรงว่า ไม่อยากเรียนต่อแล้วแต่จะมาช่วยพ่อกับแม่ดูแลกิจการในส่วนที่ตนพอทำได้และจะเรียนรู้งานไปเรื่อย ๆ พ่อกับแม่จึงตกลงตามคำขอของทรงศักดิ์เนื่องจากคิดว่าจะได้ดูแลควบคุมควบคุมประพฤติของทรงศักดิ์ด้วย ทรงศักดิ์เริ่มช่วยงานที่บ้าน ได้ชำระหนี้หนึ่งรู้สึกเบื่อ จึงอยู่บ้านเฉย ๆ เทียวเตร่ กินเหล้ากับเด็กวัยรุ่นที่เป็นกะเทยแถวบ้าน จนพบกับผู้ชายคนหนึ่งชื่อปองศักดิ์ (นามสมมติ) ซึ่งเป็นลูกคนงานก่อสร้าง ปองศักดิ์เป็นคนที่รูปร่างสูง ผิวสีแทนเข้ามาจีบทรงศักดิ์ ตอนแรก ๆ ทรงศักดิ์ก็ไม่ได้สนใจอะไรเพราะเห็นว่าเป็นลูกคนงาน แต่เพื่อนที่เป็นกะเทยแถวบ้านที่อยู่กลุ่มเดียวกันบอกให้ลองคบกันดู ทรงศักดิ์จึงตัดสินใจคบกับปองศักดิ์ ซึ่งที่บ้านไม่รู้ หลังจากคบกับปองศักดิ์ชำระหนี้หนึ่งทรงศักดิ์รู้สึกว่าตนเริ่มชอบปองศักดิ์จึงแอบลักลอบมีเพศสัมพันธ์กัน ทรงศักดิ์ก็ยังใช้ชีวิตเทียวเตร่ ไปค้างคืนบ้านเพื่อนนาน ๆ ทีจะกลับบ้านช่วงแรก ๆ พ่อกับแม่ก็มาตามแต่หลัง ๆ พ่อกับแม่เริ่มระอากับพฤติกรรมของทรงศักดิ์จึงปล่อยเลยตามเลยไม่ให้เงินใช้ ทรงศักดิ์รู้สึกน้อยใจพ่อกับแม่จึงประจบด้วยการก่อคดีชิงทรัพย์และโดนจับกุมในเวลาต่อมา

3. การเอาตัวรอดและรูปแบบการใช้ชีวิตของนักโทษในเรือนจำ

ในคดีการกระทำผิดครั้งแรกทรงศักดิ์ต้องเข้ามาอยู่ในเรือนจำเรือนจำพิเศษกรุงเทพฯ ครั้งแรกที่เข้ามาอยู่ในเรือนจำ รู้สึกตกใจและกังวลเป็นอย่างมาก เพราะไม่คิดว่าในชีวิตจะต้องเข้ามาอยู่ที่นี้ ต้องใช้เวลาในการปรับตัวอยู่ประมาณ 1 เดือน จึงเริ่มที่จะปรับตัวได้ โดยได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อนที่เป็นกะเทยด้วยกัน หลังจากเริ่มปรับตัวได้จึงเริ่มเรียนรู้การใช้ชีวิตในเรือนจำจากการสังเกตและคำแนะนำจากเพื่อน ๆ กะเทยที่อยู่ในแดนเดียวกัน โดยเพื่อน ๆ ที่เป็นกะเทยกล่าวกับทรงศักดิ์ “เราเป็นกะเทยไม่ต้องกลัวอะไรหรอกพวกผู้ชายไม่ทำอะไรเราหรอก แต่จะคอยแย่งเข้ามาดูแลเราเอง และเมื่อเรามีแฟนเป็นตัวเป็นตนก็จะมีใครมายุ่งกับเร่อีก” (นักโทษชายทรงศักดิ์ สุขันธา, 2556) ทรงศักดิ์จึงนึกถึงคำแนะนำของเพื่อน ๆ กะเทย เลยทำให้คลายความกังวลลงไปได้บ้าง

ช่วงแรก ๆ ทรงศักดิ์จะได้รับความสนใจจากเพื่อนนักโทษชายพอสมควร เนื่องจากทรงศักดิ์เป็นกะเทยน้องใหม่จึงได้รับความสนใจและการดูแลเป็นอย่างดี เช่น การได้รับของใช้

ต่าง ๆ การได้รับดูแลเรื่องอาหารการกิน เป็นต้น ซึ่งทรงศักดิ์ไม่รู้ที่หลังว่าเป็นการจับ แต่ก็ยังไม่ได้สนใจใครเพราะกลัวปัญหาต่าง ๆ หลังจากนั้นไม่นานเธอจึงตัดสินใจคบกับนักโทษชายคนหนึ่ง ชื่อ สมหมาย (นามสมมติ) ทรงศักดิ์ให้เหตุผลว่า เห็นสมหมายเป็นคนเสมอต้นเสมอปลาย สุภาพเรียบร้อย และช่วงนั้นรู้สึกเหงาและไม่มีใครมาเยี่ยมเลย ซึ่งสมหมายจะคอยดูแลและให้กำลังใจอยู่เสมอ จนทำให้ชนะใจทรงศักดิ์ได้ จึงตัดสินใจเลือกเขาเป็นแฟน และอยู่กินด้วยกันมาตลอด

หลังจากที่คบกันได้ไม่นาน ทรงศักดิ์จึงเริ่มมีเพศสัมพันธ์กับสมหมาย โดยอาศัยช่วงเวลาที่ยลหลับตาคน โดยมีเพศสัมพันธ์กันไม่บ่อยนัก เพราะโอกาสไม่ค่อยเอื้ออำนวย ในด้านสุขอนามัยทรงศักดิ์จะให้สมหมายใส่ถุงยางทุกครั้งเวลาที่มีเพศสัมพันธ์ เพราะกลัวการติดโรค

ทรงศักดิ์ไม่เคยมีปัญหากับใครเลย รวมทั้งเจ้าหน้าที่ด้วย เพราะเป็นคนที่ยิ้มง่ายไม่เคยสร้างปัญหาอะไร ทำให้มีเพื่อนเยอะ ไม่ว่าจะเป็นเพื่อนนักโทษชายหรือเพื่อนกะเทย และมักจะเป็นที่พึ่งของเพื่อน ๆ กะเทยเวลามีปัญหาเมื่อมาปรึกษาหรือเล่าให้ทรงศักดิ์ฟังก็จะได้รับคำแนะนำที่ดี ๆ กลับไป ทำให้เพื่อน ๆ นื่องกะเทยรักและเคารพมาก หลังจากที่ได้รับโทษ 1 ปี เต็มก็ได้รับการปล่อยตัวออกมา ในวันที่ได้ออกมาทรงศักดิ์รู้สึกดีใจมาก

“วันนั้นจำได้ว่า แม่กับพี่สาวยืนรอรับอยู่หน้าเรือนจำ หลังจากที่ก้าวพ้นประตูเรือนจำ เห็นแม่กับพี่สาวยืนอยู่ก็รีบวิ่งไปกอดแล้วก็ร้องไห้ แม่ก็ร้อง เราก็ร้อง พี่สาวก็ร้อง ร้องกันหมดทุกคน พร้อมทั้งบอกเราว่าเริ่มต้นใหม่นะลูก กลับตัวกลับใจใหม่นะ จากนั้นก็ขึ้นรถกลับบ้าน” (นักโทษชายทรงศักดิ์ สุคันธา, 2556)

หลังจากออกไปได้ประมาณแปดเดือน ทรงศักดิ์ถูกจับในข้อหาเดิม จึงถูกดำเนินคดีและต้องกลับเข้าเรือนจำพิเศษกรุงเทพอีกครั้ง คราวนี้ได้อยู่ที่แดนสี่ แต่ทรงศักดิ์มีประสบการณ์ในการติดคุกมาแล้ว จึงทำให้ไม่มีความกังวลเหมือนครั้งแรก ดำเนินชีวิตไปอย่างเรียบง่าย แต่ก็ต้องปรับตัวบ้างเล็กน้อยเนื่องจากเรือนจำมีจำนวนนักโทษเพิ่มมากขึ้น ซึ่งต้องอาศัยการเรียนรู้เพิ่มเติม ต้องระวังตัวมากขึ้นเพราะพวกเขาใหญ่หรือผู้ที่อยู่ในเรือนจำมานานแล้วจะทำตัวเป็นอันธพาล

หลังจากอยู่มาได้สัปดาห์หนึ่ง เริ่มมีคนมาให้ความสนใจกับทรงศักดิ์เป็นจำนวนมาก วิธีการแบบเดียวกับที่เคยเจอมาคือการนำอาหารเครื่องใช้มาให้ แต่มีนักโทษชายคนหนึ่งชื่อ ชีรศักดิ์ เข้ามาให้ความสนใจด้วยวิธีการเขียนจดหมายโดยฝากเพื่อนที่เป็นกะเทยมาให้ ทรงศักดิ์ได้ถามจากเพื่อนว่าใครเป็นคนส่งมา พอได้เจอหน้ากันจึงเริ่มพูดคุยทำความรู้จักกันได้ซักระยะหนึ่งจึงตกลงเป็นแฟน โดยทรงศักดิ์ให้เหตุผลว่า ชีรศักดิ์มีรูปร่างค่อนข้างสูงใหญ่ ผิวขาว สักลายทั้งตัว ดูน่าเกรงขาม น่าจะดูแลปกป้องเธอได้ พอดตกลงคบกันเป็นแฟนจึงอยู่กินกันฉันท์สามีภรรยา แต่เวลานอนไม่ได้นอนด้วยกัน เนื่องจากนักโทษที่เป็นกะเทยต้องนอนห้องที่เรือนจำจัดไว้ให้ ส่วนเรื่องการมีเพศสัมพันธ์นั้นอาศัยช่วงเวลาที่หลับตาคนหรือในช่วงวันหยุดเสาร์-อาทิตย์ โดยมีเพศสัมพันธ์กัน

ไม่บ่อยนัก เวลาที่มีเพศสัมพันธ์กันทรงศักดิ์จะให้ ชีรศักดิ์ใส่ถุงยางอนามัยทุกครั้งเพื่อป้องกันโรคติดต่อ

ชีวิตประจำวันก็เหมือนครั้งที่แล้วคือ ต้องตื่นแต่เวลา 05.00 น. เพื่อมาอาบน้ำ แต่งตัว รับประทานอาหารเช้าในโรงเลี้ยง ครั้นพอถึงเวลา 08.00 น. ต้องมารวมตัวเข้าแถวเพื่อเคารพธงชาติและตรวจนับยอดจำนวนนักโทษ ทำอย่างนี้เป็นกิจวัตร หลังจากนั้นจึงแยกย้ายกันไปทำงานตามกองงานต่าง ๆ เช่น กองงานรองเท้า พับกระดาษ กองงานทั่วไป เป็นต้น สำหรับทรงศักดิ์ได้รับมอบหมายให้ทำกองงานทั่วไปเช่น พับถุง ปั่นถ้วย แต่ส่วนใหญ่ทรงศักดิ์ไม่ค่อยได้ทำงาน เนื่องจาก ชีรศักดิ์แฟนของเธอเป็นคนคุมกองงาน เธอจึงไม่ต้องทำงานอะไรมาก ครั้นพอถึงเวลา 15.00 น. จึงถึงเวลาต้องขึ้นเรือนนอน

4. กระบวนการสร้างความสัมพันธ์ทางเพศของนักโทษ

การสร้างความสัมพันธ์ทางเพศของนักโทษที่เป็นกะเทยกับนักโทษชายที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศส่วนใหญ่จะคล้ายกัน

จากที่สังเกตได้จากเพื่อน ๆ ที่ ๆ นื่องกะเทยด้วยกัน และที่เกิดจากตัวเอง ส่วนใหญ่นักโทษชายจะให้ความสนใจกับกะเทยที่เข้ามาใหม่ ด้วยการส่งข้าวของเครื่องใช้ อาหารมาให้ ถ้ากะเทยนางไหนยอมรับสิ่งของเหล่านั้นแสดงว่ายอมตกลงให้เขาเลี้ยงดูและอยู่กินกันแบบสามีภรรยา และจะไม่มีนักโทษชายคนไหนมายุ่งกับกะเทยที่มีเจ้าของแล้ว ส่วนการมีเพศสัมพันธ์จะเกิดจากความเต็มใจของทั้งสองฝ่ายด้วย (นักโทษชายทรงศักดิ์ สุลันธา, 2556)

5. สภาพปัญหาที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งของนักโทษในเรือนจำ

ทรงศักดิ์ไม่เคยมีปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนนักโทษในเรือนจำเลยตั้งแต่ที่ต้องมาอยู่ในเรือนจำถึงสองครั้ง รวมทั้งเจ้าหน้าที่ด้วย เพราะเป็นเธอคนเรียบง่ายไม่เคยสร้างปัญหาอะไร ทำให้มีเพื่อนเป็นจำนวนมากไม่ว่าจะเป็นเพื่อนนักโทษชายหรือเพื่อนนักโทษที่เป็นกะเทย และมักจะเป็นที่พึ่งของเพื่อน ๆ กะเทยเวลามีปัญหาเมื่อมาปรึกษาหรือเล่าให้ทรงศักดิ์ฟังก็จะได้รับคำแนะนำที่ดี ๆ กลับไป ทำให้เพื่อน ๆ นื่องกะเทยรักและเคารพมาก ปัญหาการหึงหวงกับแฟนก็ไม่มีเพราะต่างคนต่างเข้าใจซึ่งกันและกัน มีปัญหาอะไรเธอกับแฟนใช้วิธีการพูดคุยกันตรง ๆ ด้วยเหตุผล

6. ความคาดหวังต่อการใช้ชีวิตหลังพ้นโทษ

หลังจากพ้นโทษทรงศักดิ์จะกลับไปช่วยครอบครัวทำงานที่บ้าน แต่อาจจะทำอะไรไม่ได้มาก เพราะส่วนใหญ่จะมีพนักงานทำอยู่แล้วและเป็นงานของผู้ชาย เธอเป็นกะเทยจะทำไม่ค่อยได้ทำ และจะปรับปรุงตัวให้ดีขึ้นเพื่อครอบครัวและตัวเธอเอง

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 7 นักโทษชายธนาพา โช้ทอง (นามสมมุติ)

1. ข้อมูลส่วนตัว

นักโทษชนาพา อายุ 28 ปี ยังไม่ได้แปลงเพศ การศึกษาระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จฯ คณะนิเทศศาสตร์ ภูมิลำเนาเป็นคนกรุงเทพมหานคร จำนวนพี่น้อง 2 คน เป็นบุตรคนโต มีน้องชายจำนวน 1 คน น้องชายไม่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ ก่อนเข้าเรือนจำประกอบอาชีพเป็นผู้ช่วยผู้จัดการ ที่ร้านอาหารญี่ปุ่น ย่านพระราม 3 ก่อนเข้าเรือนจำเช่าห้องพักอยู่คนเดียว ย่านพระราม 3 โคนจับกุมในคดีลักทรัพย์ กำหนดโทษ 6 ปี 12 เดือน จำคุกมาแล้ว 6 เดือนไม่เคยมีประวัติติดคุกมาก่อน

2. พฤติกรรมทางเพศก่อนเข้าเรือนจำ

ครอบครัวของชนาพาเป็นครอบครัวที่มีฐานะดีถือว่าดี ตอนเด็ก ๆ ชนาพาจะอยู่กับพี่เลี้ยงที่เป็นกะเทยจะสนิทกับพี่เลี้ยงมาก และจะไม่ค่อยเล่นกับน้องชาย แต่จะชอบเล่นกับเพื่อนผู้หญิงมากกว่า ชนาพาเริ่มรู้สึกว่าคุณเองอยากเป็นผู้หญิงตั้งแต่เด็ก ๆ “เริ่มรู้สึกว่าคุณเองอยากเป็นผู้หญิงตั้งแต่เด็กเลย เห็นพี่เลี้ยงแต่งหน้าทาปากแล้วอยากทำบ้าง พี่เลี้ยงชอบทำท่ากระดุกกระดิงให้เราดู” (นักโทษชายชนาพา โชษทอง, 2556)

ชีวิตในช่วงวัยเด็ก ชนาพาจะดูเหมือนเด็กผู้ชายที่เรียบร้อยมาก ชอบเล่นกับเด็กผู้หญิงแถว ๆ บ้าน เช่น เล่นขายของ เล่นกะโดค่าง เล่นตุ๊กตา ฯลฯ จะไม่ชอบเล่นกับเด็กผู้ชายรวมถึงน้องชายด้วย กลุ่มเพื่อน ๆ ที่ชนาพาชอบเล่นด้วยกันมีเด็กผู้หญิงประมาณ 4-5 คน และเด็กผู้ชายที่มีลักษณะเรียบร้อยแบบชนาพาอีก 2 คน ชนาพามีความสุขมากเวลาอยู่กับเพื่อน ๆ

ช่วงที่เรียนระดับชั้นประถมศึกษาชนาพาเริ่มแสดงออกถึงพฤติกรรมทางเพศเบี่ยงเบนทางเพศ โดยแสดงท่าทางกระดุกกระดิงคล้ายผู้หญิง ชอบเล่นกับเพื่อนผู้หญิงและมีเพื่อนในลักษณะนี้อีกประมาณ 5-6 คน แต่ก็แสดงพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศไม่เด่นชัดมากนัก ชนาพาเป็นเด็กที่เรียนดีและตั้งใจเรียนมากทำให้ครูและเพื่อน ๆ รักและเอ็นดู แต่จะมีเพื่อนผู้ชายบางคนที่ชอบล้อว่าเป็น “ตุ๊ก” แต่ชนาพาไม่สนใจอะไรจะนั่ง ๆ เหยย ๆ หลังจากนั้นชนาพาสอบเข้าเรียนต่อที่โรงเรียนมัธยมประจำจังหวัด ซึ่งเป็นโรงเรียนชายล้วนสาเหตุที่ชนาพาสอบเข้าที่โรงเรียนแห่งนี้ เพราะเป็นโรงเรียนที่มีนักเรียนที่เป็นกะเทยอยู่เยอะ หลังจากที่ชนาพาได้เข้าไปเรียน จึงเริ่มแสดงพฤติกรรมทางเพศเด่นชัดมากขึ้น เริ่มแต่งหน้าทาปาก แต่งกายผิกระเบียบ โรงเรียน ยิ่งเวลาที่อยู่ในกลุ่มเพื่อนที่เป็นกะเทยด้วยกันแล้วจะกล้าแสดงออกยิ่งขึ้นเช่น เม้าท์เรื่องผู้ชาย จับกลุ่มเฮฮาเสียงดัง คุยกันเรื่องเพศสัมพันธ์ โดยจะมีกะเทยรุ่นพี่เป็นผู้ถ่ายทอดประสบการณ์ต่าง ๆ ให้ ชนาพาทานยาคุมตั้งแต่อยู่มัธยมศึกษาปีที่ 3 จากคำแนะนำของกะเทยรุ่นพี่ โดยหวังว่าจะมีหน้าอกและผิวพรรณเนียนใส

หลังจากจบมัธยมศึกษาปีที่ 6 ชนาพาสอบเข้าเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จฯ เจ้าพระยากับเพื่อนที่เป็นกะเทยด้วยกัน โดยเลือกเรียนคณะนิเทศศาสตร์ตามเพื่อน ๆ ชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัย ชนาพา กล้าแสดงออกถึงพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศเด่นชัดมากขึ้น เช่น ไว้ผมยาว

คล้ายผู้หญิง แต่งหน้าไปเรียน หรือแม้กระทั่งใส่กระโปรงนักศึกษาไปเรียน ธนาพาเริ่มมีเพื่อนใหม่ ๆ มากขึ้นเนื่องจาก ธนาพาเป็นที่คนที่มีน้ำใจและเป็นมิตรกับทุกคน มีทั้งเพื่อนที่เป็นกะเทย เพื่อนผู้หญิงและเพื่อนผู้ชาย ช่วงปี 1 เทอมแรก ธนาพาตั้งใจเรียนมากไปเรียนสม่ำเสมอ ทำให้ผลการเรียนในเทอมแรกค่อนข้างอยู่ในเกณฑ์ดี แต่หลังจากเริ่มเข้าเทอมสอง ธนาพามีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไป เริ่มเที่ยวกลางคืนกับเพื่อน ๆ โดยเพื่อนที่ไปเที่ยวด้วยกันจะเป็นเพื่อนกะเทยด้วยกันเป็นส่วนใหญ่ สถานที่ ๆ ธนาพาชอบไปเที่ยวคือย่านสีลมซึ่งเป็นย่านที่มีบาร์ ผับ สำหรับกะเทย ในช่วงหลังนี้เองทำให้ธนาพาขาดเรียนบ่อยขึ้นทำให้มีปัญหาในเรื่องการเรียนและเรื่องเงิน ธนาพาจึงต้องโกหกทางบ้านอยู่เสมอเพื่อขอเงินมาเที่ยวโดยอ้างว่าขอมาใช้จ่ายเรื่องเรียน ช่วงหลังธนาพาโทรไปขอเงินทางบ้านบ่อยขึ้นจนแม่เริ่มสังเกตเห็นถึงความผิดปกติ จึงมาหาธนาพาที่หอพักตอนกลางคืนเพราะธนาพาเช่าหอพักอยู่ที่หลังมหาวิทยาลัยจึงรู้ว่าธนาพาแอบหนีเที่ยวกับเพื่อน ๆ กะเทย ทำให้แม่โกรธมาก และซักถามจนรู้ความจริงว่าธนาพาโกหกเรื่องเงินและผลการเรียนที่ตกต่ำ “แม่ โกรธและยื่นคำขาดว่า ถ้าไม่ตั้งใจเรียนก็เลิกเรียนซะ และกลับมาอยู่บ้าน” (นักโทษชายธนาพา โช้ทอง, 2556) ธนาพากลัวจะว่าตนจะได้ไม่เรียนต่อและกลัวว่าจะไม่ได้ใช้ชีวิตอิสระแบบนี้ก็จึงหันกลับมาตั้งใจเรียนอีกครั้ง ทำให้ผลการเรียนกลับมาอยู่ในเกณฑ์ดีอีกครั้ง ส่วนเรื่องเที่ยวกลางคืนกับเพื่อน ๆ กะเทยเธอยังมีไปเที่ยวกันบ้างแต่ไม่บ่อยเหมือนเมื่อก่อน ธนาพาใช้ชีวิตแบบนี้มาเรื่อย ๆ จนจบการศึกษาระดับปริญญาตรี

หลังจากจบการศึกษาระดับปริญญาตรีธนาพาได้มาสมัครงานที่ร้านอาหารญี่ปุ่นแห่งหนึ่งในตำแหน่งผู้ช่วยผู้จัดการร้าน ย่านพระราม 3 และได้มาเช่าหอพักใกล้กับที่ทำงาน ธนาพาทำงานที่ร้านอาหารญี่ปุ่นและได้เข้ากลุ่มกับเพื่อนที่เป็นกะเทยด้วยกันในร้านอาหาร ทำให้ธนาพาทำงานที่นั่นอย่างมีความสุขและเป็นที่รักของเพื่อน ๆ พี่ ๆ รวมถึงหัวหน้างานด้วย หลังจากทำงานที่ร้านอาหารได้ประมาณ 3 ปี ธนาพามีแฟนเป็นตัวแทนคนทำงานอยู่ที่เดียวกัน อยู่กินด้วยกัน ส่วนในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์นั้น “ส่วนใหญ่จะใช้ปากทำให้แฟนมากกว่าเพราะอวัยวะของเขาใหญ่ก็เลยใช้ปากทำให้อย่างเดียว ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ทางทวารเลย กลัวมันเจ็บ” (นักโทษชายธนาพา โช้ทอง, 2556)

หลังจาก ธนาพา อยู่กินกับแฟนด้วยกันมาประมาณปีกว่า ๆ ทำให้ธนาพาประสบปัญหาในเรื่องการเงินเนื่องจากมีค่าใช้จ่ายเพิ่มมากขึ้นประกอบกับแฟนของเธอคิดหนี้การพนันบอล ด้วยความที่เธอรักและหลงแฟนเธอมากเพราะเป็นแฟนคนแรกของเธอ จึงทำให้ธนาพาตัดสินใจก่อคดีลักทรัพย์และโดนจับกุมตัวในที่สุด

3. การเอาตัวรอดและรูปแบบการใช้ชีวิตของนักโทษในเรือนจำ

หลังจากถูกจำคุกและถูกดำเนินคดี ธนาพาถูกนำตัวมายังเรือนจำพิเศษ กรุงเทพฯ ช่วงแรกที่เข้ามาอยู่ในเรือนจำ ธนาพามีความหวาดระแวงมาก เนื่องจากสภาพแวดล้อมต่าง ๆ และจำนวนผู้ต้องขังในเรือนจำเป็นสถานที่เธอไม่คิดว่าจะต้องมาอยู่ ทำให้เกิดความเครียดและกังวลมาก ทำให้ช่วงสัปดาห์แรกไม่สามารถปรับตัวได้ แต่ก็มีเพื่อนนักโทษหลายคนพยายามเข้ามาคุยด้วย ทำให้ธนาพาคลายความกังวลไปได้บ้าง ในช่วงแรกธนาพาต้องนอนรวมกับเพื่อนนักโทษชายเป็นจำนวนมากในห้องนอนเดียวกัน ทำให้เกิดความกลัวว่าจะมีเพื่อนนักโทษมากระทำชำเรา เนื่องจากธนาพามีลักษณะกระตู่กระตึ่งรูปร่างเล็กบางหน้าตา ผิวพรรณเหมือนหญิง แต่หลังจากนั้นเริ่มปรับตัวได้บ้าง เนื่องจากมีรุ่นพี่ที่เป็นกะเทยคอยให้ความช่วยเหลือให้คำแนะนำในเรื่องวัฒนธรรมต่าง ๆ ของการใช้ชีวิตอยู่ในเรือนจำ หลังจากนั้นประมาณ 1 เดือน ธนาพามีการพัฒนาการในการปรับตัวให้สามารถใช้ชีวิตได้ดีขึ้น โดยการปฏิบัติตามกฎระเบียบและสังเกตจากพฤติกรรมต่าง ๆ ของนักโทษในเรือนจำ โดยเฉพาะกลุ่มนักโทษที่มีลักษณะพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ ทำให้ธนาพาซึมซับเรื่องดังกล่าวว่าเป็นเรื่องธรรมดา

ชีวิตประจำวันก็เหมือนนักโทษคนอื่น ๆ คือ ต้องตื่นแต่เวลา 05.00 น. เพื่อมาอาบน้ำ แต่งตัว รับประทานอาหารเช้าในโรงเลี้ยง ครั้นพอถึงเวลา 08.00 น. ต้องมารวมตัวเข้าแถวเพื่อเคารพธงชาติและตรวจนับยอดจำนวนนักโทษ ทำอย่างนี้เป็นกิจวัตร หลังจากนั้นจึงแยกย้ายกันไปทำงานตามกองงานต่าง ๆ เช่น กองงานรองเท้า พับกระดาษ กองงานทั่วไป เป็นต้น สำหรับธนาพาได้รับมอบหมายให้เป็นผู้ช่วยเหลือเรือนจำ ได้รับค่าจ้างเดือนละ 50 บาท หรือ 60 บาท

ส่วนใหญ่จะได้อำนาจเดือนละ 50-60 บาท แล้วแต่กองงาน ถ้าเกิดงานปั่นด้วย ในแดนจะมีงานด้วย ลุง รองเท้า การขัดเงา งานด้วยก็จะได้น้อยหน่อย 25-30 บาท เราได้ 60 บาท 50 บาท แต่ก่อนงานลุงจะได้ร้อยกว่า นักโทษชั้นเยี่ยมจะได้ ถ้ามาพอใหม่อะหรือ ญาติเรามา ปกติก็จะญาติมาเยี่ยม แล้วก็ซื้อของมาฝาก แล้วก็ฝากเงินด้วย แต่เวลาซื้อของเข้าไป เอาไปข้างในก็เก็บ เราจะเป็นคนที่แบบว่าให้คนโน้นคนนี้ เป็นคนชอบแบ่งปัน แล้วแฟนชอบว่าให้คนอื่นอะให้ได้ แต่นึกถึงเวลาถ้าเกิดวันไหนถ้าเราไม่มีใครมาเยี่ยมคนอื่นจะให้เราให้หรือเปล่า แฟนชอบว่าแบบนี้ ทะเลาะกันเรื่องนี้ประจำ เราเป็นคนใจดี อยู่ข้างนอกเราก็นิสัยเป็นแบบนี้อยู่แล้ว (นักโทษชายธนาพา โช้ทอง, 2556)

ถ้าส่งงานเสร็จเร็ว ธนาพาจะไปเดินไปคุยเล่นกับเพื่อน ๆ บ้าง เดินไปหาแฟนบ้าง “ถ้างานเสร็จก็ไปหาแฟนบ้าง บางทีก็นั่งคุยกัน คือนายเขารู้ (นายคือผู้คุม) เขาก็ไม่ได้ว่าอะไร แชวประจำ เขาก็บอกว่าให้อยู่กันดี ๆ ละกัน จะแต่งงานเมื่อไหร่ เขาก็เคยแซวตอนแรก บอกว่าเดี๋ยวเขาจะจัดงานแต่งงานให้ เมื่อก่อนอะมี แต่เดี๋ยวนี้อะไม่รู้ว่ามีรีเปล่า”

ครั้นพอถึงเวลา 15.00 น. จึงถึงเวลาต้องขึ้นเรือนนอนเวลานอน เธอต้องนอนรวมในห้องเดียวกับนักโทษกะเทยคนอื่น ๆ ส่วนมากขึ้นไปจะหลับกันทั้งหมดเนื่องจากเห็นคเหนื่อยจากการทำงานมาตลอดทั้งวัน แต่มีนักโทษบางส่วนที่ยังไม่นอนจะจับกลุ่มคุยกัน ในกลุ่มเพื่อนกะเทย

ด้วยกันจะมีภาษาที่ใช้พูดคุยกันเฉพาะในหมู่นักโทษกระเทย เรียกว่า ภาษา รู โดยจะใช้ในเวลานินทาผู้ชายหรือแอบแซวผู้ชายที่ตนชอบเพื่อไม่ให้ผู้ชายของตนรู้ อ่านหนังสือนิตยสารบ้าง ละครบ้าง เจ้าหน้าที่จะปิดโทรทัศน์เวลา 21.30 น.จากนั้นนักโทษทุกคนจะต้องหลับกันหมด

หลังจากเข้าเดือนที่ 2 ธนาพาได้ตกลงคบกับ อนันต์ (นามสมมติ) ซึ่งธนาพาเป็นคนเลือกเอง โดยให้เหตุผลว่า แฟนคนนี้เป็นคนที่ถูกชะตาที่สุดและเป็นคนมีเงินด้วยคงจะเลี้ยงดูได้เป็นอย่างดี ธนาพาจึงตกลงที่จะเป็นแฟนกับอนันต์ หลังจากที่ตัดสินใจคบกับอนันต์แล้ว อนันต์ก็ดูแลเรื่องอาหารการกิน ของใช้ต่าง ๆ ให้เธอ ส่วนธนาพาจะยอมมีเพศสัมพันธ์กับอนันต์เป็นการแลกเปลี่ยนแต่ไม่บ่อยมากนัก และอยู่กินกันอย่างเปิดเผยเหมือนคู่สามีภรรยา

“อาทิศย์ละ 1 ครั้ง เพราะปกติจะไม่ชอบ รู้สึกว่ามันเจ็บ แต่เคยพูดกับเพื่อนว่า ถ้าเกิดมีแฟนแล้วอวัยวะเพศของผู้ชายใหญ่ เราจะไม่เอา เราจะไม่ให้เขามีเพศสัมพันธ์ด้วย ตอนแรกก็แกล้ง ๆ คุยกับอนันต์ว่าขอบ้างน้อยชายหน่อยนะ ตอนแรกก็ไม่กล้าไปจับ พอลองไปจับดูก็โอเค คือขนาดอวัยวะเพศของเขา เราจับได้ ถ้าเกิดว่าใหญ่เราก็จะไม่ยอมมีเพศสัมพันธ์ทางทวาร เพราะเรากลัวเจ็บ ถ้าวันไหนเราไม่ยอมมีก็บอกเขาว่าเราไม่ยอมมี เขาก็จะบอกว่าไม่เป็นไร เคี้ยวเขาขึ้นไปช่วยตัวเอง เขาไม่บังคับเรา แล้วแต่เรา เขาเข้าใจเรา บางทีเขาก็รู้สึกเฟลบ้างแบบว่าไอ้ให้ไม่ทำการบ้านเลยหรอ บางทีเราก็ใช้ปากให้บ้าง แต่ไม่ได้มีเพศสัมพันธ์ทางทวาร ใช้ปากอย่างเดียว แต่กะเทยบางคนแบบว่าไม่ยอมให้แฟนช่วยตัวเอง ก็ต้องทำให้แฟนทุกวัน บางคนนะ จริง ๆ ส่วนใหญ่จะมีเพศสัมพันธ์กันช่วงเสาร์-อาทิตย์ เวลาที่มีเพศสัมพันธ์กันจะมีข้างล่าง ใต้เรื่อนนอน จะมีมุมหรือในที่นี้จะเรียกว่า เข้ามุม เอาผ้ามาปิดไว้ มีเพื่อนของแฟนเรามาแอบดูบ้างบางครั้ง เวลาเรามีเพศสัมพันธ์กับแฟน แต่ก็ไม้อาย เพราะเล่นกับพวกเขาอยู่แล้ว บางทีเขาก็มาหอมแก้มบ้าง ให้จับมือบ้าง แต่แฟนจะบอกอยู่เสมอว่าไม่ชอบเลยที่เราไปเล่นกับพวกเขาแบบนั้น” (นักโทษชายธนาพา โช้ทอง, 2556)

อยู่ในเรือนจำธนาพาจะดูแลรูปร่างและผิวพรรณของตนเองด้วยวิธีการทาครีมบำรุง โดยฝากผู้คุมซื้อ เพื่อดูแลตัวเองให้ดูดีเป็นที่หมายตาของแฟนตลอดไป “แฟนชอบบอกว่าดูแลตัวเองบ้าง อย่าปล่อยให้ตัวเองให้โทรม บางครั้งเขาก็เป็นคนทาครีมให้เราเองเลยนะ” (นักโทษชายธนาพา โช้ทอง, 2556)

4. กระบวนการสร้างความสัมพันธ์ทางเพศของนักโทษ

อนันต์เป็นฝ่ายเดินเข้ามาคุย เอาอาหาร ขนม เครื่องใช้ต่าง ๆ และเขียนจดหมายมาให้ เธอจึงรู้ว่าคนนี้หมายตาเธอและอยากรับเธอไปดูแล ธนาพาจึงศึกษาดูใจกับอนันต์ไปเรื่อย ๆ คว้าอนันต์จะสามารถปกป้องดูแลเธอได้ไหม จนแน่ใจแล้วว่าอนันต์สามารถดูแลปกป้องเธอได้เธอจึงตกลงเป็นแฟนและอยู่กินด้วยกันกับอนันต์เป็นตัวเป็นตนในเรือนจำ “ตอนแรกเขียนจดหมายมาเฉย ๆ แต่เขาบอกว่ามองมาตั้งแต่แรกแล้ว ก็เลยคุยกันเฉย ๆ ก็คือจะไม่ค่อยยุ่งกับใครอยู่แล้วจริง ๆ จนเขาเอาชนะใจเราได้ ที่สำคัญเขามีเงินด้วย จึงตกลงเป็นแฟนกัน”

5. สภาพปัญหาที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งของนักโทษในเรือนจำ

โดยส่วนตัวแล้วธนาพาไม่เคยมีปัญหาทะเลาะวิวาทกับเพื่อนนักโทษและผู้คุมในเรือนจำ ธนาพาจะปฏิบัติตนตามระเบียบข้อบังคับของทางเรือนจำที่กำหนดไว้ เนื่องจากกลัวโดนลงโทษด้วยการตีตบและโดนย้ายแดนทำให้เธอพยายามหลีกเลี่ยงการมีปัญหากับเพื่อนนักโทษและผู้คุม “ปัญหาทะเลาะวิวาทกับกะเทยด้วยกันของคนนั้นไม่มี แต่คนอื่นในแดนฟังจะทะเลาะกัน เอน้ำร้อนราดกัน ตอนนี้โดนย้ายแดนไปแล้ว โดนไถ่ตัวแล้วย้ายแดน ตอนนั้นอยู่ในห้องเดี่ยวกัน ก่อนหน้านั้นเขาทะเลาะกันอยู่แล้ว ปากกะเทยคำ ๆ กัน ถ้าไม่ยอมจึงตบตีกัน” (นักโทษชายธนาพา โช้ทอง, 2556) ส่วนปัญหาของตนกับแฟนนั้นส่วนใหญ่มาจากสาเหตุการหึงหวงมากกว่า

บางทีทะเลาะกัน แต่จะจี๋หึงกันคือเล่นกับคนโน้นคนนี้ไม่ได้ มีแฟนแล้วห้ามคุย ถ้าเกิดไม่คุยกับคนโน้นคนนี้ ที่ ๆ เขาก็จะหาว่าเราขี้ขี้ แต่ก็หาว่าเล่นเกิน ไปอย่างไร ๆ จะชอบพูดแบบว่า เขารู้ว่าเรามีคนพร้อมที่จะเอาไปอยู่ด้วย คุณแกล้งดีด้วย แต่มันก็มีใช่ ยอมรับว่ามันมีมีคนแบบชอบเรามีคนชอบหลายคน แต่เราก็มีแฟนแล้วเราก็ไม่ได้ยุ่ง แกล้งเล่นเฉย ๆ (นักโทษชายธนาพา โช้ทอง, 2556)

6. ความคาดหวังต่อการใช้ชีวิตหลังพ้นโทษ

หลังจากพ้นโทษออกไป จะกลับไปทำงานที่บ้านก่อน ช่วยงานที่บ้านซักรีดแล้วค่อยไปสมัครงานที่เธอชอบ เนื่องจากที่บ้านเป็นเจ้าของตลาดอยู่ คือตลาดนัด โดยเธอจะไปช่วยเก็บค่าเช่าที่ตลาด และจะไม่กลับไปทำอาชีพที่ผิดกฎหมายอีก ธนาพาได้สาบานกับตัวเองไว้ว่าจะไม่เข้ามาอยู่ในเรือนจำอีกเป็นครั้งที่สอง แต่ยังคงมีความกังวลบ้างในเรื่องการยอมรับของสังคม แต่จะพยายามปรับตัวและยอมรับให้เร็วที่สุด

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 8 นักโทษชายอุดมศักดิ์ ลาภผล (นามสมมุติ)

1. ข้อมูลส่วนตัว

ผลงานวิจัยนักศึกษา ระดับปริญญาตรี

นักโทษอุดมศักดิ์ อายุ 27 ปี ยังไม่ได้แปลงเพศ แต่ถ้ามีโอกาสจะตัดยกรรมแปลง

เพศ การศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชัชวาท จำนวนพี่น้อง 2 คน คนเป็นบุตรเล็ก มีพี่ชาย 1 คน พี่ชายไม่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ อาชีพก่อนเข้าเรือนจำเป็นเด็กเชียร์ที่บาร์แห่งหนึ่งในย่านตรอกข้าวสาร ก่อนเข้าเรือนจำอาศัยอยู่กับบิดา โดนจับกุมในคดีลักทรัพย์ ตอนนี้อยู่ระหว่างการเดินทางคดียังไม่ได้ตัดสินโทษ ครั้งนี้เป็นความต้องการโทษครั้งที่ 2 เนื่องจากเคยมีประวัติโดนจับกุมมาแล้วหนึ่งครั้ง ในคดีลักทรัพย์เวลาดกลางคืนเหมือนกัน เมื่อปี พ.ศ.2549

2. พฤติกรรมทางเพศก่อนเข้าเรือนจำ

อุดมศักดิ์เติบโตในครอบครัวที่ไม่อบอุ่น เนื่องจากพ่อกับแม่แยกทางกัน โดยพ่อรับอุดมศักดิ์มาอยู่ด้วย ส่วนพี่ชายอยู่กับแม่ เมื่ออุดมศักดิ์มีอายุได้ประมาณ 3 ขวบกว่า ๆ พ่อได้นำอุดม

ศักดิ์มาฝากไว้กับป้าเพราะพ่อต้องไปทำงานที่ต่างจังหวัด อุดมศักดิ์ได้มาอยู่กับป้าซึ่งมีลูกสาววัยไล่
 เรียบกับเธอ อายุห่างกับอุดมศักดิ์ 2 ปี ทำให้อุดมศักดิ์ต้องเล่นกับพี่สาวมาตั้งแต่เล็ก ๆ เพราะพี่สาว
 ต้องดูแลเธอเวลาป้าไม่อยู่บ้าน อุดมศักดิ์จะเล่นอะไร ๆ ที่คล้ายกับเด็กผู้หญิงทั้งหมดไม่ว่าจะเป็น
 การกระโดดคาง เล่นตุ๊กตากระดาษ เป็นต้น พอถึงวัยเข้าโรงเรียนป้าส่งอุดมศักดิ์ให้เรียนที่โรงเรียน
 เดียวกับพี่สาว อุดมศักดิ์เริ่มรู้สึกว่าตัวเองมีความต้องการเป็นผู้หญิงมากขึ้น เพราะชอบเล่นและเข้า
 กลุ่มกับเด็กผู้หญิงมากกว่าเด็กผู้ชาย จนเพื่อน ๆ ล้อว่าเป็นตุ๊ด เมื่อเข้าเรียนในชั้นประถมศึกษา อุดม
 ศักดิ์เริ่มแสดงออกในลักษณะท่าทางกระตือรือร้นอย่างชัดเจน โดยเฉพาะตอนอยู่ระดับชั้น
 ประถมศึกษาปีที่ 4 หนาพ้าเริ่มแสดงพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศชัดเจนมากขึ้นจนป้าสังเกตเห็น แต่
 ป้าไม่ว่าอะไรและพยายามอบรมสั่งสอนให้เป็นคนดี แต่หนาพ้าปฏิบัติตนเป็นคนดีป้ากับพ่อก็กุมใจ
 แล้ว

ช่วงระดับมัธยมศึกษาอุดมศักดิ์มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศอย่างชัดเจน เพราะมีเพื่อน
 ที่มีลักษณะเดียวกันรวมตัวเป็นกลุ่มมากขึ้น อุดมศักดิ์เริ่มไม่ตั้งใจเรียนและหนีเรียนบ่อย ๆ “ตอนอยู่
 ม. 2 เริ่มหนีเรียนกับเพื่อน ๆ ก็จะไปที่ห้างสรรพสินค้าซะเป็นส่วนใหญ่ ไปเล่นเกมสับข้าง ร้องคารา
 โอเกะบ้าง สนุกสนานกันมากเพราะไปกลุ่มใหญ่เป็นกะเทยเกือบทั้งหมด” (นักโทษชายอุดม
 ศักดิ์ ปรากฏผล, 2556)

อุดมศักดิ์หนีเรียนจนอาจารย์ต้องให้เชิญผู้ปกครองมาพบ แต่อุดมศักดิ์ไม่ยอมบอกป้า
 กับพ่อเนื่องจากกลัวโดนลงโทษ โดยได้จ้างคนขับรถสองแถวในตลาดใกล้โรงเรียนมาเป็น
 ผู้ปกครองให้ ถึงแม้อุดมศักดิ์จะไม่ค่อยตั้งใจเรียนและผลการเรียนไม่ค่อยดีแต่เธอสามารถเอาตัว
 รอดจนจบมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้ หลังจากจบระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เธอได้สมัครเรียนระดับชั้น
 มัธยมศึกษาตอนปลายต่อที่โรงเรียนเดิม โดยเลือกเรียนสายศิลป์ตามเพื่อน ๆ ในช่วงมัธยมศึกษาปี
 ที่ 5 อุดมศักดิ์ได้คบกับเพื่อนผู้ชายคนหนึ่งเป็นแฟน แต่ไม่ได้มีเพศสัมพันธ์เพราะคบกันได้ไม่นาน
 ฝ่ายชายจึงขอลอก เนื่องจากฝ่ายชายโดนเพื่อนล้อว่ามีแฟนเป็นกะเทย แต่เธอไม่ได้เสียใจอะไรถือว่าเป็น
 ประสบการณ์ชีวิต หลังจากจบระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 อุดมศักดิ์ไม่ได้เรียนต่อเพราะที่บ้าน
 ประสบปัญหาทางการเงินจึงออกมาหางานทำ

หลังจากที่ไม่ได้เรียนต่อ อุดมศักดิ์จึงตัดสินใจหางานทำ จนได้มาเป็นพนักงานของ
 โรงงานแปรงขัดปิ่นแห่งหนึ่ง อุดมศักดิ์ตั้งใจทำงานและเรียนรู้งานได้อย่างรวดเร็วในระหว่างที่
 ทำงานอยู่ที่โรงงานแปรงขัดปิ่น เธอได้รู้จักกับผู้ชายคนหนึ่งชื่อ ชิดชัย (นามสมมติ) ซึ่งทำงานอยู่ที่
 เดียวกัน อุดมศักดิ์รู้สึกถูกชะตากับชิดชัยมาก และพยายามหาทางคุยเพื่อสานความสัมพันธ์กับชิดชัย
 ทุกวัน จนในที่สุดชิดชัยได้ตกลงเป็นแฟนกับเธอ โดยที่ชิดชัยนั้นไม่ได้รังเกียจที่อุดมศักดิ์เป็นกะเทย
 จึงตัดสินใจอยู่กับด้วยกันโดยเช่าห้องพักใกล้ ๆ โรงงานอยู่ หลังจากอุดมศักดิ์แยกออกมาอยู่กับชิด

ช่วยได้ไม่นานพ่อของอุดมศักดิ์ประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์เนื่องจากจัมเปอร์ตัดหน้ารถยนต์ ทำให้ อุดมศักดิ์ต้องใช้จ่ายเงินจำนวนมากในการรักษาพ่อ จึงตัดสินใจเข้าลัทธิที่โรงงานเวลากลางคืนจน ถูกจำคุก

หลังจากพ้นโทษครั้งแรกอุดมศักดิ์ได้เดินทางไปเยี่ยมพ่อที่บ้าน ตลอดเวลาที่พ่อกลับมา รักษาตัวอยู่ที่บ้าน ป้าจะเป็นผู้คอยดูแลพ่อทุกอย่างอุดมศักดิ์จึงตัดสินใจเดินทางเข้ากรุงเทพฯ เพื่อมา ทำงานทำพร้อมกับเพื่อนที่เป็นกะเทยแถวบ้านอีกหนึ่งคนชื่อ ฌรินทร์ (นามสมมติ) เมื่อเข้า กรุงเทพฯ มาอุดมศักดิ์กับฌรินทร์ได้ตระเวนไปสมัครงานในสถานที่ต่างๆแต่ไม่มีที่ใดรับเนื่องจาก การศึกษาของอุดมศักดิ์และฌรินทร์นั้นจบเพียงแค่มัธยมศึกษาปีที่ 6 จนไปเจอแนนซี่ (นามสมมติ) เพื่อนที่เป็นกะเทยสมัยเรียนมัธยมด้วยกัน ซึ่งแนนซี่ได้เปลี่ยนแปลงไปเยอะมากเธอมีรูปร่างคล้าย ผู้หญิงมากขึ้นจนอุดมศักดิ์จำแทบไม่ได้ หลังจากที่ได้พูดคุยกันจึงรู้ว่าแนนซี่ทำงานอยู่ที่บาร์แห่ง หนึ่ง ซึ่งแนนซี่บอกว่ามีรายได้ดีมากจึงชวนอุดมศักดิ์กับฌรินทร์ไปทำงานด้วยกัน โดยแนนซี่จะพา ไปลองดูสถานที่ทำงานก่อนอุดมศักดิ์จึงตอบตกลง เมื่อถึงบาร์สถานที่ทำงานของฌรินทร์ย่านตรอก ข้าวสาร อุดมศักดิ์รู้สึกตื่นเต้นมาก เพราะเห็นกะเทยแต่งกายเป็นหญิงด้วยเสื้อผ้าสวย ๆ ทำงานใน บาร์มากมาย แนนซี่จึงเล่ารายละเอียดเกี่ยวกับงานให้อุดมศักดิ์และฌรินทร์ฟัง เธอจึงตัดสินใจทำงาน ที่บาร์นั้นทันที โดยให้เหตุผลว่า รายได้ดีได้แต่งกายด้วยเสื้อผ้าสวย ๆ และที่สำคัญคือตนเองอยากผ่าตัด ศัลยกรรมหน้าอก

อุดมศักดิ์เริ่มงานทันที โดยมีหน้าที่เชียร์เหล้ากับแขกที่มาท่องเที่ยวยามราตรี เธอเริ่ม เรียนรู้งานหลาย ๆ ด้านจนเกิดความชำนาญจึงทำให้มีรายได้มากขึ้นเรื่อย ๆ ทุกครั้งที่อุดมศักดิ์มา ทำงานที่บาร์เธอจะแต่งกายด้วยชุดกระโปรง เสื้อสายเดี่ยว แต่งหน้าทาปาก และสวมวิกผม ยาว เนื่องจากผมของเธอยาวแค่ประป่า

อุดมศักดิ์ทำงานที่บาร์ได้ไม่นานมีผู้ชายเข้ามาให้ความสนใจเธอเรื่อย ๆ เธอจึงมีแฟน เป็นตัวเป็นตนที่อยู่กันด้วยกัน มีเพศสัมพันธ์กันเรื่อย ๆ ทุกครั้งที่ไปเพศสัมพันธ์กับแฟน จะป้องกันโดยใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้ง

เมื่อต้นปีพ.ศ. 2556 เธอโดนจับกุมเป็นครั้งที่ 2 ในคดีลักทรัพย์เวลากลางคืน “ครั้งที่ สองคดีนี้ หมายถึงทำไว้ตั้งแต่ ปี 2553 ตอนพาแขกไปที่ตรอกข้าวสารแล้วมอมยาแขก แล้ว ขโมยเงินแขกเพราะเพื่อนกะเทยที่ร้านแนะนำว่าจะได้เงินเพิ่มและเป็นงานง่ายเลยลองดู ก็ทำแบบนี้ มาเรื่อย ๆ โดยเจ้าทุกข์ได้แจ้งความไว้ แต่เพิ่งจับได้ปีนี้”

3. การเอาตัวรอดและรูปแบบการใช้ชีวิตของนักโทษในเรือนจำ

ในการกระทำผิดครั้งแรก อุดมศักดิ์ถูกนำตัวมาขังที่เรือนจำพิเศษกรุงเทพฯ ก้าวแรกที่ เธอก้าวเข้ามาในเรือนจำ อุดมศักดิ์มีความเครียดวิตกกังวลมากเพราะเกรงว่าตนเองจะไม่สามารถทน

อยู่ได้ จึงเก็บตัวเงียบไม่พูดกับใครเลยถึงแม้จะมีเพื่อนนักโทษคนอื่น ๆ เข้ามาพูดคุยด้วยจำนวนมาก แต่หลังจากที่ผ่านไปสองสัปดาห์เธอจึงเริ่มการเรียนรู้ในการใช้ชีวิตในเรือนจำโดยได้รับการแนะนำและความช่วยเหลือจากเพื่อนกะเทยคนหนึ่งชื่อ ซาดิซัย (นามสมมติ) ทำให้ได้รู้วัฒนธรรมในการเอาตัวรอดในเรือนจำมากขึ้น รวมทั้งเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ของนักโทษชายที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางด้วย ในช่วงแรกอุดมศักดิ์ไม่ได้ให้ความสนใจในเรื่องนี้มากนักเพราะเธอกำลังอยู่ในช่วงปรับตัว อุดมศักดิ์เริ่มมีความสบายใจมากขึ้นเพราะซาดิซัยคอยดูแลและให้ความช่วยเหลืออยู่ตลอด แต่หลังจากที่เธอเริ่มปรับตัวและยอมรับกับสถานภาพของการเป็นนักโทษได้แล้วเธอจึงเริ่มยอมรับในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนนักโทษชายเพราะเห็นพฤติกรรมต่างๆเหล่านี้จนชินตาจากเพื่อนนักโทษด้วยกัน โดยเฉพาะนักโทษที่เป็นกะเทยพวกเธอจะได้รับการปฏิบัติอย่างดีจากแฟนมีชีวิตความเป็นอยู่ที่สะดวกสบายมาก อุดมศักดิ์จึงเริ่มคิดที่อยากจะอยู่อย่างสุขสบายเหมือนเพื่อนกะเทยคนอื่น ๆ เธอจึงเริ่มสนใจนักโทษชายในเรือนจำ แต่เธอใช้เวลาตัดสินใจอยู่นานพอสมควรเนื่องจากกลัวปัญหาต่างๆ ที่จะตามมา เช่น โรคเอดส์ เป็นต้น จนที่สุดเธอได้แฟนคนแรกในเรือนจำชื่อ พงษ์สิทธิ์ (นามสมมติ) โดยพงษ์สิทธิ์นั้นมีความสนใจอุดมศักดิ์มานานแล้วและพยายามให้ซาดิซัยกะเทยที่สนิทกับอุดมศักดิ์ติดต่อให้ พงษ์สิทธิ์พยายามสานความสัมพันธ์กับอุดมศักดิ์ได้ไม่นานอุดมศักดิ์จึงตกลงปลงยอมเป็นแฟน อุดมศักดิ์ได้รับการเอาอกเอาใจเป็นพิเศษจากพงษ์สิทธิ์ ทั้งเรื่องอาหารการกินของใช้ต่างๆหรือกระทั่งเครื่องสำอางพงษ์สิทธิ์จะคอยหามาให้ทุกอย่าง อุดมศักดิ์รู้สึกภูมิใจที่ตนตัดสินใจไม่ผิดที่เลือกอยู่กับพงษ์สิทธิ์

เขาดูแลเราทุกอย่างเลย หาข้าว หาผ้า ซักผ้า วัน ๆ ไม่ต้องทำอะไรเลย นั่งแต่งหน้า ตัดผม แต่งหน้าเป็นชั่วโมงกว่าจะเสร็จ ส่วนใหญ่เวลารับประทานอาหารก็จะโทรสั่งอาหารเข้ามาทาน กะเทยจะกินดีกว่าผู้ชาย สามารถสั่งอาหารทางสโมสรเข้ามาทานได้ ผู้ชายจะสั่งอาหารมาให้ทาน เราจะไม่ทาน ข้าวในโรงเลี้ยง ข้าวในโรงเลี้ยง จะเป็นข้าวขาว จะมีกับข้าว 1 อย่าง ขนมหกกลางวัน อาหารที่โรงเลี้ยงก็ทานได้ แต่กะเทยไม่ค่อยได้กิน กินแต่ข้างนอกสั่งเข้ามา พวกพิซซ่า เคเอฟซี สั่งเป็นของฝาก กะเทยกินหรือกว่าผู้ชาย ผู้ชายจะออกเงินค่าอาหารให้ บางทีแม่ของผู้ชายก็ฝากมาเป็นของฝากให้เรา เราก็ออกไปรับ (นักโทษชายอุดมศักดิ์ ลาภผล, 2556)

ในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์เธอเริ่มมีเพศสัมพันธ์กันเรื่อย ๆ มาโดยหาโอกาสในช่วงที่ลับตาคนวันหยุดเสาร์-อาทิตย์ อุดมศักดิ์ใช้ชีวิตอยู่ในเรือนจำพิเศษกรุงเทพฯ ได้ 6 เดือน จึงพ้นโทษออกมาทำให้พงษ์สิทธิ์เสียใจมากเพราะเธอรักพงษ์สิทธิ์มาก ช่วงแรก ๆ ที่อุดมศักดิ์ออกมาจากเรือนจำใหม่ ๆ เธอพยายามติดต่อกับพงษ์สิทธิ์ทางจดหมาย จนช่วงหลังๆทั้งสองฝ่ายเริ่มทำใจได้และหายเจ็บไป

ในการกระทำผิดครั้งที่สองอุดมศักดิ์ถูกนำตัวมาขังที่เรือนจำพิเศษกรุงเทพฯ แต่การมาอยู่ในเรือนจำครั้งนี้ อุดมศักดิ์ไม่กลัวเหมือนครั้งแรก เพราะเธอเคยมีประสบการณ์การติดคุกมาแล้ว

ทำให้เธอพอที่จะรู้การใช้ชีวิตในเรือนจำ ชีวิตประจำวันของเธอเหมือนกับครั้งแรกที่เคยอยู่คือ ต้องตื่นแต่เวลา 05.00 น. เพื่อมาอาบน้ำแต่งตัว รับประทานอาหารเช้าในโรงเลี้ยง ครั้นพอถึงเวลา 08.00 น. ต้องมารวมตัวเข้าแถวเพื่อเคารพธงชาติและตรวจนับยอดจำนวนนักโทษ ทำอย่างนี้เป็นกิจวัตร หลังจากนั้นจึงแยกย้ายกันไปทำงานตามกองงานต่าง ๆ เช่น กองงานรองเท้า พับกระดาษ กองงานทั่วไป เป็นต้น สำหรับครั้งนี้อุดมศักดิ์ได้รับมอบหมายให้ไปทำงานในโรงพิมพ์เหมือนเพื่อนกะเทยอีกหลายคน หรือบางครั้งเวลาที่ทางเรือนจำมีงานพิเศษต่าง ๆ กลุ่มเพื่อนกะเทยของเธอจะได้รับมอบหมายให้เข้าร่วมกิจกรรมการแสดงในงาน ทุกครั้งอุดมศักดิ์จะได้รับคัดเลือกให้เข้าร่วมเสมอ ครั้นพอถึงเวลา 15.00 น. จึงถึงเวลาต้องขึ้นเรือนนอนเวลานอน เธอต้องนอนรวมในห้องเดียวกับนักโทษกะเทยคนอื่น ๆ

หลังจากที่อุดมศักดิ์เข้ามาอยู่ในเรือนจำพิเศษกรุงเทพฯ ในครั้งที่สองเธอได้มีแฟนที่อยู่กินกันที่สามีภรรยาเป็นตัวแทนคน เนื่องจากเธอเคยผ่านประสบการณ์ในเรื่องนี้มาแล้วจึงกล้าตัดสินใจมีแฟนเพื่อหาเป็นเกราะป้องกันภัยและได้รับการปรนนิบัติอย่างดีจากสามี ส่วนในเรื่องของการมีเพศสัมพันธ์เธอจะแอบมีเพศสัมพันธ์กัน โดยจะหาสถานที่ลับตาคนแต่ไม่บ่อยมากนักส่วนใหญ่จะมีเพศสัมพันธ์กันในช่วงวันหยุดเสาร์-อาทิตย์ ทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์กับแฟน อุดมศักดิ์จะให้แฟนใส่ถุงยางอนามัยทุกครั้งเพื่อป้องกันโรคติดต่อจากการมีเพศสัมพันธ์

4. กระบวนการสร้างความสัมพันธ์ทางเพศของนักโทษ

การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างอุดมศักดิ์กับแฟนสองครั้งที่เข้ามาอยู่ในเรือนจำนั้นมีวิธีการคล้ายกัน โดยฝ่ายชายจะให้เพื่อนสนิทที่เป็นกะเทยของอุดมศักดิ์เป็นแม่สื่อให้เพื่อมาทาบถามถามชื่อและข้อมูลส่วนตัวของเธอว่าโดนจับกุมในคดีอะไรและมีนักโทษชายมารับเลี้ยงหรือยัง เธอจึงเริ่มทำความรู้จักและสานความสัมพันธ์กับนักโทษชายมาหาญาติเธอ บางครั้งถ้าอุดมศักดิ์แอบชอบหรือหมายตานั้นนักโทษชายคนอื่นเธอจะเป็นฝ่ายเริ่มสานความสัมพันธ์ก่อน เช่น แชวบ้าง เขียนจดหมาย เป็นต้น แต่ต้องแอบทำตอนที่แฟนเธอหลับ เวลาเราชอบผู้ชายคนอื่น ก็แอบเขียนจดหมายเราเขียนจดหมายไปหาเขา แล้วเขาก็จะส่งกลับมา มีคนคอยส่งจดหมายให้ ส่วนมากเวลาอ่านจดหมายเสร็จแล้วเราก็จะฉีกทิ้งเลย เพื่อทำลายหลักฐาน เวลาอ่านจดหมายแฟนก็จะไม่รู้เพราะว่าไม่ได้อยู่ด้วยกัน” (นักโทษชายอุดมศักดิ์ ลาภผล, 2556)

5. สภาพปัญหาที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งของนักโทษในเรือนจำ

ตลอดระยะเวลาที่อุดมศักดิ์ใช้ชีวิตอยู่ในเรือนจำถึงสองครั้ง เธอไม่เคยมีปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนนักโทษคนอื่น ๆ รวมทั้งเจ้าหน้าที่เพราะเป็นเธอคนเรียบง่ายและใช้ชีวิตตามกฎระเบียบของเรือนจำทำให้มีเพื่อนเยอะไม่ว่าจะเป็นเพื่อนนักโทษชายหรือเพื่อนกะเทย และมักจะเป็นที่พึ่งของเพื่อน ๆ กะเทยเวลามีปัญหาเมื่อมาปรึกษาหรือขอคำแนะนำจากอุดมศักดิ์มักจะได้รับคำแนะนำที่

ดี ๆ กลับไป ทำให้เธอเป็นที่รักและเคารพของนักโทษกะเทยรุ่นน้องและเพื่อนๆ ที่กะเทยในเรือนจำ ส่วนปัญหาการหึงหวงกับแฟนก็มีบ้างเล็กน้อยเนื่องจากเธอมีนิสัยชอบแซวเพื่อนนักโทษชายคนอื่น ๆ เป็นสาเหตุทำให้แฟนเธอหึงหวงและทะเลาะกับเธอบ้างเป็นบางครั้ง

6. ความคาดหวังต่อการใช้ชีวิตหลังพ้นโทษ

หลังจากพ้นโทษออกไป อุดมศักดิ์ตั้งใจกลับไปอยู่ดูแลบิดาที่บ้านต่างจังหวัดและรอให้ผมยาวก่อน เธอจึงจะไปสมัครทำงานที่โรงงานเหมือนเดิม และคงไม่กลับไปทำงานกลางคืนที่ผิดกฎหมายอีกเพราะเธอไม่ต้องการที่จะเข้าไปอยู่ในเรือนจำอีกเป็นครั้งที่สาม และหากมีผู้ชายที่ไม่รังเกียจเธอเข้าสนใจ เธอจะรับพิจารณาจะไม่ปิดกั้นตนเองในเรื่องนี้เพราะเธอฝันอยากจะมีครอบครัวที่อบอุ่นและอยากมีคนมาดูแลยามแก่เฒ่า และขอสาบานกับตัวเองว่าต่อไปนี้จะไม่กระทำผิดอีกแล้วจะตั้งหน้าตั้งตากลับเนื้อกลับตัวเป็นคนดี เพราะเจ็ดที่จะอยู่ในเรือนจำแล้ว “เวลาเราชอบผู้ชายคนอื่น เราทำอย่างไร? เขียนจดหมาย เราเขียนจดหมายไปหาเขา มีคนคอยส่งจดหมายให้ ส่วนมากเวลาอ่านจดหมายเสร็จแล้วเราก็จะฉีกทิ้งเลย เพื่อทำลายหลักฐาน เวลาอ่านจดหมายแฟนก็จะไม่รู้เพราะว่าไม่ได้อยู่ด้วยกัน” (นักโทษชายอุดมศักดิ์ ลากผล, 2556)

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 9 นักโทษชายทศพร แซ่ตั้ง (นามสมมุติ)

1. ข้อมูลทั่วไป

นักโทษทศพรอายุ 28 ปี ยังไม่ได้แปลงเพศ จบการศึกษาในระดับชั้นปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี คณะบริหารธุรกิจ สาขาการเงินและการธนาคาร ภูมิลำเนาเป็นคนจังหวัดขอนแก่น ก่อนเข้าเรือนจำประกอบอาชีพเป็นพนักงานบริษัทจิ๋วเวอร์รี่แห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร เป็นเวลา 4 ปี หลังจากลาออกจากบริษัทเธอได้มาเปิดกิจการร้านส้มตำเป็นของตนเองที่รามคำแหง 1 มีจำนวนพี่น้องทั้งหมด 4 คน ทศพรเป็นบุตรสุดท้อง เธอมีพี่ชาย 3 คน พี่ชายทั้งสามคนไม่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ ทศพรแยกมาอาศัยอยู่คนเดียว ต้องโทษในคดีพยายามชิงทรัพย์และ พรบ. ปิน กำหนดโทษศาลยังไม่ได้ตัดสินคดีความ เป็นกรต้องโทษครั้งแรก เหตุที่ทศพรพบกปีนั้นเนื่องจากมีผู้ชายบุกรุกที่ห้องของเธอบ่อย ๆ จนเธอต้องย้ายหอหนีอยู่บ่อยครั้ง เธอจึงตัดสินใจขโมยปืนของพ่อมาจากที่บ้าน เพื่อใช้ป้องกันตัวเธอจากผู้ชายเหล่านั้น ซึ่งมีทั้งผู้ชายที่เป็นเพื่อนของทศพรและผู้ชายที่เป็นคนแปลกหน้าในความจริงแล้วปืนที่เธอนำมาใช้ป้องกันตัวนั้นไม่มีลูกกระสุนปืนและตัวทศพรนั้นใช้ปืนไม่เป็น

2. พฤติกรรมทางเพศก่อนเข้าเรือนจำ

ทศพรเกิดในครอบครัวที่อบอุ่น มีทั้งพ่อและแม่คอยอบรมเลี้ยงดูเป็นอย่างดี นอกจากนี้ครอบครัวของเธอยังยอมรับทศพรว่าเป็นลูกสาว ตั้งแต่ทศพรจำความได้ครอบครัวของเธอได้

ปลูกฝังว่าเธอจะต้องเป็นผู้หญิง เนื่องจากพ่อและแม่ของทศพรอยากมีลูกสาวจึงได้มีบุตรถึงสี่คนแต่พี่ของเธอทั้งสามคนเป็นผู้ชายและเธอเป็นบุตรคนสุดท้ายที่เป็นผู้ชายอีกหนึ่งคนสาเหตุอาจจะเป็นเพราะกรรมพันธุ์เนื่องจากญาติของเธอทั้งตระกูลมีลูกผู้หญิงเพียงคนเดียว ดังนั้นพ่อและแม่ของเธอจึงพยายามเปลี่ยนให้เธอเป็นผู้หญิงตั้งแต่เธอยังเป็นเด็ก โดยการอบรมเลี้ยงดูเหมือนลูกสาว เช่น กิริยามารยาทให้เรียบร้อยเหมือนผู้หญิง การพูดจา และเรื่องการแต่งกายซึ่งแม่ของทศพรยังจับเธอแต่งกายเป็นผู้หญิงมาโดยตลอด “ตั้งแต่เธอจำความได้ คุณแม่ซื้อกางเกงในผู้หญิงให้ใส่ตั้งแต่เด็ก เธอไม่ใส่กระโปรง แต่ใส่กางเกงในผู้หญิง” (นักโทษชายทศพร แซ่ตั้ง, 2556) เวลาที่พ่อและแม่ของเธอไปไหนมาไหนจะพาทศพรติดสอยห้อยตามไปด้วยตลอด และแนะนำกับทุกคนว่าทศพรคือลูกสาวของท่าน ไม่ใช่ลูกชาย ทศพรคิดเสมอว่า ถ้าเธอเป็นผู้หญิงจะต้องเป็นผู้หญิงที่สมบูรณ์แบบ 100 เปอร์เซ็นต์ ทศพรยังไม่ได้ศึกษารูปแบบแปลงเพศ แต่ในอนาคตเธอคิดที่จะศัลยกรรมแปลงเพศเพื่อที่เธอจะได้เป็นผู้หญิงที่สมบูรณ์แบบร้อยเปอร์เซ็นต์ ตามความคิดของเธอ

ในช่วงเรียนที่มหาวิทยาลัยทศพรได้มีแฟนเป็นตัวเป็นตนที่คบหาดูใจกันเป็นเวลา 5 ปี แต่มีเหตุผลที่ต้องเลิกรากันไปโดยเธอให้เหตุผลว่าเธอไม่ค่อยมีเวลาให้กับแฟนและตอนนั้นทศพรตั้งหน้าตั้งตาทำงานอย่างเดียว ช่วงเวลาที่คบอยู่กับแฟน ได้มีเพศสัมพันธ์แฟนค่อนข้างบ่อย ทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์ซึ่งกับแฟนเธอจะป้องกันโดยการใช้ถุงอย่างอนามัยทุกครั้ง

หลังจากที่เธอได้เลิกรากับหนุ่มเธอจึงมีพฤติกรรมเป็นคนที่ค่อนข้างเก็บตัวไม่ค่อยยุ่งเกี่ยวกับใคร ส่วนใหญ่ทศพรอยู่กับเพื่อนผู้หญิงมากกว่า และปิดกั้นตนเองจากผู้ชายทุกคนที่เข้ามาในชีวิตของเธอยกเว้นคนในครอบครัวของเธอเท่านั้น ถึงแม้ว่าทศพรจะเป็นคนที่ค่อนข้างเก็บตัวแต่เธอเป็นคนมีชื่อเสียงและเป็นที่รู้จักของใครหลาย ๆ คน โดยเฉพาะแถวย่านรามคำแหงทำให้ข่าวที่ทศพรโดนจับกุมนั้นเป็นข่าวโด่งดังและแพร่หลายอย่างรวดเร็วในย่านนั้น ในวันที่ทศพรโดนจับกุมนั้นเธอโดนจับกุมที่ร้านอาหารของเธอเองโดยตำรวจสืบสวนที่มาล่อซื้อส้มตำจากร้านของเธอและได้จอร์จให้หน้าร้าน ตอนที่เธอโดนจับกุมเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ตั้งข้อกล่าวหาว่าเธอมีส่วนเกี่ยวข้องกับยาเสพติด ซึ่งเธอได้ให้การปฏิเสธ เนื่องจากเธอไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดมาก่อน หลังจากนั้นตำรวจจึงได้นำตัวทศพรขึ้นรถ โดยมีคนใส่กุญแจมือเธอไว้ ในขณะที่อยู่ระหว่างการเดินทางไปสถานีตำรวจ เจ้าหน้าที่ตำรวจพยายามเกลี้ยกล่อมให้เธอรับสารภาพในข้อกล่าวหาซึ่งจะเป็นผลประโยชน์ต่อรูปคดี

ครูบาอาจารย์สอนเราให้เขียนหนังสือเพื่ออนาคตข้างหน้า แต่ไม่คิดเลยว่าจะต้องมาเขียนคำยอมรับสารภาพ มันพลิกจากจุดเล็ก ๆ ซึ่งเปรียบเหมือนการที่เราก่อเจตีย์ทรายสร้างทรายไว้แล้วโดนคลื่นทะเลซัดครั้งเดียว เจตีย์ที่เราได้สร้างไว้นั้นก็หายไปชั่วพริบตาเดียว เธอทำทุกอย่างดีมาตลอดไม่คิดว่าตนเองจะมาอยู่ในสถานที่นี้” (นักโทษชายทศพร แซ่ตั้ง, 2556)

เมื่อทศพรถูกนำตัวมาถึงสถานีตำรวจในเขตพื้นที่ได้มีนายตำรวจชั้นผู้ใหญ่ท่านหนึ่งที่เธอรู้จักและเคารพนับถือเดินเข้ามาในห้องสอบสวนเพื่อทำการสอบสวนเธอด้วยตนเองทำให้เธอรู้สึกคลายความวิตกกังวลและรู้สึกอุ่นใจขึ้นมาบ้าง “โชคดีที่มีนายตำรวจชั้นผู้ใหญ่เข้ามาให้ความช่วยเหลือ” เธอจึงทำให้ถูกนำตัวมาฝากขังไว้ที่เรือนจำกลางพิเศษกรุงเทพฯ เพื่อรอศาลตัดสินโทษจำคุก

3. การเอาตัวรอดและรูปแบบการใช้ชีวิตของนักโทษในเรือนจำ

ในช่วงแรกที่ทศพรเข้ามาอยู่ในเรือนจำพิเศษกรุงเทพฯ เธอคิดที่จะปลิดชีวิตเธอลงโดยการขอให้เจ้าหน้าที่เรือนจำเคียดยาเข้าสู่ร่างกายของเธอหรือให้ดำเนินการส่งเธอไปอยู่ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้เพราะเธอไม่สามารถทำใจยอมรับกับสถานภาพการเป็นนักโทษได้ เธอไม่กล้าสู้หน้าใครรวมถึงสมาชิกในครอบครัวที่อยู่ต่างจังหวัดได้มาขอเข้าเยี่ยมเธอในรอบแรก แต่เธอได้ปฏิเสธการขอเข้าเยี่ยมในครั้งนั้น จนกระทั่งเจ้าหน้าที่เรือนจำมาบอกกับทศพรว่ามารดาของเธอร้องไห้เสียใจจนเป็นลมหมดสติเพราะเป็นห่วงและเสียใจที่เธอขอปฏิเสธการเยี่ยมจึงทำให้เธอคิดได้ว่าการที่เธอคิดปลิดชีวิตเธอลงนั้นจะเป็นการสร้างบาปต่อบิดามารดาผู้ที่ให้กำเนิดเธอ เธอควรทำใจและยอมกับสิ่งที่เกิดขึ้น เพราะทุกคนมาให้กำลังใจให้ความหวัง เธอได้รับกำลังใจจากทุกคนเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่าทุกคนรักและเป็นห่วงเธอและพร้อมที่จะเคียงข้างและให้การช่วยเหลือเธอ สาเหตุนี้จึงเป็นจุดเปลี่ยนใจที่ทำให้ทศพร ไม่คิดฆ่าตัวตาย เมื่อเธอเริ่มทำใจยอมรับได้กับสถานภาพการเป็นนักโทษ เธอจึงเลือกที่จะยอมรับผิดตามกฎหมายและเธอเชื่อว่าอันสังข์จากการตั้งสมบุญบารมีที่เธอได้กระทำไว้จะช่วยบรรเทาสภาพจิตใจและผลจากการกระทำในครั้งนี้ได้

เราเลือกที่จะขอใช้ในสิ่งที่เราได้ทำลงไปในครั้งนี้ เพื่อให้สิ่งที่ได้คิดค้างซึ่งกันและกันนั้นหมดไป ไม่คิดค้างต่อกันอีกต่อไป ทศพรยอมรับผิดทุกอย่างและยอมรับการลงโทษตามกฎหมาย เราคิดว่าวันเวลาจะช่วยลบเลือนสิ่งเหล่านี้ อันสังข์จากการทำบุญนั้น อาจจะไม่ได้เกิดกับเราในวันนี้หรือพรุ่งนี้ แต่เมื่อถึงเวลาที่เรตบททุกข์ได้ยาก อันสังข์ที่เราทำไว้วันนี้อาจจะย้อนกลับมาช่วยเหลือตัวเราเองก็ได้ (นักโทษชายทศพร แซ่ตั้ง, 2556)

ทศพรเรียนรู้การใช้ชีวิตในเรือนจำ โดยได้รับการช่วยเหลือจากเพื่อนกะเทยด้วยกันว่าการใช้ชีวิตในเรือนจำต้องเป็นไปตามกฎระเบียบ จากการที่เธอเคยใช้ชีวิตแบบส่วนตัวแล้วต้องพลิกผันมาใช้ชีวิตอยู่ในเรือนจำร่วมกับนักโทษชายจำนวนมากเป็นร้อยเป็นพันทำให้เธอต้องใช้เวลาในการปรับตัวพอสมควร

มีหลายสิ่งหลายอย่างให้เราได้เรียนรู้จากการที่เราไม่เคยเจอผู้ชายเยอะขนาดนี้มาก่อน บางทีรับไม่ได้ที่ผู้ชายถอดกางเกงในพอนหันหน้าไปทางไหนก็เจอผู้ชายล่อนจ้อนแบบนี้ จนทุกคนสงสัยว่าเป็นโรคจิต เป็นบ้าหรือเปล่า เพราะเราไม่คุยกับใคร เวลาใช้ห้องน้ำคือเห็นหมดทุกอย่าง แล้วอีกสิ่งหนึ่งที่ได้รับไม่ได้เลยก็คือเราไม่เคยใส่กางเกงในผู้ชายเลย แล้วเจ้าหน้าที่มาบังคับให้เราใส่กางเกงในผู้ชาย ตรง

นี่คือสิ่งที่เราทำใจยอมรับไม่ได้จริง ๆ แต่ตอนนี้เราได้ใส่กางเกงผู้หญิงแล้วโดยให้ญาติซื้อมาให้ เป็นของ เยี่ยม มีหลายสิ่งหลายอย่างที่เธอต้องปรับตัว (นักโทษชายทศพร แซ่ตั้ง, 2556)

ชีวิตประจำวันของทศพรเหมือนนักโทษคนอื่น ๆ เวลาว่างหลังจากทำงานที่กองงานเสร็จ เธอมักจะเข้าห้องสมุดเพื่อหาหนังสือมาอ่านเพื่อเพิ่มความรู้ให้กับตนเองและเพื่อเป็นการผ่อนคลายความเครียด ในบางครั้งมีนักโทษชายผู้ใหญ่ใจดีเอาหนังสือมาให้อ่านบ้าง ส่วนใหญ่จะเป็นหนังสือนิยายสารและหนังสือธรรมะ เพราะหนังสือเรียนในแดน 6 ไม่ค่อยมีหนังสือให้อ่าน แต่หนังสือที่เธอเลือกอ่านเป็นประจำคือหนังสือธรรมะ พฤติกรรมอีกอย่างหนึ่งที่ทศพรมักทำอยู่บ่อย ๆ คือการนั่งสมาธิเพื่อสงบจิตใจเธอไม่ให้คิดฟุ้งซ่านและเธอเชื่อว่าการนั่งสมาธิเป็นประจำจะช่วยให้หน้าตาและผิวพรรณของเธอนั้นผ่อนคลายโดยไม่ต้องใช้ครีมบำรุงมากมาย

ในเรือนจำไม่มีพวกครีมบำรุงเจ้าหน้าที่ไม่ให้เอาเข้ามา อยู่ข้างนอกสามารถบำรุงอย่างอื่นได้ ถึงเราไม่ถักก็มีวิธีอื่น เช่น กินอาหารบำรุง แต่ในนี้มันไม่ค่อยมี ก่อนหน้านี้เคยไปบวช ถี้อศีล 8 ที่จังหวัดนนทบุรีมา ปลงจากตรงนั้นมาแล้ว คือไม่ใช่เครื่องสำอาง ใช้มือสาบผม นุ่งขาวห่มขาว ประมาณ 3-4 คีน กินข้าวมือเดียว ก็เลยสามารถปลงได้ตั้งแต่ตอนนั้นเป็นต้นมา เข้ามาในเรือนจำจึงปล่อยวางทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว ถ้าไม่ปลงก็อยู่ไม่ได้ นั่งสมาธิเกือบแทบทุกวัน (นักโทษชายทศพร แซ่ตั้ง, 2556)

ถึงแม้ว่าทศพรจะเข้ามาอยู่ในเรือนจำได้ไม่นานแต่เธอได้มีนักโทษชายชื่อ อตินันต์ (นามสมมติ) มารับอุปการะเลี้ยงดูเธอ ซึ่งเธอเรียก อตินันต์ ว่า “ผู้อุปถัมภ์” โดยให้เหตุผลว่าเธอเรียกแบบนี้ง่ายกว่าเพราะเธอกับอตินันต์ไม่ได้ความสัมพันธ์ลึกซึ้งเชิงชู้สาวแต่เป็นการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน สาเหตุที่เธอต้องมีผู้อุปถัมภ์เพราะว่าในเรือนจำมีแต่นักโทษชายและเธอเป็นบุคคลเพศที่สอง รู้ว่านักโทษคนอื่น ๆ หวังอะไรจากตัวเธอ เธอจึงตัดสินใจยอมรับการช่วยเหลือจากอตินันต์เพื่อเป็นเกราะป้องกันภัยจากนักโทษชายในเรือนจำซึ่งอตินันต์ได้ทราบและยอมรับในเหตุของเธอด้วยจึงทำให้เธอใช้ชีวิตในเรือนจำได้อย่างราบรื่น

4. กระบวนการสร้างความสัมพันธ์ทางเพศของนักโทษชายเรือนจำ

การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างทศพรกับอตินันต์นั้น มีลักษณะรูปแบบที่เรียกว่า “ผู้อุปถัมภ์” ซึ่งเป็นการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน โดยไม่มีเรื่องเพศสัมพันธ์เข้ามาเกี่ยวข้อง และเป็นไปด้วยความสมัครใจของทั้งสองฝ่าย เวลาที่นักโทษชายเข้ามาขอสานความสัมพันธ์กับทศพรเธอจะพยายามปฏิเสธการสานความสัมพันธ์เชิงชู้สาว โดยเธอจะบอกกับนักโทษชายเหล่านั้นว่า เธอมีผู้อุปถัมภ์แล้ว

5. สภาพปัญหาที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งของนักโทษในเรือนจำ

ปัญหาของทศพรในตอนนี้คือเธอมีผู้อุปถัมภ์เธออยู่ทั้งหมดจำนวนสองคน คือนักโทษชายที่มีอายุมากกว่าเธอหนึ่งคน ส่วนผู้อุปถัมภ์อีกคนหนึ่งเป็นนักโทษชายรุ่นเดียวกับเธอ ซึ่งในขณะ

นี้ทั้งสองฝ่ายกำลังมีปัญหากัน ตอนนี้ทศพรกำลังหาวิธีที่จะยุติเรื่องทั้งหมดโดยที่เธอจะขอเจ้าหน้าที่ทำการย้ายแดน เพื่อให้เรื่องทุกอย่างยุติลง

6. ความคาดหวังต่อการใช้ชีวิตหลังพ้นโทษ

หลังจากพ้นโทษสิ่งแรกที่ทศพรคิดไว้คือการทำใจและขอกอบกู้ชื่อเสียงที่เสียไปกลับมาให้ได้ก่อน เธอจึงจะกลับไปพบครอบครัวและเพื่อน ๆ ในส่วนการยอมรับของสังคมนั้นเธอจะพยายามปรับตัวยอมรับให้ได้เร็วที่สุดแต่ถ้าเธอรับกับสภาพของสังคมไม่ไหวเธอจะเป็นฝ่ายไปเอง “เข้ามาในเรือนจำแล้วคนที่รู้จักเราหรือว่าคนที่คุ้นเคยกับเราอาจเปลี่ยนทัศนคติกับเธอ ถึงแม้ว่าเขาอาจไม่พูด แต่ในใจเขาอาจจะมีอคติกับเราที่ไม่ดี เราจึงต้องทำให้ทุกอย่างกลับมาเป็นเหมือนเดิม ไม่มีใครกล้าปฏิเสธหรือก เธอรับไม่ได้อยู่แล้ว สู้ไม่เจอหน้ากันดีกว่า”

หลังจากนั้นสิ่งที่เธอคิดที่จะทำต่อไปคือการทำศัลยกรรมหน้าอก เพราะเป็นสิ่งที่ง่ายที่สุดแล้วสำหรับการทำศัลยกรรมโดยเธอให้เหตุผลว่าถ้าเธอทำการศัลยกรรมแปลงเพศก่อนแต่ไม่มีหน้าอกนั้นให้ความรู้สึกแปลก ๆ อนาคตถ้าเธอมีแฟนเธออยากมีแบบเป็นคู่ชีวิตกันแต่ถ้าเจอผู้ไม่ดีเธอขอเลือกอยู่กับครอบครัว เพื่อน หรืออยู่ตัวคนเดียวดีกว่า เธอไม่อยากจะให้เสียใจเพราะความรักที่ผิดหวังและเธอจะหมั่นทำบุญทำกุศลเพื่อจะได้โอนานิสงค์ในชาติหน้าให้เธอเกิดมามีรูปร่างและเพศที่สมบูรณ์แบบไม่ผิดเพศเหมือนชาตินี้

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 10 นักโทษชายสุจิตร์ ตั้งมานะเสถียร (นามสมมุติ)

1. ข้อมูลทั่วไป

นักโทษสุจิตร์อายุ 25 ปี ยังไม่ได้แปลงเพศ ภูมิลำเนาเป็นคนจังหวัดศรีสะเกษ ก่อนเข้าเรือนจำประกอบอาชีพค้าไสเหนมี มีจำนวนพี่น้อง 2 คน มีพี่สาวหนึ่งคน ตนเป็นบุตรคนเล็ก อาศัยอยู่กับมารดา ต้องโทษเป็นครั้งที่ 2 ในคดีลักทรัพย์ กำหนดโทษ 2 ปี 6 เดือน โดยรวมกับโทษครั้งแรก 1 ปี ในคดีรูดทรัพย์ โดนจับกุมพร้อมเพื่อนทั้งหมดจำนวน 3 คน โดยตนเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดแต่ได้รับประกันและรายงานตัวไปแล้ว 3 ครั้ง แต่ครั้งที่ 4 ไม่ได้รายงานตัว จำคุกมาแล้ว 3 เดือน เหลือกำหนดโทษอีก 2 ปี 3 เดือน

2. พฤติกรรมทางเพศก่อนเข้าเรือนจำ

ในวัยเด็กสุจิตร์อยู่ในครอบครัวที่ขาดความอบอุ่น เนื่องจากบิดามารดาแยกทางกัน ตั้งแต่เธอยังเล็ก ๆ โดยบิดาได้รับพี่สาวของเธอไปอยู่ด้วย ส่วนสุจิตร์ได้อาศัยอยู่กับมารดาซึ่งแต่งงานมีครอบครัวใหม่ ตั้งแต่บิดามารดาแยกทางกันเธอไม่เคยได้เห็นหน้าบิดาและพี่สาวของเธออีกเลย สุจิตร์ไม่ได้รับการศึกษาเหมือนเพื่อนคนอื่น ๆ ในวัยเดียวกันเนื่องจากครอบครัวใหม่ของเธอมีฐานะยากจน ส่งผลให้สุจิตร์อ่านหนังสือไม่ออกและไม่สามารถเขียนหนังสือได้ เธอจึงเป็นเด็ก

ที่อ่อนต่อโลกเนื่องจากขาดประสบการณ์และความรู้ในการคิดไตร่ตรองไม่ทันเท่ากับเพื่อน ๆ ในวัยเดียวกัน เธอจึงมักโดนเพื่อนผู้ชายแถวบ้านแกล้งเป็นประจำจนทำให้เธอรู้สึกว่กลายเป็นตัวตลกของกลุ่มเพื่อน ๆ และมักโดนล้อว่าเป็น “ กะเทย ” เธอจึงชอบเล่นกับเพื่อนผู้หญิงมากกว่าเพื่อนผู้ชาย กิจกรรมส่วนใหญ่ที่เธอชอบเล่นกับเพื่อนผู้หญิง เช่น เล่นกระโดดยาง เล่นขายของหม้อข้าวหม้อแกง เล่นตุ๊กตา และประกอบกับที่เธอได้มาอยู่กับมารดาในครอบครัวใหม่จึงทำให้เธอสนิทกับมารดามากจึงทำให้ตนมีพฤติกรรมเลียนแบบคล้ายผู้หญิงมากขึ้น

เมื่อสุจิตรมีอายุครบ 17 ปีบริบูรณ์ เธอได้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศเด่นชัดมากขึ้นเนื่องจากเธอได้เข้ามาอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่เป็นกะเทยจึงทำให้เธอกล้าแสดงพฤติกรรมในลักษณะท่าทางกระตุงกระตึ่งคล้ายผู้หญิง แต่งหน้าทาปาก และแต่งกายเป็นผู้หญิงโดยการใส่กระโปรง ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้ทำให้พ่อเลี้ยงของสุจิตรรู้สึกรับไม่ได้กับการที่เธอมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศจึงทำให้เธอมีปากเสียงกับพ่อเลี้ยงของเธอบ่อยครั้ง สุจิตรจึงตัดสินใจขอแยกออกมาเช่าบ้านอยู่กับเพื่อนที่เป็นกะเทยด้วยกัน เมื่อสุจิตรได้มาพักอาศัยอยู่กับเพื่อนกะเทยทำให้สุจิตรได้เรียนรู้พฤติกรรมต่าง ๆ ในการพัฒนาตนเองให้มีความเป็นผู้หญิงมากขึ้น สุจิตรจึงเริ่มรับประทานยาคุมกำเนิดซึ่งเป็นความเชื่อในกลุ่มกะเทยว่าควรทานยาคุมกำเนิดจะทำให้ตนมีรูปร่างสรีระคล้ายผู้หญิง มีหน้าอกและผิวพรรณเปล่งปลั่ง หลังจากนั้นไม่นานเธอและเพื่อน ๆ จึงตัดสินใจเดินทางเข้ากรุงเทพมหานครเพื่อมาหางานทำโดยคำชักชวนของพี่แมรี่ (นามสมมติ) ซึ่งเป็นกะเทยรุ่นพี่แถวบ้าน และได้มาเช่าห้องพักอาศัยอยู่ในย่านรัชดาซึ่งตั้งอยู่ใกล้กับสถานบันเทิงมากมายและเป็นย่านที่มีกะเทยพักอาศัยอยู่เป็นจำนวนมากรวมทั้งกะเทยที่เป็นนักท่องเที่ยวและกะเทยที่เข้ามาเป็นพนักงานในบาร์หรือตามผับที่มีชื่อเสียงในย่านนั้น สุจิตรรู้สึกตื่นเต้นมากที่ได้เห็นแสงสีวิไลของเมืองหลวงและสถานบันเทิง เธอได้เห็นกะเทยที่ทำงานในบาร์ล้วนแต่งกายด้วยชุดสวย ๆ สุจิตรเริ่มหางานทำแต่เนื่องจากการที่สุจิตรไม่ได้เรียนหนังสือทำให้เธอไม่มีวุฒิการศึกษาในการสมัครงาน สุจิตรจึงได้รับคำแนะนำจากพี่แมรี่ให้มาทำงานกับเธอโดยการประกอบอาชีพขายบริการทางเพศให้กับนักท่องเที่ยวยุโรปต่างชาติเหมือนเพื่อน ๆ กะเทยด้วยกัน ด้วยความที่สุจิตรไม่ได้เรียนหนังสือจึงทำให้เธอไม่สามารถพูดสื่อสารกับแขกต่างชาติที่เข้ามาใช้บริการกับเธอได้ ช่วงแรก ๆ จึงเป็นอุปสรรคในการทำงานเป็นอย่างมากเธอต้องอาศัยการใช้ภาษามือในการสื่อสาร แต่หลังจากที่พยายามเรียนรู้และฝึกฝนในการใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้นทำให้เธอเริ่มสื่อสารกับแขกได้รู้เรื่อง ในแต่ละคืนสุจิตรจะรับลูกค้าแค่ 1-2 คนเท่านั้น โดยในแต่ละครั้งเธอจะได้ค่าตอบแทนจากแขกที่มาใช้บริการไม่เท่ากัน เนื่องจากการเสนอราคาค่าตัวของเธอนั้นต้องขึ้นอยู่กับความพึงพอใจของแขกที่มาใช้บริการจากเธอ ถ้าเป็นแขกต่างชาติเธอจะได้ค่าตัววันละ 1,000 ถึง 2,000 บาท ต่อแขกหนึ่งคน

ขณะที่สุจิตรประกอบอาชีพขายบริการทางเพศเธอได้คบหาอยู่กับแฟนหนุ่มเป็นตัวเป็นตนชื่อ แมนจู (นามสมมติ) โดยไปมาหาสู่และมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกันเป็นประจำโดยที่แมนจูไม่ทราบว่าเธอประกอบอาชีพขายบริการทางเพศ เมื่อแมนจูทราบว่าเธอประกอบอาชีพขายบริการทางเพศจึงได้ขอเลิกกับเธอ สุจิตรรู้สึกเสียใจมากเธอใช้เวลาทำใจอยู่ประมาณ 1 เดือน เพื่อตัดใจจากแฟนหนุ่ม ถึงแม้สุจิตรจะทำงานขายบริการทางเพศ แต่เรื่องสุขอนามัยเธอได้ให้ความสำคัญและใส่ใจดูแลเป็นอย่างมากโดยการสวมถุงยางอนามัยทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์กับแขก และจะมีการตรวจเลือดตรวจโรคอย่างสม่ำเสมอที่โรงพยาบาล สุจิตรทำงานขายบริการทางเพศเพื่อให้ได้เงินมาใช้ในการดำรงชีวิตประจำวันและเพื่อความอยู่รอดของตนเอง ซึ่งในบางครั้งค่าใช้จ่ายต่าง ๆ มีเพิ่มมากขึ้นจนทำให้รายได้ที่เธอได้รับนั้นไม่เพียงพอต่อค่าใช้จ่าย เธอจึงตัดสินใจสมรู้ร่วมคิดกับเพื่อนกะเทย ลักทรัพย์ของแขกที่มาใช้บริการ ในเวลาต่อมาเธอจึงโดนเจ้าทุกข์เข้าแจ้งความจับกุมในข้อหาร่วมลักทรัพย์และถูกตัวไปดำเนินคดีตามกฎหมาย

3. การเอาตัวรอดและรูปแบบการใช้ชีวิตของนักโทษในเรือนจำ

ในการกระทำผิดครั้งที่สอง สุจิตรถูกนำตัวมาขังที่เรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร ซึ่งมีความรู้สึกแตกต่างจากการต้องโทษในครั้งแรกเป็นอย่างมากเพราะการต้องโทษในครั้งแรกเธอไม่ต้องเข้ามาอยู่ในเรือนจำเนื่องจากเธอแค่มารายงานตัวตามที่ศาลกำหนดเท่านั้น ก้าวแรกที่เธอก้าวเข้ามาในเรือนจำเธอรู้สึกกลัวและเครียดมาก เนื่องจากสภาพแวดล้อมในเรือนจำที่แออัดและมีนักโทษชายจำนวนมากนับร้อยนับพันหันมาจ้องมองเธอทำให้เธอปฏิบัติตนไม่ถูก แต่เมื่อเธอได้สังเกตมองไปรอบ ๆ ภายในเรือนจำทำให้เธอเริ่มรู้สึกอบอุ่นใจขึ้นมาบ้างเล็กน้อย เพราะมีนักโทษที่เป็นกะเทยติดอยู่เป็นจำนวนมากและเธอไม่ต้องนอนร่วมกับนักโทษชายคนอื่น ๆ เนื่องจากทางเรือนจำได้จัดห้องให้นักโทษที่เป็นกะเทยนอนรวมกันเป็นสัดส่วนโดยในเรือนนอนที่เธอพักอาศัยนั้นจะมีนักโทษที่เป็นกะเทยทั้งหมดจำนวน 48 คน มีทั้งนักโทษกะเทยที่ยังไม่ได้ศัลยกรรมแปลงเพศและนักโทษกะเทยที่ศัลยกรรมหน้าอกแล้ว

หลังจากที่ผ่านไปหนึ่งสัปดาห์เธอเริ่มทำใจยอมรับกับสถานภาพการเป็นนักโทษได้ เนื่องจากเธอได้รับกำลังใจจากเพื่อนนักโทษกะเทยในเรือนจำและพี่แมร์รี่ที่คอยมาเยี่ยมและเป็นกำลังใจให้เธอตลอดมาในระยะเวลาที่เธอมาอยู่ในเรือนจำ แต่สมาชิกในครอบครัวของเธอไม่มีใครทราบว่าเธอโดนจับกุมและเข้ามาอยู่ในเรือนจำเนื่องจากตั้งแต่เธอขอแยกออกมาอยู่กับเพื่อนกะเทยด้วยกันเธอไม่ได้ติดต่อกับครอบครัวของเธออีกเลยเวลาที่ทางเรือนจำอนุญาตให้ญาติมาเยี่ยมนักโทษได้นั้นเธอจะได้พบกับเพื่อนนักโทษกะเทยอีก 3 คน ที่โดนจับกุมในคดีเดียวกันซึ่งแต่ละคนจะถูกคุมขังกันคนละแดน จึงทำให้สุจิตรเริ่มปรับตัวและเรียนรู้การใช้ชีวิตในเรือนจำได้มากขึ้นโดยได้รับการแนะนำและความช่วยเหลือจากเพื่อน ๆ พี่ ๆ นักโทษกะเทยที่ติดอยู่มาก่อน

แล้ว ชีวิตประจำวันเหมือนนักโทษคนอื่น ๆ คือ ต้องตื่นแต่เวลา 05.00 น. เพื่อมาอาบน้ำ แต่งตัว รับประทานอาหารเช้าในโรงเลี้ยง ครั้นพอถึงเวลา 08.00 น. ต้องมารวมตัวเข้าแถวเพื่อเคารพธงชาติและตรวจนับยอดจำนวนนักโทษ ทำอย่างนี้เป็นกิจวัตร หลังจากนั้นจึงแยกย้ายกันไปทำงานตาม กองงานต่าง ๆ เช่น กองงานรองเท้า พับกระดาษ กองงานทั่วไป เป็นต้น สำหรับสุจิตร์ได้รับ มอบหมายให้ทำเสื่อผืน (พับกระดาษไหว้เจ้าของคนจีน) ในเดือนแรกเจ้าหน้าที่กองงานมอบหมาย งานให้เธอทำเสื่อผืนเป็นจำนวน 50 ตัว ในเดือนต่อมาเพิ่มให้เป็นจำนวน 120 ตัว โดยเธอจะได้รับ ค่าตอบแทนจากการทำเสื่อผืนเดือนละ 60 บาท ครั้นพอถึงเวลา 15.00 น. จึงถึงเวลาต้องขึ้นเรือนนอน

หลังจากที่สุจิตร์เข้ามาอยู่ในเรือนจำได้ประมาณหนึ่งเดือนเธอได้สังเกตเห็นพฤติกรรม การเอาตัวรอดของเพื่อนนักโทษกะเทยได้อย่างหนึ่งคือการมีแฟนหรือมีผู้อุปการะเลี้ยงดูในเรือนจำ โดยจะได้รับการปรนนิบัติอย่างดีจากนักโทษชาย โดยส่วนใหญ่แล้วนักโทษที่เป็นกะเทยน้องใหม่ จะได้รับความสนใจเป็นพิเศษ ซึ่งเธอได้เป็นหนึ่งในนั้นที่ได้รับความสนใจจากนักโทษชายหลายคน ที่เข้ามาขอสานความสัมพันธ์และอยากรับเธอ ไปอุปการะเลี้ยงดู สุจิตร์ได้เลือกอยู่กับนักโทษชายคน หนึ่งชื่อ เมคินท์ (นามสมมติ) ซึ่งเมคินท์เป็นนักโทษชายที่ได้รับมอบหมายหน้าที่ให้เป็นคนคุมกอง งาน โดยเธอให้เหตุผลว่า เมคินท์ เป็นนักโทษชายที่มีอิทธิพลในแดนและเป็นที่รู้จักยำเกรงต่อ นักโทษชายคนอื่น ๆ และเหตุผลที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือเมคินท์น่าจะปกป้องดูแลเธอให้สุข สบายตลอดระยะเวลาที่อยู่ในเรือนจำ เธอจึงได้ตัดสินใจคบกับเมคินท์แบบนั้นที่สามีภรรยาและเธอ ได้รับการปรนนิบัติอย่างดีจากเมคินท์ ถึงแม้ว่าสุจิตร์จะได้รับการปรนนิบัติอย่างดีจากเมคินท์แต่เธอ ยังไปทำงานที่ตนได้รับมอบหมายอยู่เป็นประจำโดยเธอให้เหตุผลว่า เธอรู้สึกเกรงใจและไม่อยาก เอาเปรียบเมคินท์ และเหตุผลอีกประการหนึ่งคือเพื่อหลีกเลี่ยงการมีปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนนักโทษกะเทยที่ ครหาว่าเธอได้สามีเป็นผู้มีอิทธิพลในเรือนจำแล้วทำตัวเป็นราชินีไม่มาทำงานที่ตนได้รับหมาย เธอ จึงไปทำงานและปฏิบัติหน้าที่ของเธอทุกวัน เมคินท์ไม่ชอบให้สุจิตร์แต่งหน้า ปิดแก้ม เพราะ เมคินท์ชอบให้สุจิตร์แสดงพฤติกรรมที่เป็นผู้ชายมากกว่า จะอนุญาตให้แต่งหน้าทาปากได้เฉพาะ เวลาที่ทางเรือนจำมีงานในวันเทศกาลต่าง ๆ เท่านั้น โดยในความรู้สึกของสุจิตร์จริง ๆ แล้วเธอ อยากแต่งหน้าสวย ๆ ปิดแก้มแดง ๆ เหมือนกับเพื่อนนักโทษกะเทยคนอื่น แต่เธอนั้นทำไม่ได้ เธอ เลือกที่จะทำให้เมคินท์สบายใจและพอใจในตัวมากที่สุดเพื่อที่จะทำให้เป็นที่รักและเป็นที่หมายตา ของเมคินท์ตลอดไป

มีอยู่วันหนึ่งหนูปิดแก้มแดงพอเขาเห็นเขาก็ต่อว่าหนูใหญ่เลย แต่หนูก็ไม่ตอบโต้และ ยอมรับโดยดีเพราะหนูรู้ว่าหนูผิด ที่ไม่ทำตามที่รับปากกับเขาไว้ หลังจากนั้นหนูก็ไม่กล้าผิดคำพูด กับเขอีก เมื่อเขาขอหนู หนูก็ต้องทำให้ถามว่าอี้อัดไหมหรือ หนูก็อี้อัดนะแต่ทำไ้ หนูอยากไห้ เขาดูแลหนูอย่างดีแบบนี้ไปตลอดและเพื่อความอยู่รอดของตัวหนูด้วย (นักโทษชายสุจิตร์ ตั้งมานะ เสลิเยร์, 2556)

ในช่วงแรกที่สุจิตระคบและอยู่กินฉันท์สามีภรรยาอยู่กับเมคินท์ในเรือนจำนั้นเธอได้มีเพศสัมพันธ์ซึ่งกับเมคินท์ค่อนข้างบ่อยในที่ลับตาคนและในช่วงวันหยุดเสาร์-อาทิตย์ โดยการมีเพศสัมพันธ์กันในแต่ละครั้งเธอจะป้องกันด้วยการใส่ถุงยางอนามัยที่ได้ไปเบิกมาจาก พบ. ที่ทางเรือนจำจัดไว้ให้ “ในช่วงแรกๆที่คบกันมีเพศสัมพันธ์กันบ่อยครั้ง แต่ต่อมาเมคินท์ก็ไม่ค่อยมีเพศสัมพันธ์ด้วย มีเพศสัมพันธ์ด้วยเป็นบางครั้งบางครา ไม่บ่อยเหมือนกับช่วงแรก ๆ” (นักโทษชายสุจิตระ ตั้งมานะเสถียร, 2556)

4. กระบวนการสร้างความสัมพันธ์ทางเพศของนักโทษในเรือนจำ

เมคินท์เข้ามาสานความสัมพันธ์กับสุจิตระ โดยการเดินเข้ามาถามเธอตรง ๆ ว่ามีนักโทษชายคนใดมารับเลี้ยงอุปการะเธอหรือยังและได้นำอาหารเครื่องใช้ต่าง ๆ มาให้เธอเพื่อเป็นการแสดงความจริงใจที่อยากจะรับเธอไปอุปการะ เธอจึงตอบตกลง

5. สภาพปัญหาที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งของนักโทษในเรือนจำ

ตลอดระยะเวลาที่สุจิตระเข้ามาอยู่ในเรือนจำเธอได้ปฏิบัติตนตามกฎระเบียบของเรือนจำทุกครั้ง ไม่เคยมีปัญหาทะเลาะวิวาทกับเพื่อนนักโทษกะเทยคนอื่น ๆ รวมถึงเจ้าหน้าที่ เนื่องจากเธอกลัวการโดนลงโทษด้วยการโดนย้ายแดนซึ่งอาจจะทำให้เธอต้องแยกจากกับเมคินท์ สำหรับปัญหาผู้ชายของเธอกับเมคินท์นั้นส่วนใหญ่มาจากสาเหตุที่เธอแอบแต่งหน้าทาปากทำให้เมคินท์รู้สึกไม่ค่อยพอใจ แต่เธอได้ตกลงรับปากกับเมคินท์แล้วว่า จะหลีกเลี่ยงการแต่งหน้าทาปากถ้าเมคินท์ไม่อนุญาต

6. ความคาดหวังต่อการใช้ชีวิตหลังพ้นโทษ

หลังจากพ้นโทษออกไปแล้วสุจิตระจะกลับไปเยี่ยมแม่ที่บ้านเกิดของเธอก่อน แล้วหลังจากนั้นเธอจะกลับไปทำงานขายบริการทางเพศเหมือนเดิม โดยเธอให้เหตุผลว่า เธอไม่มีความรู้ ไม่มีการศึกษา และไม่มีวุฒิการศึกษาที่จะใช้ไปสมัครงาน เธอจึงไม่รู้ว่าจะไปประกอบอาชีพอะไร นอกจากอาชีพขายบริการทางเพศเหมือนเดิม โดยเธอสัญญาว่าจะเลิกใช้บริการโสเภณีถ้าที่มาใช้บริการจากเธอ โดยเธอจะรับค่าตอบแทนจากลูกค้าที่มาใช้บริการกับเธอเท่านั้น

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 11 นักโทษชายประทวน มีทรัพย์ (นามสมมุติ)

1. ข้อมูลทั่วไป

นักโทษประทวนอายุ 36 ปี ยังไม่ได้คัดสรรเพศและหน้าอก ภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดแพร่ โดยมีพี่น้องจำนวน 2 คน ประทวนเป็นบุตรคนเล็ก ส่วนพี่คนโตเป็นผู้ชาย ซึ่งพี่ชายของประทวนไม่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศแต่อย่างใด ประทวนจบการศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ภายหลังจากรียนจบได้เข้ามาประกอบอาชีพในจังหวัดกรุงเทพมหานคร โดยเป็นพนักงานในบริษัทเกี่ยวกับสถานบันเทิงย่านเยาวราชและได้เช่าห้องพัก

อยู่แถวย่านเยาวราช ต่อมาประทวนถูกจับกุมในคดีขี้ก้อยกทรัพย์ ซึ่งมีกำหนดโทษเป็นเวลา 4 ปี เป็นการต้องโทษครั้งแรกในชีวิต ปัจจุบันจำคุกมาแล้วกว่าหนึ่งเดือน

2. พฤติกรรมทางเพศก่อนเข้าเรือนจำ

ประทวนเกิดในครอบครัวที่อบอุ่น ครอบครัวมีฐานะปานกลาง ในช่วงวัยเรียน เธอเข้าเรียนในโรงเรียนที่มีทั้งเด็กผู้หญิงและเด็กผู้ชาย ชีวิตวัยเด็กของประทวนก็เหมือนกับเด็ก ๆ ทั่วไป แต่เธอชอบเล่นกับเพื่อนผู้หญิงมากกว่าเพื่อนผู้ชาย เพราะเด็กผู้ชายจะชอบเล่นอะไรที่รุนแรง ในช่วงนี้เธอไม่ได้แสดงออกถึงพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศมากนัก แต่จะมีลักษณะนิสัยที่เรียบร้อย โดยยามว่างเธอจะไปรวมกลุ่มกับเพื่อนเล่นกระโดดยางหรือเล่นขายของ และชอบทำกิจกรรมกับเพื่อนผู้หญิง เช่น การเต้น ในกิจกรรมของโรงเรียน

ในช่วงที่ประทวนเรียนชั้นมัธยมศึกษา เธอเริ่มเปิดเผยและกล้าแสดงออกในพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศมากขึ้น เธอเลือกที่จะคบแต่เพื่อนผู้หญิงมากกว่าเพื่อนผู้ชาย และเริ่มมีเพื่อนที่เป็นกะเทยเหมือนกันเพิ่มมากขึ้นในกลุ่ม ซึ่งเป็นทั้งเพื่อนร่วมชั้นและเพื่อนรุ่นพี่ในโรงเรียน ประทวนได้แสดงพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศในหลายรูปแบบ โดยเฉพาะเมื่อเธออยู่ในกลุ่มเพื่อนกะเทยด้วยกันทำให้เธอจะกล้าแสดงออกมากยิ่งขึ้น เช่น แต่งหน้าไปโรงเรียน ใส่กางเกงนักเรียนสั้นและรัดผิกระเบียบของโรงเรียน กล้าเข้าไปพูดคุยหยอกล้อกับผู้ชาย และสามารถพูดถึงเรื่องเพศสัมพันธ์ได้อย่างเปิดเผย ประทวนเริ่มที่จะเปลี่ยนแปลงตนเองให้มีลักษณะคล้ายผู้หญิงมากยิ่งขึ้นตามคำแนะนำของเพื่อน โดยการรับประทานยาคุมกำเนิดเสริมสร้างฮอร์โมนเพศหญิงให้ร่างกาย เพิ่มขนาดของหน้าอกและทำให้ผิวพรรณผ่องใส ให้มีสตรีระเหมือนผู้หญิงมากที่สุด ต่อมาครอบครัวของประทวนเริ่มรับรู้และสังเกตได้ถึงพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศของเธอ แต่ครอบครัวของประทวนสามารถยอมรับในสิ่งที่เธอเป็นได้ และจะสอนเธออยู่เสมอว่า ไม่ว่าจะเพศหญิงหรือเพศชายก็จะต้องเป็นคนดีของสังคม ไม่สร้างปัญหาและไม่ทำให้อื่นเดือดร้อน ทำให้ประทวนไม่รู้สึกลดดันในพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศของตนเอง

หลังจากเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ประทวนได้เข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวส.) ชีวิตในรั้ววิทยาลัยเธอพยายามแต่งกายเป็นผู้หญิงมากที่สุด เช่น แต่งหน้าไปวิทยาลัย ไว้ผมยาว ใส่เสื้อผ้ารัดรูป ใส่กระโปรงสั้น และจะคบแต่เพื่อนที่เป็นกะเทยด้วยกัน จนกระทั่งเธอเรียนจบในระดับชั้น ปวส. และได้เข้าทำงานเป็นพนักงานบริษัทย่านเยาวราช หลังจากนั้นไม่นานประทวนก็ได้พบกับแฟนคนปัจจุบันและตกลงคบหากันมาเป็นเวลา 5 ปี ทั้งคู่มีเพศสัมพันธ์กันอย่างลึกซึ้ง แต่แฟนของเธอมีการป้องกันด้วยการสวมถุงยางอนามัยทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์กัน

เมื่ออายุมากขึ้นประทวนก็เริ่มมีความคิดที่จะเปลี่ยนแปลงตนเองจากการแต่งกายเป็นผู้หญิงหันมาแต่งกายเป็นผู้ชาย และเปลี่ยนตนเองจากการเป็นกะเทยมาเป็นเกย์แทน โดยเธอได้ให้

เหตุผลถึงสาเหตุที่เธอเปลี่ยนการแต่งกายจากเป็นหญิงมาเป็นชายเพราะว่า เธอเบื่อกับการแต่งกายเป็นผู้หญิง และการแต่งกายเป็นผู้ชายนั้นทำให้เธอสามารถเดินไปไหนมาไหนได้อย่างไม่ต้องกังวลว่าใครจะมองว่าเธอเป็นคนผิดเพศ เนื่องจากบุคลิกภายนอกทำให้เธอดูเหมือนว่าเป็นผู้ชายธรรมดาทั่วไป ไม่นิโคคนดูถูกเหยียดหยามและกลั่นแกล้งจากผู้อื่นที่ไม่ชอบกะเทย

ประทวนประกอบอาชีพพนักงานในบริษัทย่านเยาวราชเป็นเวลาหลายปีก่อนจะถูกดำเนินคดีในข้อหายักยอกทรัพย์สิน ซึ่งภายหลังจากที่เธอต้องเข้ารับโทษในเรือนจำ เธอยังคบหาอยู่กับแฟนคนปัจจุบัน แต่เนื่องจากการเดินทางที่ค่อนข้างไกลและไม่สะดวกสบาย ทำให้แฟนของเธอซึ่งเดินทางมาจากจังหวัดเชียงใหม่ไม่สามารถมาเยี่ยมเธอได้เพียงเดือนละ 1 ครั้งเท่านั้น

3. การเอาตัวรอดและรูปแบบการใช้ชีวิตของผู้ต้องขังในเรือนจำ

ในช่วงแรก ๆ ที่ประทวนต้องเข้าไปรับโทษในเรือนจำ เธอยังไม่สามารถปรับตัวให้ใช้ชีวิตอยู่ภายในเรือนจำได้อย่างปกติและไม่ทราบว่าจะต้องทำตัวอย่างไรให้เข้ากับนักโทษคนอื่น ๆ ได้ เธอจึงพยายามหาเพื่อนคุยเพื่อปรับทุกข์ ประทวนได้เจอเพื่อนใหม่ที่เป็นนักโทษกะเทยที่เข้ามาอยู่ในเรือนจำก่อนเธอ ซึ่งเพื่อนที่เป็นนักโทษกะเทยได้แบ่งของใช้ในชีวิตประจำวันให้กับประทวน เช่น สบู่ ยาสระผม เสื้อผ้า และยารักษาโรค เป็นต้น นอกจากนี้ยังได้ให้คำแนะนำต่าง ๆ เกี่ยวกับการใช้ชีวิตในเรือนจำให้กับเธออีกด้วย โดยประทวนก็ได้ปฏิบัติตามคำแนะนำเป็นอย่างดี ทำให้ประทวนสามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมในเรือนจำได้และยอมรับที่จะใช้ชีวิตอยู่ในเรือนจำได้มากขึ้น ประทวนสามารถเข้ากับกลุ่มเพื่อนนักโทษกะเทยได้โดยไม่มีปัญหา ซึ่งเพื่อนกะเทยก็ได้ดูแลเธอเป็นอย่างดี โดยในแต่ละวันประทวนจะต้องไปทำงานที่กองงานตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายในเรือนจำ ถ้ามีเวลาว่างเธอก็จะรวมกลุ่มกับเพื่อนกะเทยซ่อมเดินเชียร์ลีดเดอร์ โดยจะมีนักโทษกะเทยที่มีความสามารถในด้านการแสดงมาช่วยสอนให้ ทำให้ประทวนได้ใช้เวลาว่างในการทำกิจกรรมกับเพื่อน ๆ เพื่อเป็นการออกกำลังกายและคลายเครียดไปในตัว การเข้าไปใช้ชีวิตอยู่ในเรือนจำจะแตกต่างจากข้างนอกมาก นักโทษทุกคนจะต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบอย่างเคร่งครัด ไม่มีอิสระ ในช่วงแรกประทวนอึดอัดมากกับการเข้าห้องน้ำทำธุระส่วนตัว เพราะห้องน้ำเป็นของใช้ส่วนรวมจึงสกปรกมากและไม่สะดวกสบาย แต่ประทวนสามารถรับประทานอาหารในโรงเลี้ยงได้ เพราะเธอเป็นคนที่รับประทานง่าย จึงไม่มีปัญหาในเรื่องอาหารการกินในเรือนจำ เมื่อยามที่ประทวนเครียดเธอก็จะผ่อนคลายความเครียดด้วยการนอนพักผ่อน

ประทวนใช้ชีวิตประจำวันในเรือนจำเหมือนกับนักโทษคนอื่น ๆ แต่เนื่องจากเธอไม่ได้คบหากับนักโทษชายเป็นแฟน และเธอไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับนักโทษชายคนใด ดังนั้นเธอจึงต้องดูแลตนเองและทำงานทุกอย่างในเรือนจำด้วยตัวของเธอเอง และไม่เคียดจะจ้างนักโทษคนอื่นมาทำงานแทนในหน้าที่ของเธอ ประทวนมักจะได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อนกะเทยใน

กลุ่ม เช่น ช่วยกันซักเสื้อผ้าของตัวเองและเสื้อผ้าของเพื่อน ๆ ประทวนเคยมีนักโทษชายมาเสนอว่าจะทำงานทุกอย่างแทนเธอเพื่อแลกกับการคบหากัน แต่ประทวนไม่คิดที่จะเปิดโอกาสให้ใคร เธอเลือกที่จะปฏิเสธนักโทษชายคนนั้น เพราะเธอต้องการอยู่คนเดียวหรืออยู่กับเพื่อน ๆ กระทบด้วยกันมากกว่า

4. กระบวนการสร้างความสัมพันธ์ทางเพศของผู้ต้องขัง

เมื่อต้องเข้ามาใช้ชีวิตอยู่ในเรือนจำ ประทวนจำเป็นต้องทำการปรับตัวและหาเพื่อนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศด้วยกัน เพื่อพูดคุยและปรึกษาเกี่ยวกับการใช้ชีวิตในเรือนจำกับผู้ที่เข้ามาอยู่ในเรือนจำก่อนเธอ เพื่อเป็นแนวทางในการเอาตัวรอด ซึ่งประทวนไม่มีความสนใจนักโทษชายในเรือนจำ โดยเธอมักจะปฏิเสธนักโทษชายทุกคนที่เข้ามาพูดคุยหรือพยายามจีบเธอ โดยให้เหตุผลกับนักโทษชายพวกนั้นว่าไม่ต้องการคบหากับใครเป็นแฟนและไม่ต้องการคนเลี้ยงดูแต่อย่างใด รวมถึงไม่ต้องการมีเพศสัมพันธ์กับนักโทษชายในเรือนจำด้วย เธอต้องการที่จะอยู่คนเดียวหรืออยู่กับเพื่อนมากกว่า

5. สภาพปัญหาที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งของนักโทษในเรือนจำ

ประทวนไม่เคยมีปัญหาทะเลาะวิวาทกับเพื่อนนักโทษกะเทยหรือนักโทษชายด้วยกัน เพราะประทวนเป็นนักโทษที่ประพฤติตนเรียบร้อย ปฏิบัติตามกฎระเบียบของเรือนจำอย่างเคร่งครัด ทำให้ประทวนไม่เคยมีปัญหาใด ๆ กับนักโทษในเรือนจำเดียวกัน เธอจึงใช้ชีวิตอยู่ในเรือนจำอย่างปกติสุข

6. ความคาดหวังต่อการใช้ชีวิตหลังพ้นโทษ

หลังจากพ้นโทษประทวนคิดว่าอาจจะกลับไปประกอบอาชีพพนักงานบริษัทที่เคยทำงานก่อนถูกดำเนินคดี หรืออาจจะกลับภูมิลำเนาเดิมที่จังหวัดแพร่เพื่อไปช่วยงานที่ร้านขายดอกไม้ของพี่ชายและพี่สะใภ้ เพราะเป็นงานอิสระ รวมถึงประทวนมีพื้นฐานการจัดตกแต่งดอกไม้อยู่แล้ว เธอจึงสามารถตกแต่งดอกไม้ได้เช่นกัน เธอไม่และร้อยพวงมาลัยได้ ส่วนในเรื่องของแรงกดดันจากสังคมภายนอกนั้น ประทวนคิดว่าถ้าสังคมไม่ยอมรับหรือไม่ให้โอกาสเธอก็ไม่เป็นอะไร แต่ขอให้อาจารย์ของเธอเข้าใจเท่านั้นพอ และเธอก็จะกลับไปคบหากับแฟนคนปัจจุบันที่ยังรอเธออยู่เหมือนเดิม

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 12 นักโทษชายรติพา โชคถาวร (นามสมมุติ)

1. ข้อมูลทั่วไป

นักโทษรติพา อายุ 25 ปี ศัลยกรรมหน้าอกแล้วแต่ยังไม่ได้ศัลยกรรมแปลงเพศ จบการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภูมิลำเนาเป็นคนจังหวัดสกลนคร ก่อนเข้าเรือนจำประกอบอาชีพเป็นพนักงานเสิร์ฟในบาร์ย่านสุขุมวิทเขตกรุงเทพมหานคร มีจำนวนพี่น้องทั้งหมด 2 คน เธอ

เป็นบุตรคนเล็ก อาศัยอยู่กับบิดาและพี่สาว ส่วนมารดาได้เสียชีวิตเมื่อต้นปี พ.ศ. 2550 รติพาดูต้องโทษคดีร่วมลักทรัพย์ กำหนดโทษ 2 ปี จำคุกมาแล้ว 1 ปี เป็นการต้องโทษครั้งที่แรก

2. พฤติกรรมทางเพศก่อนเข้าเรือนจำ

ตอนเด็ก รติพาเป็นเด็กผู้ชายที่เรียบร้อย เธอรู้ว่าตนเองเป็นอยากกะเทยตั้งแต่เด็ก ๆ เพราะตอนเด็ก ๆ นั้นเธอมักจะเล่นกับพี่สาวและเพื่อนผู้หญิง และมักจะตามแม่และพี่สาวไปดูเลิกที่งานวัดทุกครั้งที่มีโอกาส รติพาจึงเริ่มอยากเป็นผู้หญิงมากขึ้นเธอจึงแอบเอากระโปรงพี่สาวมาใส่เล่นในบ้านหรือบางครั้งได้แอบเอาเครื่องสำอางของแม่มาแต่ง ครอบครัวของรติพาเห็นเธอชอบแต่งกายเป็นผู้หญิงมาตั้งแต่เล็ก ๆ จนทำให้ครอบครัวเกิดความเคยชินและยอมรับในพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศของเธอ

ในช่วงเข้าเรียนชั้นประถมศึกษา รติพาเข้าเรียนที่โรงเรียนวัดใกล้ ๆ บ้าน ชีวิตในโรงเรียนไม่ค่อยมีปัญหาอะไรมากนัก เพราะเพื่อน ๆ จะเข้าใจในพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศของเธอ จะมีบ้างที่ถูกเพื่อนล้อว่าเป็น “กะเทย” แต่รติพาก็ไม่เคยโกรธหรือทะเลาะเพื่อนเลย เป็นเพราะรติพาจะชอบเล่นกับเพื่อนผู้หญิงและไม่ค่อยเล่นกับเพื่อนผู้ชาย หลังจากเรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 รติพาได้เข้าเรียนต่อที่โรงเรียนมัธยมแห่งหนึ่ง ชีวิตในช่วงนี้รติพาเริ่มมีเพื่อนที่เป็นกะเทยมากขึ้น ชอบทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกัน รติพาชอบทำกิจกรรมของโรงเรียนมาก โดยเฉพาะเฉพาะกิจกรรมการแข่งขันกีฬา ในช่วงเวลาที่ทางโรงเรียนจัดกิจกรรมกีฬาสีเธอจะได้รับมอบหมายให้เป็นเชียร์ลีดเดอร์ร่วมกับเพื่อน ๆ ที่เป็นกะเทยอีกหลายคน เธอรู้สึกสนุกและมีความสุขมากเวลาที่เธอได้แต่งกายเป็นผู้หญิงด้วยชุดเชียร์ลีดเดอร์ เธอจึงขออาจารย์เป็นตัวแทนที่ดูแลรับผิดชอบเรื่องกองเชียร์ของนักกีฬาทุกปี ทำให้เธอเป็นที่รู้จักของเพื่อน ๆ นื่องในโรงเรียนมากขึ้น เธอจึงกล้าแสดงพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางอย่างชัดเจน เธอและเพื่อนกะเทยมักแต่งหน้าไปโรงเรียน แต่งตัวรักรูป ดัดกึบสีฟัน สวยงามบนผมของเธอ และใส่กางเกงขาสั้นที่ฝึกถูกระเบียบของโรงเรียน รติพาเริ่มทานยาคุมกำเนิดตั้งแต่อายุ 15 ปี โดยคำแนะนำจากเพื่อนกะเทยของเธอเพื่อให้เธอมีหน้าอก มีผิวพรรณ และศรีระคล้ายผู้หญิงมากขึ้น รติพาจึงฝากเพื่อนซื้อยาคุมกำเนิดและเริ่มรับประทานตามคำแนะนำของเพื่อนตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา หลังจากนั้นรติพาเริ่มมีความรู้สึกต้องการทางเพศมากขึ้นด้วยตามวัยที่อยากรู้ อยากลอง แต่เธอก็ยังไม่มีแฟนและยังไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับใคร หลังจากเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 รติพาไม่ได้ศึกษาต่อ และครอบครัวของเธอได้ย้ายเข้ามาอยู่ที่กรุงเทพฯ เพื่อมาหางานทำ รติพาได้ไปสมัครงานเป็นพนักงานเสิร์ฟและเชียร์เบียร์ในบาร์แห่งหนึ่งย่านสุขุมวิท เธอได้แต่งกายเป็นผู้หญิง ใส่วิก ใ้ผมยาว หลังจากนั้นที่รติพาทำงานไปได้ระยะหนึ่ง รติพาได้มีผู้ชายต่างชาติคนหนึ่งชื่อ ไมค์เคิล (นามสมมติ) ซึ่งเป็นนักท่องเที่ยงที่เข้ามาเที่ยวในบาร์ที่เธอทำงานอยู่ ไมค์เคิลเข้ามาให้ความสนใจและตามจีบรติพา ด้วยความที่เธออยากมีแฟนเธอจึงตกลงใจคบกับไมค์เคิล โดยไปมาหา

คู่และมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกันเพศสัมพันธ์เป็นประจำกับแฟนชาวต่างชาติ ในระหว่างที่รติพาทำงานเป็นพนักงานเชียร์เบียร์อยู่นั้น มีเพื่อนกะเทยแนะนำให้เธอเข้าร่วมกลุ่มมอมยาและรุคทรัพย์ แยกที่มาใช้บริการซึ่งจะได้ทรัพย์สินเงินทองเป็นจำนวนมาก เธอเห็นเพื่อนกะเทยคนนี้มีเงินทองที่ ใช้จ่ายอย่างสุรุ่ยสุร่ายเป็นจำนวนมากแล้วอยากมีบ้างเธอจึงตัดสินใจไปเข้าร่วมกลุ่มกับเพื่อนกะเทย คนนี้ โดยเธอจะมีหน้าที่รับแขกซึ่งเพื่อนกะเทยคนนี้จะเป็นคนหามาให้ หลังจากนั้นรติพาจะเป็นคน มอมยาแยกและรุคทรัพย์แล้วนำมาแบ่งกัน รติพาทำการร่วมลักทรัพย์กับเพื่อนได้สองครั้งในที่สุด เธอได้ถูกตำรวจจับกุมพร้อมของกลาง โดยมีเจ้าทุกข์เข้ามาชี้ตัว รติพาจึงยอมรับสารภาพแล้วถูก ดำเนินคดีตามกฎหมาย ซึ่งท้ายที่สุดศาลมีคำพิพากษาให้จำคุก 2 ปี ในคดีลักทรัพย์ รติพาจึงถูกนำตัว มาขังที่เรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร

3. การเอาตัวรอดและรูปแบบการใช้ชีวิตของผู้ต้องขังในเรือนจำ

หลังจากที่รติพาต้องถูกจำคุกและได้ถูกส่งตัวมาที่เรือนจำพิเศษกรุงเทพฯ ซึ่งเป็น เรือนจำที่มีนักโทษที่เป็นกะเทยไว้รวมกัน โดยขังไว้ที่แดน 4 ความรู้สึกแรกที่รติพาต้องก้าวเข้ามา อยู่ในเรือนจำเธอรู้สึกกลัวมาก

ตอนแรกที่รู้ว่าตัวเองต้องติดคุกเครียดมาก ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร รูปคดีจะออกมาจะเป็น อย่างไร จะออกมาเป็นอย่างที่เรานั้นได้ให้การไว้หรือไม่ ญาติพี่น้องจะมาเยี่ยมเราไหม คิดหลาย ๆ อย่าง จนทำให้เกิดอาการฟุ้งซ่าน แต่พอได้เข้ามาอยู่จริงๆก็เริ่มรู้สึกอุ่นใจขึ้นมานิด ๆ เพราะมีเพื่อนที่เป็น กะเทยอยู่กันเยอะ และไม่ต้องนอนร่วมกับเพื่อนนักโทษชาย ได้นอนร่วมกับเพื่อนนักโทษที่เป็นกะเทย ด้วยกัน 10 คน มีทั้งที่แปลงเพศทำนมแล้วกับที่ยังไม่ได้แปลงเพศและยังไม่ได้ทำนมอยู่ด้วยกัน พวก ที่ ๆ ที่อยู่มาก่อนก็จะคอยช่วยเหลือให้คำปรึกษาและให้กำลังใจอยู่ตลอด รวมทั้งบอกสอนถึงการใช้ชีวิต ในคุก อีกอย่างในช่วงแรก ๆ จนถึงปัจจุบันที่สาวและพอจะมาเยี่ยมและติดต่อกันเป็นประจำ ชื่อของมา ให้และฝากเงินไว้ให้ใช้ด้วย และยังให้กำลังใจอีกว่า เดี่ยวออกไปแล้ว เดี่ยวออกไปก็ดี ออกไปเริ่มต้น ชีวิตใหม่ ทำให้เธอรู้สึกดีใจและมีกำลังใจมากขึ้น (นักโทษชายรติพา โชคถาวร, 2556)

กิจวัตรประจำวันที่รติพาต้องทำเป็นประจำเริ่มตั้งแต่ตื่นนอนตอนเวลา 05.00 น. อาบน้ำ ทำ กิจธุระจนเสร็จ ประมาณเวลา 06.00 น. ก็ลงจากเรือนนอน ไปทานอาหารที่โรงเลี้ยง รอเวลาเพื่อเคารพธง ชาติและเข้ากองงาน รติพามีหน้าที่รับผิดชอบงานที่ได้รับมอบหมายในส่วนของกองงานทั่วไป โดยบาง วันเธอจะได้รับมอบหมายให้อยู่ในกองงานพิชกระดาษบ้าง กองงานปั่นถ้วยบ้าง แล้วแต่ว่ากองงานไหน จะผลิตงานไม่ทัน ตลอดทั้งวันเธอมีเวลาพักเพียง 1 ชั่วโมง แล้วต้องไปทำงานต่อจนกระทั่งถึงเวลาขึ้น เรือนนอนในเวลา 15.00 น.

รติพาเริ่มการเรียนรู้การใช้ชีวิตในเรือนจำ จากเพื่อนนักโทษที่เป็นกะเทย ซึ่งจะคอยให้ คำแนะนำสั่งสอนในเรื่องต่าง ๆ เช่น ในเรื่องการต่อสู้คดี การให้กำลังใจ การทำกิจกรรมต่าง ๆ ใน เรือนจำ รวมทั้งการเลือกคบเพื่อนนักโทษชาย

อยู่ที่นั่นได้เดือนกว่า ๆ ก็เริ่มมีแฟนเพราะเพื่อน ๆ ที่ ๆ ที่เป็นนักโทษกะเทยด้วยกันเชียร์ให้ มี กะเทยที่อยู่ในนี้ส่วนใหญ่จะมีแฟนกันเกือบหมด ทำให้เรารู้สึกอยากมีบ้าง อยากมีใครสักคนมาคอย ให้กำลังใจ ผู้ชายในนี้ส่วนใหญ่จะมองกะเทยเป็นหญิง จะไม่มองว่าเป็นกะเทย จึงสามารถเลือกผู้ชาย ได้ ไม่เหมือนตอนอยู่ข้างนอกต้องตามจ้อและรอว่าเมื่อไรจะมีผู้ชายมาจีบเรา ยิ่งเราเป็นคนที่มีหน้าตาไม่ดี ด้วยยิ่งหาได้ยาก ตอนที่เข้ามาอยู่ในนี้ช่วงแรก ๆ ก็จะมีนักโทษชายส่งข้าวส่งน้ำมาให้เยอะมาก อาจ เพราะเราเป็นกะเทยน้องใหม่ด้วยแหละมั้งเป็นเหมือนการจีบ แรก ๆ เราก็ไม่รู้จนเพื่อนบอกว่าจะมา จีบ ทำให้เรารู้สึกลำบากใจในการเลือกมาก เพราะเราจะต้องเลือกได้คนเดียว เหมือนมันเป็นเรื่องธรรมดา ของคนในเรือนจำ ในที่สุดก็ได้แฟนคนแรกเป็นคนมาเลเซีย ที่พูดภาษาไทยได้ คนนี้ที่ชอบเพราะว่าเขา เป็นคนรวย หน้าตาค่อนข้างดี หน้าตาเขาค่อยคล้ายกับแฟนคนต่างชาติที่คบก่อนเข้ามาอยู่ในนี้และคิดว่าเขา คงจะเลี้ยงดูเราได้ จึงตัดสินใจคบเขาเป็นแฟน (นักโทษชายรติพา โชคถาวร, 2556)

รติพาใช้ชีวิตอยู่กับแฟนหนุ่มชาวมาเลเซียชื่อ ริคกี (นามสมมติ) แบบสามีภรรยาอย่างมี ความสุข อาจจะมีทะเลาะเบาะแว้งกันบ้าง ส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องหึงหวงเล็ก ๆ น้อย ๆ แต่สุดท้ายก็ สามารถปรับความเข้าใจกันได้ รติพาอยู่กับริคกีโดยริคกีได้เลี้ยงดูดูแลเป็นอย่างดี อยากได้อะไรริคกี ก็จะไปหาให้ตลอด โดยเฉพาะของที่ใช้เกี่ยวกับความงามจะทุ่มเทแบบไม่อื่น เพราะไม่อยากจะ น้อยหน้าเรื่องความงามกับเพื่อนกะเทยด้วยกัน โดยเธอให้เหตุผลว่า นักโทษที่เป็นกะเทยส่วนใหญ่ จะต้องแข่งสวยกันอยู่ตลอดเวลาเพื่อโอ้อวดกันว่าแฟนใครจะดีกว่าแฟนใคร แฟนใครรวย แฟนใคร มีอิทธิพลมากกว่ากัน หรือแม้กระทั่งนักโทษที่เป็นกะเทยคนใดซื้อเครื่องสำอางมาใหม่ก็จะนำเอา ไปอวดเพื่อนนักโทษกะเทยด้วยกัน ทำให้เกิดความอิจฉาริษยา จนบางครั้งอาจมีปากเสียงกันบ้าง แต่ ไม่ถึงขั้นรุนแรงเพราะจะมีนักโทษกะเทยรุ่นพี่ที่เป็นหัวหน้าห้องคอยดูแลอยู่

ส่วนการมีความสัมพันธ์ทางเพศ รติพาพูดถึงเรื่องนี้ว่าเป็นเรื่องธรรมดาที่ต้องมีอยู่ แล้ว แฟนที่คบกับเธอเขาก็ต้องการมีเพศสัมพันธ์กับเธอ เพราะการที่อยู่ในเรือนจำที่มีแต่นักโทษ ชายนั้น เมื่อมีนักโทษที่เป็นกะเทยเข้ามาอยู่ก็เหมือนสวรรค์มาโปรด เพราะนักโทษชายเหล่านั้นยังมີ ความต้องการทางเพศและกิเลสตัณหาอยู่มาก กะเทยจึงเป็นทางออกทางหนึ่งในการความต้องการเล่า นั้น

อยู่กับแฟนมาก็มีบ้างที่จะมีอะไรกัน ก็เข้าใจว่าเขาต้องการเรื่องแบบนี้อยู่รวมถึงตัวเราเอง ด้วย ส่วนใหญ่จะมีอะไรกันตอนวันหยุดเสาร์-อาทิตย์ หรือวันหยุดราชการ ซึ่งไม่ต้องเข้ากองงาน ทำ ให้มีเวลาอยู่กับแฟนได้ทั้งวัน เวลาจะมีไรกัน ก็จะมีในที่ ๆ เตรียมไว้ ถ้าเป็นวันธรรมดาจะไม่มีโอกาส เลยเพราะต้องแยกห้องนอนกัน ช่วงวันหยุดเสาร์-อาทิตย์นี้แหละจึงเป็นช่วงที่เหมาะสมที่สุด ทาง นาย (นาย คือ เจ้าหน้าที่เรือนจำ) ก็ไม่ได้ห้ามอะไร เพียงแต่ว่าอย่าก่อปัญหาเกินขอบเขตมากนัก มีอะไร กับแฟนก็ประมาณ 2-3 ครั้ง ต่อสัปดาห์ แล้วแต่ช่วงโอกาสที่เอื้ออำนวยด้วย (นักโทษชายรติพา โชค ถาวร, 2556)

การใช้ชีวิตในเรือนจำแบบสามภรรยาของรติพากับริกก็รวมถึงการมีความสัมพันธ์ทางเพศ จึงเป็นเรื่องที่ปกติธรรมดาในสังคมเรือนจำ แต่ในเรื่องการดูแลสุขภาพอนามัย รติพาให้ความสำคัญกับเรื่องนี้เป็นอย่างมาก การที่จะเลือกคบกับใคร รติพาจะดูอย่างละเอียดถี่ถ้วน โดยเฉพาะเรื่องสุขภาพซึ่งต้องให้แน่ใจเสียก่อนว่าไม่เคยมีประวัติเกี่ยวกับโรคติดต่อใด ๆ ไม่ว่าจะเป็น โรคติดต่อทางเพศ โรคเอดส์ หรือวัณโรค จึงจะค่อยตัดสินใจอยู่ด้วยกัน

ก่อนที่จะตัดสินใจอยู่กับแฟนคนนี้ ได้พาแฟนไปตรวจโรคที่โรงพยาบาลของกรมราชทัณฑ์ ซึ่งอยู่ใกล้ ๆ เพราะกลัวว่าเขาจะเป็นโรคติดต่อโดยเฉพาะโรคเอดส์กลัวมาก เคยเห็นคนที่ป่วยโรคนี้แล้วน่ากลัวมาก แต่เมื่อไปตรวจแล้วไม่พบก็สบายใจขึ้น ส่วนตอนที่มิเอะไรกันก็จะใส่ถุงยางอนามัยทุกครั้ง แต่ถ้าครั้งไหนไม่ได้ใส่ก็จะพยายามทำความสะอาดให้ดี ถุงยางอนามัยก็ได้มาจากหมอนที่ไปตรวจที่โรงพยาบาล หรือบางครั้งหมอนที่เห็นเราเป็นนักโทษกะเทยก็จะแจกให้เลย เพราะท่านเข้าใจและหาทางป้องกันให้เรา เรื่องการดูแลสุขภาพอนามัยจึงเป็นเรื่องที่กะเทยอย่างเรา ๆ ที่มีแฟนต้องใส่ใจกับมัน เพราะถ้ามีแล้วแต่สนุกอย่างเดียวเวลามีปัญหาจะไม่มีใครช่วยด้วย (นักโทษชายรติพา โชคถาวร, 2556)

รติพายุอยู่กับริกก็แฟนหนุ่มชาวมาเลเซียได้ 7 เดือน มีเหตุต้องเลิกกันไป เนื่องจากริกก็ต้องย้ายแดนไปแดนอื่น ทำให้รติพาเสียใจมาก เพราะรติพายุอยู่กับริกก็อย่างมีความสุข เพียงพร้อมไปทุกอย่าง ช่วงแรก ๆ ที่ต้องห่างกันใหม่ ๆ จึงติดต่อกันทางจดหมายอยู่ประมาณสองสัปดาห์ จึงเริ่มทำใจได้และคิดว่าชีวิตเธอนั้นจะต้องดำเนินต่อไปจะคอยแต่ฟังพาริกก็อย่างเดียวไม่ได้ ทำให้ปัจจุบันเธอไม่มีแฟนอยู่ในเรือนจำ โดยเธอให้เหตุผลว่าจะใช้ชีวิตอยู่กับเพื่อน ๆ ดึกว่าเพราะตอนนี้เธอก็สามารถช่วยเหลือตนเองได้แล้ว ไม่จำเป็นต้องให้นักโทษชายเลี้ยงอีกต่อไป แต่ก็ยังมีนักโทษชายคนอื่น ๆ มาตามจีบและให้ความสนใจเธออยู่เสมอ แต่เธอเลือกปฏิเสธที่จะไม่คบกับนักโทษชายคนใดคนที่ชั่วช้า โดยเธอได้บอกกับนักโทษชายเหล่านั้นว่า เธอมีความรู้สึกให้ได้แค่ความเป็นพี่เป็นน้องและเป็นเพื่อนกันเท่านั้น ถ้ามีเรื่องทุกข์ใจหรือเดือดร้อนไม่สบายใจสามารถมาปรึกษาพูดคุยกันได้ เพื่อรักษาความเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันไว้เพราะอย่างไรก็ต้องเจอกันในแดนทุกวัน

4. กระบวนการสร้างความสัมพันธ์ทางเพศของนักโทษ

การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างรติพากับนักโทษแฟนหนุ่มชาวมาเลเซีย ตั้งแต่ที่เธอได้เข้าอยู่ในเรือนจำ โดยฝ่ายชายได้เข้ามาขอทำความรู้จักกับเธอและบอกกับรติพาตรง ๆ ว่าเขาสนใจเธอและมีความประสงค์ที่จะรับอุปการะเลี้ยงดูเธอตลอดระยะเวลาที่เธอและเขายังจำคุกอยู่ในเรือนจำ “เขาเดินมาบอกว่าชอบเรา แล้วถามว่าเราชื่ออะไร โคนคคืออะไรมา บ้านอยู่แถวไหน หลังจากนั้นเขาก็เดินมาหาทุกวัน เอาขนม น้ำ มาให้เรากิน แล้วก็บอกกับเราว่าเป็นแฟนกันใหม่” (นักโทษชายรติพา โชคถาวร, 2556)

แต่เนื่องจากรติพาเพิ่งเป็นนักโทษกะเทยที่เข้ามาอยู่ในเรือนจำได้ไม่นาน เธอจึงไม่รู้วาระริกก็จริง ๆ แล้วเขามีนิสัยใจคอเป็นอย่างไร เธอจึงขอเวลาในการศึกษาดูใจและทำความรู้จักกับ

เขาเพื่อให้รู้อุปนิสัยที่แท้จริงของเขา ตลอดระยะเวลาที่ศึกษาดูใจกันนั้นเธอได้สังเกตพฤติกรรมหลาย ๆ อย่างในตัวของริกกีแล้วพบว่า ริกกีก็เป็นคนที่เสมอดันเสมอปลาย มีน้ำใจและมีความจริงใจกับเธอ เนื่องจากตลอดระยะเวลาที่เขาเฝ้าตามจีบเธอนั้น ริกกีไม่เคยไปยุ่งเกี่ยวกับนักโทษกะเทยนางไหนเลย นี่ก็คุณสมบัติที่ดีข้อหนึ่งในตัวของริกกี เมื่อเธอแน่ใจแล้วว่าริกกีสามารถดูแลปกป้องเธอได้ เธอจึงตกลงเป็นแฟนกับเขาและอยู่กินฉันท์สามีภรรยาในเรือนจำอย่างเปิดเผย

5. สภาพปัญหาที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งของนักโทษในเรือนจำ

ตลอดระยะเวลาที่รติพาได้เข้ามาใช้ชีวิตอยู่ในเรือนจำ เธอได้มีปัญหาและมีปากเสียงกับเพื่อนนักโทษที่เป็นกะเทยด้วยกันบ้างเล็กน้อย ส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องของการโอ้อวดเรื่องของคุณงามความดี ความสวยความงาม แต่ก็สามารถตกลงและปรับความเข้าใจกันได้ ในส่วนของเจ้าหน้าที่เรือนจำเธอไม่เคยมีปัญหาหรือสร้างความวุ่นวายเลย เธอได้ปฏิบัติตามกฎระเบียบของเรือนจำอย่างเคร่งครัด ปัญหาผู้สาวระหว่างเธอกับแฟนหนุ่มชาวมาเลเซียตลอดระยะเวลาที่คบกันนั้นส่วนใหญ่มาจากสาเหตุหึงหวงบ้างเล็กน้อย

6. ความคาดหวังต่อการใช้ชีวิตหลังพ้นโทษ

หลังจากพ้นโทษออกไปแล้ว รติพาดังใจว่าจะไม่หวนกลับไปประกอบอาชีพที่ผิดกฎหมายอีก โดยเธอให้เหตุผลว่า การที่เธอหลงผิดชั่ววูบนั้นได้ทำให้เธอต้องเข้ามาอยู่เรือนจำถือว่าเป็นบทเรียนที่มีค่าที่สุดในชีวิต เธอจะขอเริ่มต้นชีวิตใหม่ปรับปรุงตนเองใหม่อีกครั้ง จะไม่ขอกลับไปใช้ชีวิตแบบเดิม ไม่กินเหล้า ไม่สูบบุหรี่และอีกหนึ่งอย่างที่เธอคิดว่าจะทำหลังจากพ้นโทษออกไปคือการทำศัลยกรรมเพศ เนื่องจากตอนนี้เธอได้ทำศัลยกรรมหน้าอกเรียบร้อยแล้ว ซึ่งการศัลยกรรมเพศจะทำให้เธอเป็นผู้หญิงมากขึ้น ขณะที่อยู่ในเรือนจำรติพาไม่ได้ใส่เสื้อชั้นในเพราะในแดนนักโทษชายไม่มีชุดชั้นในยกทรงให้ใส่และผิดกฎระเบียบของเรือนจำไม่สามารถนำเข้าไปได้ การยอมรับของคนในสังคมนั้น เธอจะพยายามปรับตัวและยอมรับให้ได้ ถึงแม้ว่าช่วงแรก ๆ เธออาจจะทำใจยอมรับไม่ได้แต่เธอสัญญาว่าจะเธอจะอดทนเพื่อครอบครัวและตัวเธอเอง เธอเชื่อว่าเธอจะต้องผ่านไปให้ได้

ผู้ให้ข้อมูลหลักคนที่ 13 อดีตนักโทษชายเอกพงษ์ โชคเจริญ (นามสมมุติ)

1. ข้อมูลทั่วไป

อดีตนักโทษเอกพงษ์ อายุ 40 ปี จบการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ภูมิลำเนาเป็นคนจังหวัดมหาสารคาม ก่อนเข้าเรือนจำประกอบอาชีพค้าประเวณี (ล้างนุษย์) เปิดสถานบริการอยู่ที่พัทยาใต้ มีพี่น้องจำนวน 5 คน เสียชีวิตไปแล้ว 1 คน พี่น้องไม่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ ก่อนเข้าเรือนจำพักอาศัยอยู่กับครอบครัว ปัจจุบันแยกออกมาประกอบอาชีพเปิดร้านขายส้มตำอยู่ที่

อำเภอวังศรีประทุม จังหวัดมหาสารคาม โคนจับกุมในคดีค้าประเวณี โดยตนเป็นเจ้าของกิจการ ถูกศาลตัดสินโทษ 10 ปี แต่เธอยอมรับสารภาพศาลจึงลดโทษให้เหลือ 5 ปี เป็นการต้องโทษครั้งแรกในชีวิต

2. พฤติกรรมทางเพศก่อนเข้าเรือนจำ

อดีตนักโทษเองพงษ์ รู้ตัวว่าตนมีความต้องการเป็นหญิงมาตั้งแต่เด็กจึงแต่งกายเป็นหญิงทุกครั้งที่มีโอกาส จนกระทั่งเรียนจบจึงมีโอกาสแต่งกายเป็นหญิงได้อย่างอิสระ ยังไม่ได้สัลยกรรมหน้าอกและเพศ พอเข้าช่วงวัยรุ่นมีความสนใจในเพศชายชอบมองผู้ชายที่หล่อ ๆ ก่อนเข้าเรือนจำเคยมีแฟนเป็นผู้ชาย โดยคบกันเป็นตัวเป็นตนโดยฝ่ายชายไปมาหาสู่กันเป็นประจำ มีเพศสัมพันธ์กับแฟนเป็นประจำ ขณะคบกับแฟนคนนี้เองพงษ์ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ทางเพศกับชายอื่นเลย แต่หากเห็นผู้ชายหล่อ ๆ ก็อดใจที่จะไม่ทอดสะพานได้แต่ก็ทำได้แค่นั้น เป็นเหมือนการประเมินความน่าสนใจของตนเองต่อเพศตรงข้าม

3. การเอาตัวรอดและรูปแบบการใช้ชีวิตของนักโทษในเรือนจำ

ขณะที่รอศาลตัดสินกำหนดโทษ เอกพงษ์โดนนำตัวไปฝากขังไว้ที่ศาลรัชดา ก่อนเมื่อศาลมีคำสั่งให้จำคุกเป็นเวลา 5 ปี เธอจึงโดนนำตัวมาขังที่เรือนจำ ก้าวแรกที่เธอได้เข้ามาอยู่ในเรือนจำเธอรู้สึกกลัวและหดหู่มากประคบกับเจ้าหน้าที่เรือนจำ ได้ทำการตรวจค้นร่างกายของเธอของทุกส่วน โดยการสั่งให้เธอลอดชุดเครื่องแต่งกายออกจากร่างกายให้หมดต่อเจ้าหน้าที่ทุกคนเพื่อทำการตรวจค้นอาวุธและสารเสพติด ซึ่งเป็นกฎระเบียบของทางเรือนจำที่ต้องทำการตรวจค้นนักโทษใหม่ทุกคนก่อนนำตัวเข้าไปยังห้องขังในแต่ละแดน

เข้าไปตอนแรกจะเป็นจะตาย ตอนเข้าไปวันแรกต้องแก้ผ้าหมดเลย ก่อนเข้าประตูเรือนจำต้องแก้ผ้า แหกชุด แหกปาก แหกหมุดเลยเพื่อให้เขาตรวจ อะไรก็เอาเข้าไปไม่ได้เลย ก่อนเข้าเรือนจำต้องไปอยู่ที่ศาลรัชดา ก่อน เขาก็ต้องตรวจดูเพื่อมีสิ่งเสพติดอะไรเข้าไป ศาลันเสร็จก็ได้มาอยู่ในเรือนจำ แต่เราโชคดีอย่างหนึ่งจะมีญาติที่เราเคารพนับถือมาคอยเยี่ยมเขียนเรดสอเวลา คอยฝากเงิน ซื้ออาหารมาให้เรากินเป็นประจำ (อดีตนักโทษชายเอกพงษ์ โชคเจริญ, 2556)

เอกพงษ์จึงเริ่มเรียนรู้และรับรู้ในสิ่งต่าง ๆ เกี่ยวกับการใช้ชีวิตในเรือนจำจากเพื่อนนักโทษที่เป็นกะเทย ซึ่งจะคอยให้คำแนะนำช่วยเหลือในเรื่องต่าง ๆ ทำให้เอกพงษ์รู้สึกอุ่นใจขึ้น ซึ่งเพื่อนนักโทษส่วนใหญ่จะเป็นคนที่ค่อนข้างมีอายุทั้งนั้น ประกอบกับช่วงเวลาที่เธอเข้ามาอยู่ในเรือนจำนั้นเป็นช่วงเวลาเดียวกับที่นักการเมืองชื่อดัง คุณเกร็ดแก้ว (นามสมมติ) ได้เข้ามารับโทษในเรือนจำพอดีแล้วท่านได้รับเธอให้ไปคอยดูแลปรนนิบัติรับใช้เขา ซึ่งเธอจะได้รับค่าจ้างจากคุณเกร็ดแก้วเดือนละ 1,000 บาท ทำให้ชีวิตความเป็นอยู่ในเรือนจำของเธอสุขสบายกว่านักโทษคนอื่น ๆ หลายคนเพราะเธอได้รับการคุ้มครองดูแลจากคุณเกร็ดแก้ว ชีวิตประจำวันของเธอส่วนใหญ่หลังจากเลิกงานจากกองงานที่ได้รับมอบหมายแล้ว เธอจะไปอยู่คอยดูแลรับใช้คุณเกร็ดแก้ว

ชีวิตประจำวันของพี่ ตื่นนอนตอน 6 โมงเช้า พับที่นอน ที่นอนประมาณ 1 สอก 1 ห้องจะนอน 32 คน มีพัดลม 2 ตัว พับที่นอนให้เรียบร้อย 6.15 น. นายคุมจะเปิดประตูให้ลงไปอาบน้ำทำกิจวัตรประจำวัน ซักเสื้อผ้า ทำอะไรก็ได้แล้วแต่ให้เสร็จ พอ 8 โมงก็มาเคารพธงชาติ แผ่เมตตา และไปเข้ากองงาน เชียร์รถเท้า ทำอาหารให้นักโทษ ทำกรวยน้ำ แล้วแต่ว่าจะไปตักกองงานไหน ผู้คุมจะกำหนดกองงานให้ ถ้ามีเงินก็ไม่ต้องทำ ถ้าคนอื่นทำแทน สบายเดิน ไปตอแหลที่ไหนก็ได้ พี่ต้องไปทำกองงานปั่นด้วย จะปั่นไหวได้ตั้ง 5 กิโล พี่ก็เอาหูหรือไปข้างเขา เอาหูหรือไปข้างเขา 1 ของ แล้วก็เดินไปตอแหลที่อื่น ทำงานวันหนึ่งได้ 3 บาท เดือนหนึ่งได้ 60 บาท ชื่อสบู่มากดูตูดยังไม่พอเลย ถ้าทำงานไม่เสร็จก็จ้างออก ต้องทำให้เสร็จ ถ้าไม่มีเงินก็ต้องรีบ ๆ ทำให้เสร็จ ไปไหนไม่ได้เพราะเขามีกำหนดงานให้ ถ้าไม่เสร็จจะถูกนายตี ตีเหมือนวัวเหมือนควาย เวลาที่มีเรื่องกันเขาจะเอาขางเส้นใหญ่ ๆ มาพันไม้ เหมือนที่ตีระฆังจะเป็นตุ้มกลม ๆ เขาจะเอาเท้าเหยียบคลอติเลย ถ้าทำไม่เสร็จ พอทำงานเสร็จก็ไปเดินเล่นได้ พอบ่าย 2 โมงก็กินข้าว เขาจะเคาะระฆังให้ไปกินข้าว เป็นข้าวมือเย็น ข้าวในเรือนจำจะมี 3 มื้อ มื้อแรกก่อนเคารพธงชาติ มื้อที่สองกินตอน 11.30 น. มื้อที่สามกินตอนบ่ายสอง โมง พอกินข้าวเสร็จก็เตรียมขึ้นเรือนนอน ชั่งไว้ข้างบนยันมีด ยันหกโมงเช้า ประมาณ 14-15 ชั่วโมง อยู่ในห้องนอน ใครอยากเล่นการพนันก็เล่น ใครอยากทำอะไรก็ได้ แต่อย่าให้นายจับได้ เขาก็ต้องจ้างคนดูแล อยู่ในเรือนจำที่ริน ไม่มีใครดูแล พี่รินต้องไปเป็นจิ้งจอกแกร็ดแก้ว ซักเสื้อผ้าให้เขา ทำอาหารให้เขากิน เขาก็ให้เงินเดือนเดือนละพัน คุณแกร็ดแก้ว เป็น ส.ส. นักการเมืองไม่ต้องกินข้าวโรงเลี้ยง จะได้กินข้าวกับเขา พอเขากินเสร็จเราก็ได้กิน อาหารเราก็ไปเอาที่โรงครัว ก็ไปเลือกเอา บางทีญาติเอามาเยี่ยมเราก็ยังไม่กิน เราต้องเอาไปให้นายกิน ลูกน้องนายมีเยอะ กองงานหนึ่งมี 80 คนภายใน 80 คน มันต้องมีคนมาเยี่ยมญาติ 20-30 คน พอญาติมาเยี่ยมก็จะเอาขนมมาให้ นาย เราก็กิน ๆ ไข่ เอาไว้ให้นายกิน (อดีตนักโทษชายเอกพงษ์ โชคเจริญ , 2556)

ในระหว่างที่อยู่ในเรือนจำเอกพงษ์ได้รับความสนใจจากนักโทษชายหลายนายที่พยายามเข้ามาขอสานความสัมพันธ์กับเธอและมีความประสงค์ที่จะรับเธอไปอุปการะเลี้ยงดูและอยู่กินกันกันฉันท์สามีภรรยาเหมือนนักโทษกะเทยหลายคนในเรือนจำ แต่เธอเลือกที่จะปฏิเสธนักโทษชายเหล่านั้นจึงทำให้เธอไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับนักโทษชายคนใดในเรือนจำตลอดระยะเวลาที่เธออยู่ในเรือนจำ โดยเธอให้เหตุผลว่า มันเสี่ยงเกินไปต่อการติดโรคเอดส์ ถึงแม้บางครั้งที่เธอมีอารมณ์ความรู้สึกทางเพศเธอก็จะพยายามช่วยเหลือตนเอง เธอจะพยายามหลีกเลี่ยงนักโทษชายเหล่านั้น โดยการอ้างชื่อคุณแกร็ดแก้ว ว่าเธอเป็นเด็กรับใช้และอยู่ในการดูแลคุ้มครองจากท่าน ซึ่งจะทำให้นักโทษชายเหล่านั้น ไม่กล้าเข้ามายุ่งวุ่นวายกับเธอ

ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายเลยในเรือนจำแม้แต่ครั้งเดียวที่สาบานได้เลย พี่ยังนึกเสียตายเลยอยากจะทำไปอีกกว่าที่นี้จะเอาให้หมดทั้งเรือนจำเลย (พี่รินหัวเราะ) ออกมาข้างนอกมันหาผู้ชายยากมาก พี่เอาตัวรอดจากผู้ชายเหล่านั้น โดยการจับ ๆ หยอก ๆ ซึ่งมันก็ต้องมีบ้างอยู่แล้ว แต่พี่ก็ไม่เอา ก็ตอแหลไปเรื่อย ๆ ผู้ชายจะฆ่ากันเพราะพี่ก็มีแดน 6 แยกพี่กันจะเอาเหล็กแทงวิ่งไล่กันเลย แต่พี่ก็ไม่ยอม พุดไป หยอกไป อย่างโน้นอย่างนี้ เราก็อยู่กับนายด้วย ผู้ชายก็จะเกรง ๆ นาย เวลาที่มีความรู้สึก

ต้องการทางเพศไหมนะเพื่ออยากจะตาย พี่ก็ต้องช่วยตัวเอง ก็ไม่รู้จะทำยังไง แต่พี่ไม่เอาเพราะว่าโรคเอดส์เยอะมากเลย คนนั่งกระเสาะกระแสะจะตาย ดาบอดมองไม่เห็น จะตายวันนี้พรุ่งนี้เขาก็ไม่ปล่อยออกนะ ถ้าไม่ถึงกำหนดโทษเขาไม่ปล่อยออก ตายก็คือตายในนั้นเลย พี่กลัวโรคเอดส์มากเลย กลัวมาก บางทีไป พบ. ก็ได้แต่พารามา 2-3 เม็ด เวลามีอาการทางเพศพี่ก็เลยเลือกช่วยตัวเองดีกว่า ปลอดภัยไว้ก่อน ยังไงช่วยตัวเองมันก็ปลอดภัยอยู่แล้ว คนอื่นเราไม่รู้ว่าจะมาจี้มาจากไหนบ้าง กะเทยเป็นเอดส์ผู้ชายรู้ว่ากะเทยคนนี้เป็นเอดส์ผู้ชายยังเอาเลย (อดีตนักโทษชายเอกพงษ์ โขกเจริญ, 2556)

ในเรื่องการดูแลสุขภาพอนามัยของนักโทษในเรือนจำทางกรมราชทัณฑ์ได้จัดให้นักโทษได้มีการไปตรวจโรคเอดส์อย่างสม่ำเสมอและทุกครั้งที่นักโทษไปรับการตรวจจะมีเจ้าหน้าที่จากโรงพยาบาลคอยให้คำแนะนำและคำปรึกษาเกี่ยวกับการป้องกันโรคที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ รวมทั้งยังได้แจกจ่ายถุงยางอนามัยให้กับนักโทษทุกคน ส่วนนักโทษบางคนที่ไม่ต้องการมีเพศสัมพันธ์กับนักโทษชายคนอื่นก็จะนำเอาถุงยางที่ตนได้รับมาจาก พบ. ไปแลกเปลี่ยนเป็นสินค้าอย่างอื่นกับนักโทษที่ต้องการใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์กับคู่ขา ซึ่งเป็นการหารายได้อย่างหนึ่งในการดำรงชีพในเรือนจำ

วิธีป้องกัน โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เราต้องไปตรวจที่ พบ. เขาก็จะมีถุงยางอนามัยให้ ส่วนมากก็จะเอามาขายกัน เอามาแลกนมข้น อยู่ในคุกเงิน 1 บาทเหมือนเงิน 1 พันบาท มันหายากมาก กว่าจะได้เดือนละ 60 บาท เอามาแลกนมบ้าง ก็มีถุงยางอนามัย วันเสาร์-วันอาทิตย์ก็เปิดช่อง เหมือนกับข้างนอกเลยเปิดช่อง เอาผ้าห่อมาวางเป็นเตียง วันเสาร์-วันอาทิตย์คนเที่ยวเยอะหน่อย พวกกะเทยก็ไปขายตัว ทีละ 2 ซอง 3 ซอง แล้วเราก็เอามาแลกเป็นเงิน ซองหนึ่งก็ 50 บาท อยู่ในนั้นใช้เงินไม่ได้ต้องใช้บุหรี่ จะซื้ออะไรก็ต้องใช้บุหรี่สมมติอยากได้เงิน ก็เออเธอเดี๋ยวญาติเธอมาซื้อบุหรี่ให้เธอใช้ไหม ไม่ต้องซื้อนะให้ญาติเธอเอาเงินเข้าการ์ดให้ฉัน แล้วเธอเอาบุหรี่จากนั้นไป ซึ่งบุหรี่ 10 ซอง ราคา 500 บาท จะถูกกว่าข้างนอก ซึ่งข้างนอก 650 บาท ก็เอาบุหรี่นั้นแหละแลก ขายดิบขายดี ผู้ชายไม่มีที่ระบายก็ต้องระบายกับกะเทย คนเปิดช่องก็เปิดขายบุหรี่ ตรีมเลย แต่พี่ก็ไปทำไม่ได้หรอก พี่ก็ไม่ได้ทำ เพราะช่วงนั้นพี่อยู่กับคุณเกร็ดแก้ว อยู่กับนาย (อดีตนักโทษชายเอกพงษ์ โขกเจริญ, 2556)

ผลงานวิจัยนักศึกษา ระดับปริญญาตรี

4. กระบวนการสร้างความสัมพันธ์ทางเพศของนักโทษ

กระบวนการสร้างความสัมพันธ์ของอดีตนักโทษเอกพงษ์ระหว่างที่อยู่ในเรือนจำ ของเธอนั้นมีลักษณะแตกต่างจากนักโทษกะเทยคนอื่น ๆ เนื่องจากเธอได้เข้ามาอยู่รับใช้ปรนนิบัติคุณเกร็ดแก้ว ในลักษณะรูปแบบของนายจ้างกับลูกจ้าง ที่ลูกจ้างจะได้รับการคุ้มครองดูแลจากนายจ้าง ซึ่งไม่เกี่ยวข้องและไม่มีความสัมพันธ์เชิงคู่สาว เธอรักและเคารพคุณเกร็ดแก้วในฐานะนายจ้างกับลูกจ้างและในฐานะผู้มีพระคุณ เนื่องจากตลอดระยะเวลาที่เธออยู่ในเรือนจำเธอได้รับความสะดวกสบายจากคุณเกร็ดแก้วอย่างดีในฐานะลูกจ้างคนหนึ่งซึ่งจะได้รับจากนายจ้าง

5. สภาพปัญหาที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งของนักโทษในเรือนจำ

ตลอดระยะเวลาที่อดีตนักโทษเอกพงษ์เคยอยู่ในเรือนจำ สังคมในเรือนจำก็เป็นอีกสังคมหนึ่งที่มีจำนวนประชากรนักโทษอยู่รวมเป็นจำนวนมาก ย่อมมีปัญหาทะเลาะวิวาทเกิดขึ้นเป็นธรรมดา เธอเคยมีปัญหาทะเลาะวิวาทกับนักโทษชายคนหนึ่งที่มาให้ความสนใจเธอ แต่เธอได้ปฏิเสธความสัมพันธ์กับนักโทษชายคนนั้น ซึ่งฝ่ายชายไม่ยอมเลิกราจึงได้มีปัญหาทะเลาะวิวาท “อยู่ข้างในเรือนจำมีปัญหาทะเลาะวิวาทกันบ่อยมาก ตีกัน ไล่ฆ่ากัน ทุกวันเลย พี่รินก็มีทะเลาะวิวาทกับผู้ชาย มันไม่ยอม มันจะเอาพี่ให้ได้ พี่ก็ตีกับมันเลย นายก็เลยเอาไอนั้น ไปใส่ดวงเลย” (อดีตนักโทษชายเอกพงษ์ โชคเจริญ, 2556)

ส่วนปัญหาทะเลาะวิวาทกับผู้คุม เธอไม่เคยมีปัญหากับผู้คุม เนื่องจากเธอปฏิบัติตนตามกฎระเบียบของเรือนจำอย่างเคร่งครัด และเธอไม่ยอมมีโทษเพิ่มอีก เธอจึงพยายามหลีกเลี่ยงการมีปัญหาในเรือนจำเพื่อหวังว่าเธอจะได้รับการปล่อยโทษอีกครั้งเพื่อที่เธอจะได้พ้นโทษโดยเร็วและกลับไปใช้ชีวิตแบบอิสระอีกครั้ง “พี่ไม่เคยมีปัญหากับผู้คุม ตัดคุกถ้ารอดออกมาได้ถือว่าได้เกิดใหม่เลย ไม่เห็นดาว เห็นเดือน ไม่เห็นตะวันเลย หมดตัวหนึ่งยังไม่เห็นเลย เวลาติดคุก” (อดีตนักโทษชายเอกพงษ์ โชคเจริญ, 2556)

6. ความคาดหวังต่อการใช้ชีวิตหลังพ้นโทษ

หลังจากพ้นโทษออกไปแล้ว เอกพงษ์ได้กลับไปอยู่กับรุ่นพี่ที่เธอเคารพนับถือเหมือนญาติคนหนึ่ง ที่จังหวัดนนทบุรี และได้ไปเปิดร้านขายน้ำปั่น ซึ่งเธอได้รับการดูแลช่วยเหลืออย่างดีจากรุ่นพี่ หลังจากนั้นประมาณ 1 ปี เธอเดินทางกลับมาบ้านเกิดที่จังหวัดมหาสารคาม มาเปิดกิจการร้านขายส้มตำอยู่ในตัวเมืองของอำเภอ และได้เข้าประกวดส้มตำจนได้รับรางวัลชนะเลิศระดับจังหวัด ทำให้ชีวิตเธอดีกว่าตอนอยู่ในเรือนจำเป็นอย่างมาก ความคาดหวังในอนาคตของเธอ เธอคาดหวังไว้ว่าจะพยายามขยายกิจการให้ได้มากที่สุด เพื่อนำเงินมาจุนเจือครอบครัวและลูกจ้างที่อยู่ร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมา “ความคาดหวังคิดว่าอนาคตจะขายส้มตำไปเรื่อย ๆ อยู่กับเด็ก ๆ 8-9 คน พี่ไม่ได้มีเงิน แต่ก็อยู่แบบนี้กันไปอยู่กับลูกน้องชีวิตทะเล 8-9 คน แล้วก็มีลูกน้องผู้หญิงอีก 2-3 คน อนาคตก็อยากขยายกิจการ อยู่กันแบบช่วยเหลือซึ่งกันและกันแค่นี้พี่ก็มีความสุขแล้ว” (อดีตนักโทษชายเอกพงษ์ โชคเจริญ, 2556)

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่อง การใช้ชีวิตและการเอาตัวรอดของกะเทยเรือนจำ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงการใช้ชีวิตและการเอาตัวรอดของกะเทยในเรือนจำ และเพื่อศึกษาปัญหาในการใช้ชีวิตของกะเทยในเรือนจำ ผู้ศึกษาได้เลือกใช้ วิธีวิทยา (Methodology) ของการศึกษาแบบอัตชีวประวัติ (Autobiography) ผ่านเรื่องเล่าประสบการณ์ชีวิต (Life History) เป็นวิธีวิทยาหลัก ในการศึกษาการเก็บรวบรวมข้อมูลจะทำโดยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก โดยการสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดและประสบการณ์ระหว่างผู้วิจัยกับกลุ่มตัวอย่างมากกว่าจะเป็นการสัมภาษณ์ที่ผู้วิจัยเป็นฝ่ายป้อนคำถามและรอรับคำตอบจากผู้ถูกสัมภาษณ์ โดยคำถามจะมีทั้งลักษณะที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ มีอุปกรณ์ในการช่วยเหลือการเก็บข้อมูล คือสมุดบันทึกและเครื่องบันทึกเสียง เมื่อได้ข้อมูลมาครบถ้วน จะทำการถอดเทปเพื่อวิเคราะห์ต่อไป ผู้ศึกษาได้กำหนดกลุ่มตัวอย่างเป้าหมายที่ทำการศึกษาคือผู้ต้องขังเรือนจำพิเศษกรุงเทพฯ โดยศึกษากลุ่มตัวอย่างกะเทยในเรือนจำ จำนวน 12 คน โดยวิธีการสุ่มเจาะจากผู้ต้องขัง และกะเทยที่เคยอยู่ในเรือนจำจำนวน 1 คนรวมทั้งสิ้น 13 คน การศึกษาในครั้งนี้ผู้วิจัยสามารถสรุปและอภิปรายผลการศึกษาจากการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลเป็นประเด็นสำคัญได้ ดังนี้

สรุปผลการศึกษา

นักโทษที่เป็นกะเทยที่ให้ข้อมูลมีอายุระหว่าง 21-43 ปี จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษา ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป เช่น พนักงานโรงงาน เด็กเชียร์เหล้าเด็กเสิร์ฟ มีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพมหานครและต่างจังหวัด ส่วนใหญ่ต้องโทษในคดีลักทรัพย์ ต้องจำคุกตั้งแต่ 1 ปี ไม่เกิน 16 ปี

วิวัฒนาการของการใช้ชีวิตและการแสดงออกถึงการเป็นกะเทยมีลำดับ ดังนี้ ชีวิตในวัยเด็กจะชอบเล่นกับเด็กผู้ชาย ด้วยเหตุผลจากการกลัวการเจ็บตัวจากความรุนแรงของเด็กผู้ชาย เริ่มแสดงพฤติกรรมที่ไม่ตรงกับเพศสภาพในช่วงชั้นประถมศึกษาโดยมีท่าทางกระตือรือร้นตั้งแต่พองาม ในช่วงชั้นมัธยมศึกษาเริ่มมีกลุ่มเพื่อนเป็นกะเทยและทำกิจกรรมแต่งหน้าทาปากร่วมกัน ทานยาคุม และรับรู้ว่าคุณเองมีพฤติกรรมต่างจากเด็กผู้ชาย มีการแสดงพฤติกรรมที่แสดงออกทางเพศหญิงอย่างเด่นชัดและกล้าแสดงออกมากขึ้น พอเข้าช่วงชั้นมหาวิทยาลัย มีเพื่อนที่เป็นกะเทยอยู่ในกลุ่มมาก

ขึ้น รู้สึกอยากมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย ช่วงวัยทำงานส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับจ้าง มีการเปิดเผยตัวตนของการเป็นหญิงอย่างชัดเจนและรู้สึกว่าความเป็นกะเทยเป็นสิ่งที่ดี เป็นสิ่งที่เหมาะกับตนเองที่สุด

การต้องมาอยู่ในเรือนจำของนักโทษกะเทย ในช่วงแรกมีความเครียดและเป็นกังวลต่อการใช้ชีวิตในนี้ เช่น ข้อจำกัดของกฎระเบียบ สภาพแวดล้อมที่แออัดด้วยนักโทษ สังคมในเรือนจำ การใช้ชีวิตให้อยู่รอด และโดยเฉพาะการหลีกเลี่ยงจากนักโทษชายที่จะมาขอมิเพศสัมพันธ์ จนถึงการข่มขืนกระทำชำเราโดยที่ไม่ยินยอม แต่ยังมีโชคที่มีเพื่อนนักโทษรุ่นพี่ที่เป็นกะเทยคอยให้ความช่วยเหลือและถ่ายทอดประสบการณ์บอกเล่าถึงวิธีการอาศัยอยู่ในเรือนจำอย่างสุขสบาย ซึ่งเป็นบุคคลสำคัญที่ช่วยให้การใช้ชีวิตและการเอาตัวรอดในเรือนจำของนักโทษกะเทยเป็นไปตามครรลองของรุ่นพี่

การใช้ชีวิตของนักโทษที่เป็นกะเทยถูกจำกัดกรอบให้ต้องดำเนินตามกฎระเบียบในรูปแบบเดียวกันในการใช้ชีวิตประจำวันเริ่มจากการตื่นนอนตั้งแต่เวลา 05.00 น. เพื่อมาอาบน้ำแต่งตัวรับประทานอาหารเช้าในโรงเลี้ยง พอถึงเวลา 08.00 น. ต้องมารวมตัวเข้าแถวเพื่อเคารพธงชาติและเข้ารับการตรวจนับยอดจำนวนนักโทษ หลังจากนั้นจึงแยกย้ายกันไปทำงานตามกองงานต่างๆ ที่ได้รับมอบหมาย กองงานที่กะเทยได้รับเป็นงานที่เบาว่านักโทษชายเช่น กองงานเย็บรองเท้า ปั่นถ้วย เป็นต้น คนที่พอมีเงินและไม่ต้องการทำงานตามกองงานจะจ้างนักโทษด้วยกันให้ทำงานแทนโดยมีค่าแรงเป็นบุหรี่ยี่ห้อหนึ่งแลกเงินเนื่องจากในเรือนจำไม่สามารถพกพาเงินสดไปใช้ได้ ในระหว่างวันจะมีเวลาพัก 1 ชั่วโมงโดยส่วนใหญ่จะจับกลุ่มคุยสนทนาเกี่ยวกับนักโทษชายอื่นๆหรือทำกิจกรรมร้องเล่นเต้นรำเพื่อสร้างความสนุกสนาน ครั้นพอถึงเวลา 15.00 น. จึงถึงเวลาต้องขึ้นเรือนนอนทางเรือนจำมีห้องนอนสำหรับกะเทยแยกออกจากนักโทษชายโดยเฉพาะเพื่อป้องกันปัญหาการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่เต็มใจ

นักโทษที่เป็นกะเทยได้รับความสนใจเป็นพิเศษจากนักโทษชายเนื่องจากถูกมองว่าสามารถทดแทนความต้องการทางเพศได้ทำให้พวกเขาเธอมีคุณค่า มีมูลค่า และได้รับการยอมรับจากนักโทษชายเป็นอย่างมาก มีนักโทษชายมาให้พวกเขาเธอเลือกเป็นจำนวนมากโดยที่พวกเขาเธอไม่ต้องขวยขวยเหมือนตอนใช้ชีวิตอยู่นอกเรือนจำ นักโทษที่เป็นกะเทยจึงกล้าเปิดเผยพฤติกรรมของตัวเองโดยตัดสินใจมีเพศสัมพันธ์กับนักโทษชายที่เธอเลือกและอยู่กินกันที่สามัภรรยา ด้วยเหตุผลในเรื่องความต้องการความเป็นอยู่ที่สะดวกสบายและเป็นเกราะป้องกันภัยให้กับตน นักโทษกะเทยที่มีคู่แล้วจะได้รับการดูแลเป็นอย่างดีเชิง “ราชินี” จากสามีโดยนักโทษชายเอาใจและปรนนิบัติอย่างดีหาอาหารให้ทานอย่างสม่ำเสมอ ทำงานแทนทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นการซักผ้าหรือการทำงานกองงานรวมทั้งสิ่งของเครื่องใช้ต่างๆซึ่งเป็นค่าตอบแทนในการมีเพศสัมพันธ์ และที่สำคัญที่สุดเพื่อการเอาตัวรอดในการใช้ชีวิตในเรือนจำของพวกเขา

กระบวนการสร้างความสัมพันธ์ทางเพศในเรือนจำเริ่มจากนักโทษชายที่ชอบนักโทษ
 กะเทยจะให้เพื่อนนักโทษด้วยกันเข้ามาพูดคุยทบทวนก่อน หรือฝากจดหมายรักมาให้มีการส่งอาหาร
 ส่งน้ำ เครื่องใช้ต่างๆมาให้วิธีนี้เป็นวิธีที่ได้รับความนิยมมากเพื่อเป็นการแสดงความจริงใจ ช่วงนี้ใช้
 เวลาไม่เกิน 1 สัปดาห์ จึงทราบผลว่าพวกเขาจะยินดีหรือไม่ในการคบหากัน เมื่อกะเทยเปิดใจที่จะคบ
 หากับนักโทษชาย เธอมีวิธีการเลือกชายตามลำดับดังนี้ มีฐานะร่ำรวย (ส่วนมากเป็นชาวต่างชาติ คดีค้า
 ยาเสพติด) มีอิทธิพลเป็นที่ยำเกรง หน้าตาคล้ายแฟนเก่าโดยเธอสังเกตจากบุคลิกภาพ คดี และการที่มี
 ญาติมาเยี่ยมบ่อยๆ ส่วนการมีเพศสัมพันธ์นั้นแล้วแต่ความสมัครใจของทั้งสองฝ่าย ซึ่งจะมีหลังจากที่
 ทั้งสองฝ่ายตกลงเป็นแฟนกันแล้ว จะเลือกมีเพศสัมพันธ์กันในช่วงเวลาที่ลับหูลับตาคนในวันหยุด
 เนื่องจากไม่ต้องเข้ากองงานทำให้มีเวลาอยู่กับแฟนได้ทั้งวัน นักโทษชายคนอื่นๆจะออกไปทำ
 กิจกรรมหรือเล่นกีฬาต่างๆ ทำให้บริเวณรอบๆเรือนจำมีนักโทษอยู่จำนวนน้อย ประกอบกับมี
 เจ้าหน้าที่ในเรือนจำค่อนข้างน้อยทำให้นักโทษคุ้กรักเลือกที่จะมีเพศสัมพันธ์ในช่วงเวลานี้โดยการหา
 มุมของตึกมุมใดมุมหนึ่งและหาตำแหน่งกันทำเป็นห้องชั่วคราวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กัน โดยมีเพศสัมพันธ์
 กันเฉลี่ยแล้วประมาณ 3-4 ครั้งต่อเดือน ในด้านสุขอนามัยนั้น นักโทษที่เป็นกะเทยที่ให้ข้อมูลจะมีวิธี
 ดูแลป้องกัน โดยการใช้ถุงยางอนามัยขณะมีเพศสัมพันธ์เพื่อป้องกันโรคติดต่อ ซึ่งสามารถขอรหัส
 อนามัยจากห้องพยาบาลของเรือนจำโดยหมอมจะเป็นผู้แจกถุงยางอนามัยให้พร้อมให้คำแนะนำในการ
 ป้องกันโรคต่างๆ และได้รับการตรวจเจาะเลือดเพื่อตรวจโรคเอดส์เป็นประจำทุกคน

ปัญหาและอุปสรรคของนักโทษที่เป็นกะเทยในเรือนจำ ประกอบด้วย ปัญหาการทะเลาะ
 วิวาท ส่วนใหญ่มาจากการหึงหวงและความระแวงของนักโทษชายที่มีต่อกะเทยด้วยเหตุที่มีนักโทษ
 ชายจำนวนมากมาคอยตามจีบ ปัญหาโรคติดต่อที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างนักโทษที่เป็น
 กะเทยกับนักโทษชายด้วยซึ่งผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวถึงบางคู่ที่ไม่เคยใช้ถุงยางอนามัยเวลามีเพศสัมพันธ์
 ด้วยกันกับแฟน ปัญหาทางด้านการปกครองของเจ้าหน้าที่ที่บางครั้งดูแลไม่ทั่วถึงจนมีการทะเลาะ
 วิวาทถึงขั้นลงมือต่อยกันในเรื่องการแย่งที่นอน ปัญหาสุดท้ายคือยังไม่มีการจัดสรรพื้นที่ในเวลา
 นักโทษต้องการมีเพศสัมพันธ์กับคู่ขา

นักโทษที่เป็นกะเทยเหล่านี้ มีความคาดหวังในอนาคตข้างหน้าหลังจากพ้นโทษ
 ออกไปแล้ว ส่วนใหญ่อยากกลับไปใช้ชีวิตแบบเรียบง่ายกับครอบครัว ประกอบอาชีพเล็กๆน้อยๆที่
 ตัวเองถนัด เช่น ทำเสริมสวยบ้าง เป็นสาวโรงงานบ้าง เป็นต้น และจะไม่หันไปกระทำผิดซ้ำอีก ทุก
 คนไม่สนใจในเรื่องการยอมรับของสังคม เพราะคิดว่าคนเราเลือกเกิดไม่ได้ แต่สามารถเลือกที่จะทำ
 ได้ พวกเขาตั้งใจดีแล้วที่จะกลับตัวเป็นคนดี และหวังว่าสังคมจะให้โอกาสและยอมรับได้ ในเรื่อง
 คู่ครองก็คงแล้วแต่โชคชะตา จะขอใช้ชีวิตแบบเรียบง่ายกับครอบครัวต่อไปอย่างมีความสุข

อภิปรายผล

จากการศึกษาวิจัยเรื่อง การใช้ชีวิตและการเอาตัวรอดของกะเทยในเรือนจำ สามารถอภิปรายผลการศึกษาได้ดังนี้

พฤติกรรมทางเพศสภาพก่อนเข้าเรือนจำ

วิวัฒนาการการแสดงออกของกะเทยเกิดจากความรู้สึกทั่วไปอันเป็นผลจากกระบวนการเรียนรู้ทางสังคม การขัดเกลาทางสังคมสามารถสร้างความเป็นตัวตนของกะเทยและกลุ่มซึ่งแสดงออกมาในลักษณะการชอบเล่นกับเด็กผู้หญิงด้วยแรงกระตุ้นจากความรุนแรง เริ่มกล้าแสดงท่าทางกระตือรือร้น เริ่มมีเพื่อนเป็นกะเทยจับตัวเป็นกลุ่มและทำกิจกรรมแต่งหน้าทาปากร่วมกัน และรับรู้ว่าคุณเองมีพฤติกรรมต่างจากเด็กผู้ชาย และแสดงพฤติกรรมที่แสดงออกไปทางเพศหญิงอย่างเด่นชัด มีเพื่อนที่เป็นกะเทยอยู่ในกลุ่มมากขึ้น ทานยาคุมกำเนิด รู้สึกอยากมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย มีการเปิดเผยตัวตนของการเป็นหญิงอย่างชัดเจนและรู้สึกว่าความเป็นกะเทยเป็นสิ่งที่ดี เหมาะสมกับตนเองมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับ ทฤษฎี ความเป็นตัวตน (Self) ของ Freud (Friedman and Schustack 1999: 4) ว่าเป็นปัจจัยทางด้านชีววิทยามีส่วนสัมพันธ์กับการพัฒนาบุคลิกภาพ โดยแบ่งความเป็นตัวตนออกเป็น 3 ส่วน คือ (1) ID เป็นพลังดั้งเดิมพื้นฐานที่ถูกผลักดัน โดยความต้องการทางเพศและแรงกระตุ้นที่รุนแรงเป็นพลังที่อยู่เบื้องหลังการเจริญเติบโตของมนุษย์ เป็นแหล่งที่ก่อให้เกิดบุคลิกภาพ ซึ่งเป็นมรดกที่ถ่ายทอดทางกรรมพันธุ์ นักโทษที่เป็นกะเทยส่วนใหญ่จะรู้ว่าตนเองเป็นอยากกะเทยตั้งแต่จำความได้ (2) EGO เป็นตัวประสานระหว่าง ID กับ SUPEREGO ที่คอยควบคุมกิจกรรม หรือ ความเป็นตัวตนของมนุษย์ เป็นส่วนของจิตที่ประกอบไปด้วยความรู้ ความจำ ความคิด และเป็นส่วนที่สามารถคาดคะเนหรือวิเคราะห์สิ่งต่างๆ ได้ EGO เป็นส่วนที่ควบคุมและเป็นช่องทางในการส่งพลังของ ID ออกมาอันเป็นศูนย์กลางของบุคลิกภาพและการกระทำต่างๆของบุคคล (3) SUPER EGO เป็นส่วนที่เกี่ยวกับคุณธรรม ระเบียบประเพณี กฎเกณฑ์ กฎข้อบังคับต่างๆ ที่บุคคลได้รับการขัดเกลาทั้งอย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการ เรียกว่าเป็นความรู้สึกใฝ่สูงที่จะพิจารณาว่าอะไรถูก อะไรผิด เป็นตัวกดความต้องการที่ไม่ดีงามหรือที่สังคมไม่ต้องการ และเป็นตัวส่งเสริม EGO ให้ทำตามแผนที่สังคมกำหนด หรือยอมรับ SUPER EGO จึงเป็นตัวควบคุม ID และ EGO ความคิด Freud ถือว่า SUPER EGO เป็นผลิตผลของสังคม ไม่ใช่เกิดจากสาเหตุทางชีววิทยา

การเอาตัวรอดและรูปแบบการใช้ชีวิตของนักโทษในเรือนจำ

การใช้ชีวิตและการเอาตัวรอดของนักโทษกะเทยในเรือนจำแบ่งออกเป็น 2 รูปแบบ ดังนี้ 1) รูปแบบ ที่เป็นไปตามกฎเกณฑ์ของเรือนจำในรูปแบบเดียวกัน ทั้งการใช้ชีวิตประจำวัน

ภายใต้กฎระเบียบข้อบังคับของทางเรือนจำ การทำกิจกรรมต่างๆ 2) รูปแบบการใช้ชีวิตโดยผ่าน ขบวนการขัดเกลาทางสังคมโดยรุ่นพี่ โดยมีเพื่อนนักโทษกะเทยรุ่นพี่คอยให้ความช่วยเหลือและ ถ่ายทอดประสบการณ์ บอกถึงวิธีการอาศัยอยู่ในเรือนจำอย่างสุขสบายโดยมีตัวอย่างให้ดูและเกิด การเลียนแบบพฤติกรรม ซึ่งเป็นส่วนสำคัญต่อการ ใช้ชีวิตและการเอาตัวรอดในเรือนจำของนักโทษ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการขัดเกลาทางสังคม (Socialization Theory) ที่กล่าวถึง กระบวนการอบรม สั่งสอน ทั้งทางตรงและทางอ้อม ให้ผู้ที่ เป็น สมาชิกของกลุ่ม ได้เรียนรู้และรับเอา ระเบียบ กฎเกณฑ์ ความประพฤติ และค่านิยมต่างๆ ที่ได้กำหนดไว้เป็นระเบียบของความประพฤติ และความสัมพันธ์ของสมาชิกในสังคมนั้น (ปฟาณี จิตวิวัฒนา, 2523)

กระบวนการสร้างความสัมพันธ์ทางเพศของนักโทษในเรือนจำ

นักโทษที่เป็นกะเทยได้รับความสนใจเป็นพิเศษจากนักโทษชาย เนื่องจากถูกมองว่า สามารถทดแทนความต้องการทางเพศได้ ทำให้พวกเขาควมมีคุณค่า มูลค่า และได้การยอมรับจาก นักโทษชายอย่างมาก นักโทษชายจะใช้กระบวนการสร้างความสัมพันธ์กับนักโทษกะเทยที่ตนสนใจ โดยการให้เพื่อนนักโทษด้วยกันเข้ามาพูดคุยทาบถามก่อน หรือฝากจดหมายรักมาให้มีการส่งอาหาร ส่งน้ำ เครื่องใช้ต่างๆมาให้ วิธีนี้เป็นวิธีที่ได้รับความนิยมมากเพื่อเป็นการแสดงความจริงใจ ช่วงนี้ใช้ เวลาไม่เกิน 1 สัปดาห์ จึงทราบผลว่าพวกเขาจะยินดีหรือไม่ยินดีที่จะคบหากัน นักโทษที่เป็นกะเทยจึง กล้าเปิดเผยพฤติกรรมของตัวเองโดยตัดสินใจมีเพศสัมพันธ์กับนักโทษชายที่เธอเลือกและอยู่กินฉันท์ สามิภรรยา ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดรูปแบบของการรักร่วมเพศของคอนแมน และ โบรเอน ปีย รัตน์ มาร์แตง (2546) ค้นพบว่า นักโทษที่เป็นกะเทยในเรือนจำมีสัมพันธ์ภาพแบบรักร่วมเพศ ดังนี้ 1) แบบประเภทประกาศตัว (blatant Homosexual) เป็นพวกที่เห็นได้ชัด โดยจะแสดงลักษณะ ที่แท้จริง ทั้งทางด้านกายและกิริยาท่าทาง 2) ประเภทยอมรับ (adjusted homosexual) ส่วน ใหญ่จะเป็นพวกที่มีอายุมากขึ้น พยายามที่จะมีความสัมพันธ์ยังยืนกับคู่ของตนและอาจจะดำรงชีวิต ฉันท์สามีภรรยากับคู่ของตน 3) รักร่วมเพศโสเภณี (homosexual prostitute) เป็นผู้ที่ยอมมี ความสัมพันธ์รักร่วมเพศกับบุคคลที่เป็นผู้ใหญ่มากกว่าตน เพื่อเงินหรือสินจ้างรางวัล

สภาพปัญหาการใช้ชีวิตของนักโทษที่เป็นกะเทยในเรือนจำ

ปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นภายในเรือนจำของนักโทษที่เป็นกะเทยนั้นส่วนใหญ่เป็นเรื่อง ปัญหาการทะเลาะวิวาท ส่วนใหญ่มาจากการหึงหวงและความระแวงของนักโทษชายที่มีต่อกะเทยด้วย เหตุที่มีนักโทษชายจำนวนมากมาคอยตามจับ การแย่งที่นอนกัน เนื่องจากบุคคลเหล่านี้มีความ อ่อนไหวในเรื่องความรู้สึกสูงมาก และเป็นบุคคลที่มีอารมณ์ด้านความรู้สึกที่รุนแรงผิดจากบุคคล ปกติทั่วไป เวลาเกิดอารมณ์หึงหวงนั้นค่อนข้างรุนแรง จึงทำให้เกิดปัญหาดังกล่าวขึ้นซึ่งมีความ สอดคล้องกับผลงานวิจัยของบุปผา คุณพิโน (2530) โดยพบว่า “พฤติกรรมรักร่วมเพศปรากฏได้

ทั้ง 2 ระดับ คือ พฤติกรรมในระดับความคิดและความรู้สึก” บุคคลเหล่านี้มีความอ่อนไหวในเรื่องความรู้สึกสูงมาก กล่าวคือ ถ้ารักจะรักมาก ถ้าเกลียดก็เกลียดมาก การหึงหวงจะมากกว่าบุคคลปกติ นอกจากนี้จะเป็นผู้ที่ไวต่อความรู้สึกที่จะรักใคร่ชอบพอกับบุคคลเพศเดียวกันกับที่ตนพึงพอใจ สำหรับพวกรักร่วมเพศชายจะมีความคิดถึงขนาดที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้นั้นอยู่เสมอ และมีการเปลี่ยนคู่นอนมากกว่าพวกรักร่วมเพศหญิง พวกรักร่วมเพศชายส่วนใหญ่สนใจบุคคลหน้าตาดี บุคลิกดี แต่งกายดี สะอาด

ปัญหาที่พบมากอีกประการหนึ่งคือ ยังไม่มีการจัดสรรพื้นที่ในเวลาที่นักโทษต้องการมีเพศสัมพันธ์กับคู่ขา จึงต้องอาศัยช่วงวันหยุดเสาร์-อาทิตย์ซึ่งมีเพศสัมพันธ์กันเพราะมีเวลาอยู่ด้วยกันมากขึ้นกว่าวันธรรมดา ส่วนสถานที่นิยมมีเพศสัมพันธ์กัน ส่วนใหญ่จะใช้สถานที่ต่างๆ ในเรือนจำ โดยขึ้นอยู่กับ โอกาสที่จะเอื้ออำนวยให้ เช่น ตามชอกตามลิบของเรือนต่างๆ ตามมุมอับ หรือบางครั้งก็นำฝามาทำเป็นมุ้งกันเพื่อกำบัง ซึ่งเป็นการสร้างอนาจารทางสายตาจนกลายเป็นความเคียดชังแก่ผู้ที่พบเห็น

ความคาดหวังต่อการใช้ชีวิตหลังจากพ้นโทษ

กลไกการแสดงพฤติกรรมของมนุษย์ กลุ่มมนุษยนิยม (Humanistic Psychology) มนุษย์มีความต้องการแตกต่างกันและความต้องการนี้ทำให้มนุษย์แสดงพฤติกรรมของความไม่เหมือนกัน (สิรินภา จามรงานและปนัดดา ชำนาญสุข 2548) โดยแบ่งออกเป็น 5 ชั้น ตามแนวคิดของ Maslows เรียกว่า ลำดับขั้นความต้องการของมนุษย์ (Hierarchy Of Needs) ได้แก่ ความต้องการด้านร่างกาย ความต้องการความมั่นคงความปลอดภัย ความต้องการการยอมรับนับถือ ความต้องการได้รับการยกย่องทางสังคม และ ความต้องการความสำเร็จในชีวิต จากการศึกษาพบว่าความต้องการด้านร่างกายนักโทษที่เป็นกะเทยส่วนใหญ่อยากกลับไปใช้ชีวิตแบบเรียบง่ายกับครอบครัว ประกอบอาชีพเล็กๆน้อยๆที่ตัวเองถนัด เช่น ทำเสริมสวยบ้าง เป็นสาวโรงงานบ้าง เป็นต้น ด้านความต้องการความมั่นคงปลอดภัยนักโทษกะเทยจะไม่หันไปกระทำผิดซ้ำอีก จะประกอบอาชีพที่ซื่อสัตย์สุจริต ด้านการยอมรับนับถือนักโทษกะเทยต้องการความรัก ความเป็นมิตร ความรู้สึกมีส่วนร่วมและอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขจากสมาชิกในครอบครัว ด้านการยอมรับของคนในสังคมนักโทษที่เป็นกะเทยไม่สนใจในเรื่องนี้เพราะคิดว่าคนเราเลือกเกิดไม่ได้ แต่เราสามารถเลือกที่จะทำได้ พวกเธอตั้งใจดีแล้วที่จะกลับตัวเป็นคนดี สังคมคงจะให้ภัยและยอมรับได้ ด้านความสำเร็จในชีวิตนักโทษกะเทยต้องการทำสัลยกรรมแปลงเพศและหน้าอก เพื่อที่ตนจะได้เป็นผู้หญิงที่สมบูรณ์แบบ รวมถึงต้องการสร้างครอบครัวที่อบอุ่นกับคนที่ตนรักหรือคนที่รักตนจริงๆและจะขอใช้ชีวิตแบบเรียบง่ายกับครอบครัวต่อไปอย่างมีความสุข

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาวิจัยเรื่อง การใช้ชีวิตและการเอาตัวรอดของกะเทยในเรือนจำ ทำให้ผู้วิจัยเข้าใจภาพของนักโทษที่เป็นกะเทยตั้งแต่สังคมภายนอกไปสู่สังคมภายในเรือนจำมากขึ้น กะเทยนอกเรือนจำต้องไล่ล่าผู้ชาย กะเทยในเรือนจำเป็นราชินีสำหรับนักโทษชาย ถึงแม้ชีวิตที่พบแต่แสงสว่างทั้งวันทั้งคืนแต่ต้องแลกด้วยอิสรภาพ แต่อย่างไรก็ตาม หากได้มีการวิจัยเพิ่มเติมในเนื้อหาเดียวกัน หรือในเนื้อหาที่ใกล้เคียงกันแล้ว ย่อมจะทำให้มองเห็นเส้นทางชีวิตของนักโทษที่กะเทยได้ชัดเจนมากขึ้น ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะแนวทางเพื่อใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งต่อไป

ข้อเสนอแนะเชิงวิชาการ

การศึกษาวิจัยครั้งต่อไป ผู้วิจัยขอเสนอแนะว่าควรศึกษาวิจัยกระบวนการสร้างพฤติกรรม การเบี่ยงเบนทางเพศของนักโทษชายที่ไม่เคยมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศก่อนเข้ามาอยู่ในเรือนจำ ความคิดเห็นต่อนักโทษที่เป็นกะเทย เหตุผลเชิงลึกที่ต้องอุปการะเลี้ยงดูนักโทษกะเทยในเรือนจำและชีวิตคู่ (กับกะเทย) หลังพ้นโทษ

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ

ถึงแม้ว่าสังคมจะไม่ยอมรับร่วมเพศแต่ไม่อาจปฏิเสธความต้องการทางเพศของผู้ต้องขังได้ จึงขอเสนอแนะกรมราชทัณฑ์ควรจัดสรรพื้นที่สำหรับนักโทษคู่รักให้มีที่สำหรับร่วมรัก เพื่อไม่ไปก่อการอนาจารทางสายตาให้แก่ผู้ที่พบในเรือนจำ

ผลงานวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาตรี

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กิตติกร สันคจิประภา. (2550). “การลวนลามทางเพศกะเทย: นัยสำคัญภายใต้วาทกรรมรักต่างเพศ.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิตบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

จิตติมา เจือไทย. (2551). “การสร้างอัตลักษณ์แห่งตัวตนของคนพิการ.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

มหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย. (2539). พระไตรปิฎกภาษาไทย ฉบับมหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย.

ชลิดา ส่งสัมพันธ์. (2541). “การเมืองเรื่องเพศ.” สารคดี 15, 158 (เมษายน): 70-85.

_____. (2553). เอส-อี-เอ็กซ์. กรุงเทพฯ: อสงไขยบายดี.

นัทธี จิตสว่าง. (2544). เส้นทางชีวิตของผู้ต้องขังในคดียาเสพติด. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ราชทัณฑ์.

_____. (2548). หลักทฤษฎีวิทยา. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ราชทัณฑ์.

นงลักษณ์ เอมประดิษฐ์. (2535). สาเหตุและผลกระทบทางสุขภาพของการเป็นผู้ชายรักเพศ. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

บุปผา คุณพิโน. (2530). “การศึกษาเจตคติสะพุดติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

บงกชมาศ เอกเอี่ยม. (2532). “เกย์ กะบวนการพัฒนาและชำระเอกลักษณ์รักร่วมเพศ.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทสังคมวิทยาและมนุษยวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร สาขาสังคมวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ปภาณี ลีดิวัฒนา. (2523). สังคมวิทยา. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

ปิยรัตน์ มาร์แดง. (2546). “แนวทางการให้การศึกษาเพื่อความเข้าใจในวิถีชีวิตของคนรักเพศเดียวกัน.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนาศึกษา ภาควิชาสารพัดศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เปรมปรีดา ปราโมช ณ อยุธยา. (2546). การช้วงชิงอัตลักษณ์ “กะเทย” ในงานคาบาเรต์โชว์. กรุงเทพฯ: บริษัท มติชน จำกัด (มหาชน).

พิทักษ์ ศิริวงศ์. (2543). “การสร้างและการปรับเปลี่ยนความเป็นเพศและจินตนาการทางเพศในกลุ่มวัยรุ่นชาย.” วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษา ศึกษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

พจนารูปแก้ว. (2547). “การสื่อสารเพื่อสิทธิในการมีส่วนร่วมทางการเมืองของกลุ่มผู้รักร่วมเพศชาย : กรณีศึกษาเปรียบเทียบประเทศไทยกับเยอรมนี.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ลลิตา ชีระสิระ. (2530). เลี้ยงลูกอย่างไรไม่ให้เป็นเกย์. กรุงเทพฯ: รวมทรรศน์.

วันเพ็ญ บุญประกอบ. (2530). ปัญหาสุขภาพจิตของเด็ก. กรุงเทพฯ: แพลน พับลิชชิง.

วรพล ชุ่มชวย. (2548). “พฤติกรรมทางเพศของผู้ต้องขังชายรักร่วมเพศ ศึกษากรณีเรือนจำกลางคลองเปรม.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาสังคมวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สิทธิพันธ์ บุญญาภิสมภาร. (2551). ชีวิต ตัวตน และเรื่องเพศ ของสาวประเภทสอง. กรุงเทพฯ: มุขนิธิสร้างความสำเร็จเรื่องสุขภาพผู้หญิง (สคส.).

สุเทพ สุนทรเกตุช. (2540). ทฤษฎีสังคมวิทยาร่วมสมัย พื้นฐานแนวทางการความคิด ทฤษฎีสังคมวิทยาและวัฒนธรรมร่วมสมัย. เชียงใหม่: โกลบอลวิชั่น.

สุดาภิรมณ์แก้ว. (2522). “เมื่อกับปัญหาการอย่าล้าง.” วารสารสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ 9, 4 (มกราคม-กุมภาพันธ์): 55-56.

สุพัตรา สุภาพ. (2540). สังคมและวัฒนธรรม. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุวิทนา อารีพรรค. (2524). การแปลงเพศ.กรุงเทพฯมหานคร : เวชศาสตร์ร่วมสมัย,2537.ความ

ผิดปกติทางจิต ความบกพร่องทางเพศและกามวิปริต. กรุงเทพฯมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

_____. (2537). “การแปลงเพศ.” เวชศาสตร์ร่วมสมัย 3,5 (มีนาคม): 111-113.

สมพิศ ปิ่นตบแต่ง. (2554). “วิถีชีวิตของกลุ่มชายรักร่วมเพศในเรือนจำ ศึกษากรณีเรือนจำกลางนครปฐม.” วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและเอกชน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

สมศักดิ์ ศรีสันติสุข. (2544). การศึกษาสังคมและวัฒนธรรม แนวความคิด วิถีวิทยา และทฤษฎี. ขอนแก่น: คลังนาวิทยา.

ศิริณากาจรมานและปนัดดาชำนาญสุข. (2548). พฤติกรรมมนุษย์. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ศิริรัตน์ แอดสกุล. (2540). **ไม่อยากให้ลูกเบี่ยงเบนทางเพศ.ครอบครัว.** กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศิริวรรณ เสรีรัตน์. (2538). **การบริหารตลาดยุคใหม่.** กรุงเทพฯ: พัฒนาศึกษา.

อัญชญา สุวรรณานนท์. (2527) “รักประเภทสอง เธอผิดหรือไร.” **ตรีทัศน์** 6, 2 (กุมภาพันธ์-
เมษายน): 33.

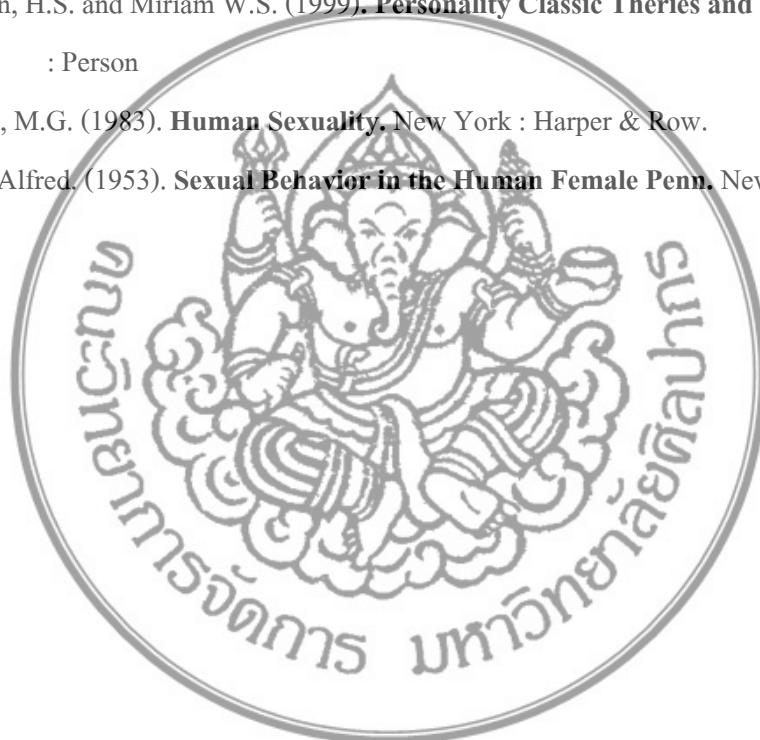
ภาษาอังกฤษ

Friedman, H.S. and Miriam W.S. (1999). **Personality Classic Theries and Modern.** Boston, MA

: Person

Harmatz, M.G. (1983). **Human Sexuality.** New York : Harper & Row.

Kinsey, Alfred. (1953). **Sexual Behavior in the Human Female Penn.** New York: Norton.

ผลงานวิจัยนักศึกษา ระดับปริญญาตรี

ผลงานวิทยานิพนธ์ ระดับปริญญาตรี

แบบสัมภาษณ์

เรื่องการเอาตัวรอดและการใช้ชีวิตของกะเทยเรือนจำ

คำชี้แจง การสัมภาษณ์ครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับนักโทษที่เป็นกะเทยในเรือนจำ เพื่อนำเสนอ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาระดับปริญญาตรีของผู้สัมภาษณ์ และเป็นข้อมูลสำหรับบุคคลทั่วไป เข้าใจการใช้ชีวิตและการเอาตัวรอดของกะเทยในเรือนจำได้ชัดเจน ตรงกับความเป็นจริงมากขึ้น การนำเสนอข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์จะเป็นไปในลักษณะภาพรวม ไม่ระบุชื่อหรือความลับเฉพาะของผู้ใดผู้หนึ่ง จึงขอให้ผู้ให้สัมภาษณ์ตอบความเป็นจริง และครบถ้วน ผู้สัมภาษณ์จึงขอบันทึกเรื่องราวลงในแบบสัมภาษณ์ด้วย ผู้วิจัยได้เสนอคำถามออกเป็น 6 ตอนดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

1.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ต้องขังที่มีพฤติกรรมชายรักชายในเรือนจำ

- ชื่อ.....นามสกุล.....
- อายุ.....ปี
- การศึกษา.....
- ภูมิลำเนา.....
- อาชีพก่อนเข้าเรือนจำ.....

1.2 ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะครอบครัวของผู้ต้องขังชายรักชายในเรือนจำ

- จำนวนพี่น้อง (ผู้ชาย).....คน (ผู้หญิง).....คน
- ก่อนเข้าเรือนจำอาศัยอยู่กับใคร

- คนในครอบครัวมีพฤติกรรมชายรักชายหรือไม่ อย่างไร

- ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องชายรักชาย

1.3 ข้อมูลเกี่ยวกับคดีของผู้ต้องขังชายรักชายในเรือนจำ

- ต้องโทษคดี

- กำหนดโทษ

- ต้องโทษครั้งที่

- เคยต้องโทษครั้งสุดท้ายเมื่อใด

ตอนที่ 2 พฤติกรรมทางเพศก่อนเข้าเรือนจำ

2.1 ก่อนเข้าเรือนจำคุณมีความสนใจในเพศใด

2.2 คุณเคยมีเพศสัมพันธ์กับเพศใด

ผลงานวิจัยนักศึกษา ระดับปริญญาตรี

ตอนที่ 3 การเอาตัวรอดและรูปแบบการใช้ชีวิตของผู้ต้องขังในเรือนจำ

3.1 ชีวิตประจำวัน

3.2 พฤติกรรมการเรียนรู้และรับรู้ระหว่างอยู่ในเรือนจำ

3.3 การมีเพศสัมพันธ์และรูปแบบการมีเพศสัมพันธ์

3.4 การเอาตัวรอดจากการมีเพศสัมพันธ์

ตอนที่ 4 กระบวนการสร้างความสัมพันธ์ทางเพศของผู้ต้องขัง

ผลงานวิจัยนักศึกษา ระดับปริญญาตรี

ตอนที่ 5 สภาพปัญหาที่เกิดจากพฤติกรรมอันชั่วช้าของผู้ต้องขังที่มีพฤติกรรมชายรักชายในเรือนจำ

5.1 ปัญหาทะเลาะวิวาท

5.2 ปัญหาโรคติดต่อที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์

.....

.....

.....

.....

5.3 ปัญหาด้านการปกครองของเจ้าหน้าที่

.....

.....

.....

.....

5.4 ปัญหาความเป็นอยู่ของนักโทษที่เป็นกะเทย

.....

.....

.....

.....

ตอนที่ 6 ความคาดหวังต่อการใช้ชีวิตหลังพ้นโทษ

.....

.....

.....

.....

ผลงานวิจัยนักศึกษา ระดับปริญญาตรี

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล นางสาวกฤติยา เสือนาค
 ที่อยู่ 88/28 หมู่บ้านทิพย์นิเวศน์ ซอย 2 ถนนเพชรบุรี-หาดเจ้าสำราญ ตำบลโพ
 ไไร่หวาน อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี 76000

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2552 สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนโรงเรียนวัดจันทรา
 วาส (สุขประसारราษฎร์) อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี
 พ.ศ. 2556 ศึกษาต่อระดับปริญญาโท สาขาการจัดการธุรกิจทั่วไป คณะ
 วิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ผลงานวิจัยนักศึกษา ระดับปริญญาตรี

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล นางสาววรรณวิษา บุญมีฤทธิ์
 ที่อยู่ 132 หมู่ 1 ตำบลห้วยม่วง อำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม 73180
 ประวัติการศึกษา
 พ.ศ. 2552 สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียน โรงเรียนมัธยมฐาน
 บินกำแพงแสน อำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม
 พ.ศ. 2556 ศึกษาต่อระดับปริญญาโท สาขาการจัดการธุรกิจทั่วไป คณะ
 วิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ผลงานวิจัยนักศึกษา ระดับปริญญาตรี